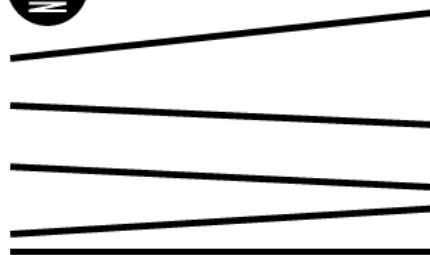

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Grundtvig, N. F. S.; ved Nik. Fred. Sev.
Grundtvig.

Titel | Title:

Optrin af Nordens Kæmpeliv

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

2. Udg.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schønberg, 1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 i 1 bd.

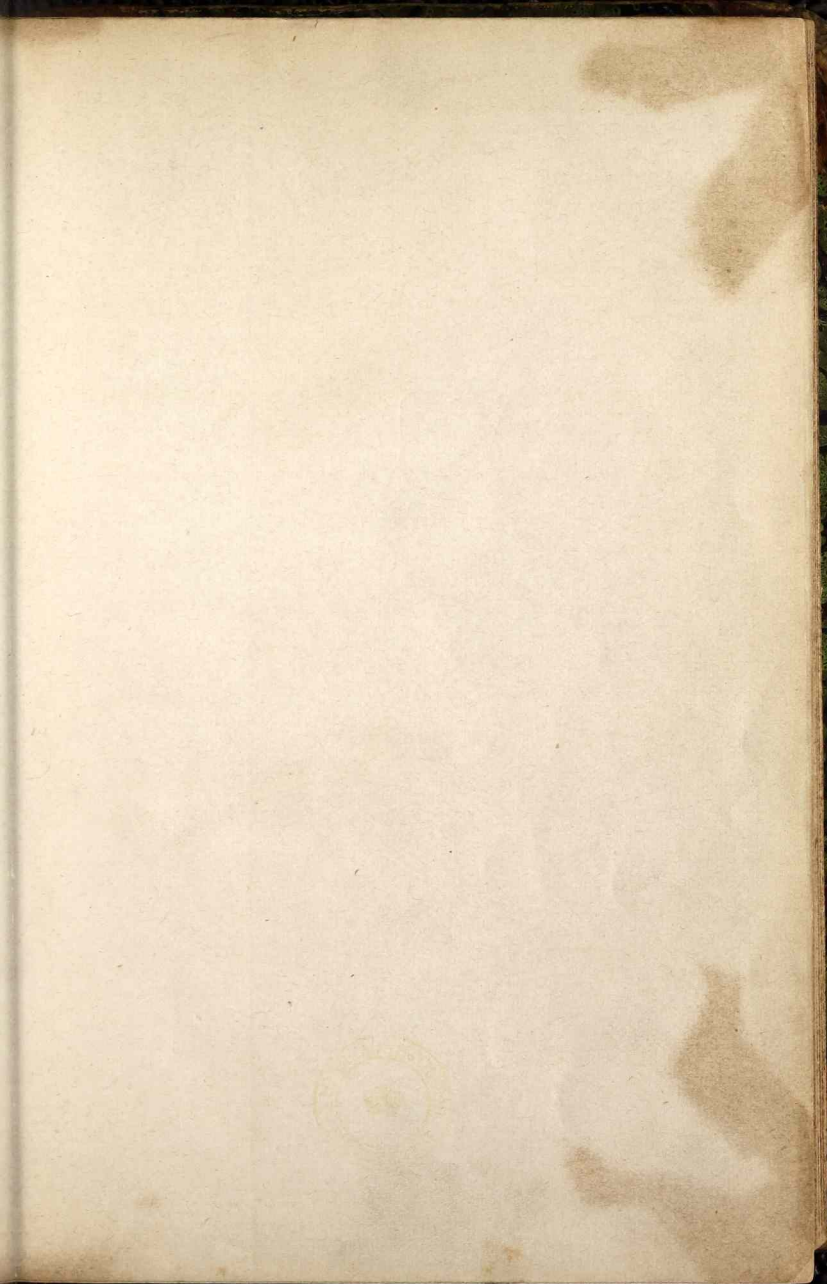
DK

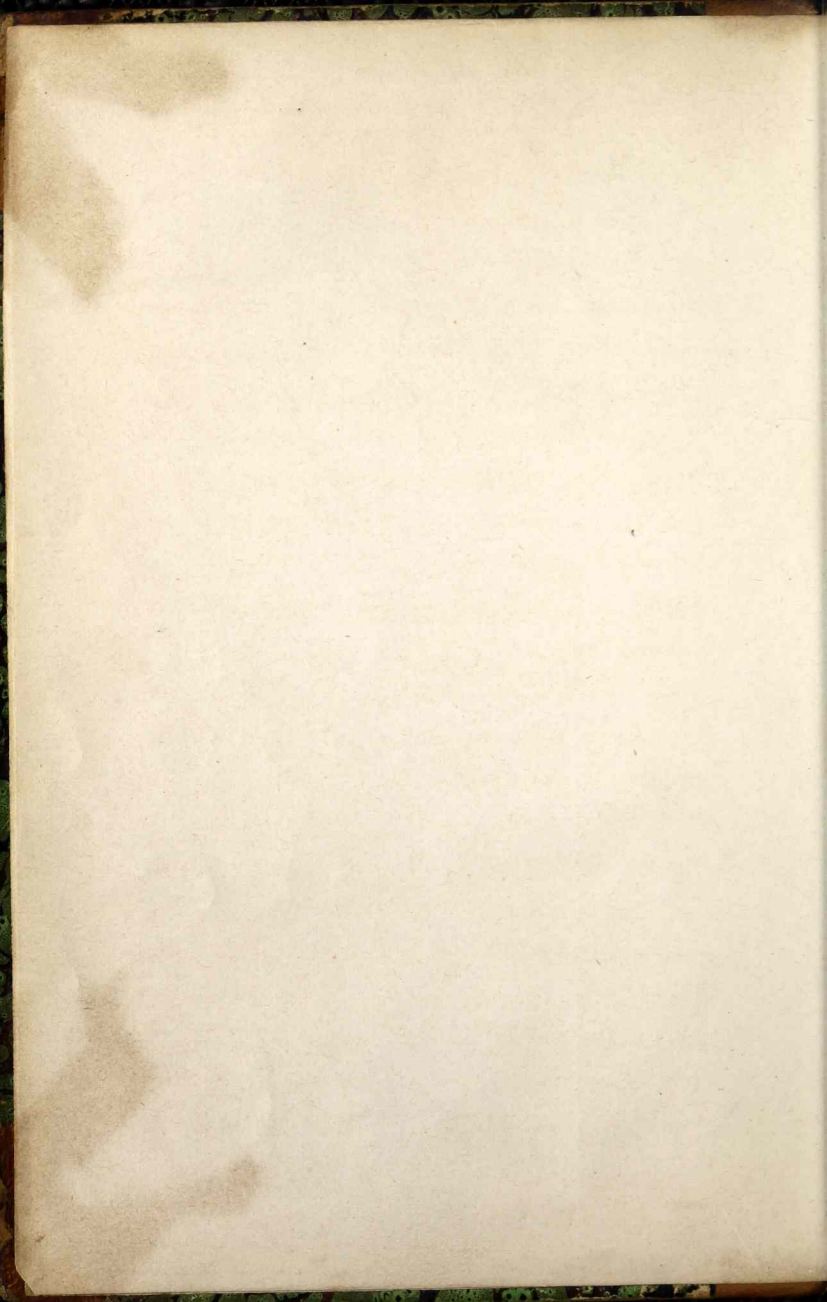
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Q. 1111

75

Handwritten text in a stylized script, possibly a signature or title.

18

18

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a date or location.

18

Optrin

af

Nordens Kæmpeliv.

Bed

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Anden Udgave.

Første Bind.

København.

Forlagt af K. Schønberg.

Thieles Bogtrykkeri.

1861.

Optrin

af

Norner's og Afers Kamp.

Bed

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Anden Udgave.

København.

Forlagt af K. Schønberg.

Thieles Bogtrykkeri.

1861.

Q. 179

Historia de la guerra de

1792

Libro de la guerra de

Libro de la guerra de

Fortale.

Det var for mere end et halvt Aarhundrede siden (1808), at jeg udgav en Indbydelse til „Gamle Nordens“ Venner, om at understøtte et Værk i Nordens Aand, hvormed jeg gif frugtsommelig, da jeg i en lang Række af Fortællinger og Samtaler agtede at opfriske alle Nordens mærkværdige Oldsagn; men alt hvad der kom for Lyset var Fortællingen om „Sværdet Tyrping“ og disse to Bind Samtaler om Volsungernes Undergang og om Hedenskabet's Dødskamp i Norden, og da det halve Aarhundrede, som siden er udrundet, har forandret den herskende Smag og Tankegang langt mere end ellers flere Aarhundreder, saa vilde det være ubetimeligt nu paany at udgive de gamle Samtaler, hvis de havde været i den Tids herskende Smag, hvorfra de stamme. Ulykkeligviis var de det imidlertid ikke; jeg følte det dybt i min

Ungdom, at jeg enten kun skrev for mig selv og en meget snever Kreds, eller egenlig for Efterslægten, og det giælder vist navnlig om disse mine Nordiske Samtaler, der vel i de seneste Aar er læste baade meget mere og meget hellere end i alle de foregaaende. Bed nu at giennemlæse dem paa mine gamle Dage, kunde jeg vel have meget at udsætte baade paa dem og paa deres lidt forskruede Sprog, men da de dog ikke blot giver et livligt Billede af min Tankegang, men aander levende Deeltagelse i det Kæmpeliv, de vil afmale, saa vilde jeg dog nok ønske, jeg i min Ungdom havde lidt mere end netop begyndt det Værk, der, efter mit Forsæt, skulde omfattet baade Asa-Maalet, Vana-Kviderne og Kæmpe-Draperne; og min Ungdoms æventyrlige Betragtning af Forbindelsen mellem det Nordiske Kæmpeliv og Christen-Livet har i Alderdommen klaret sig til en historisk Oplysning om de ædlere Folke-Livs uophørlige Forbindelse baade med det oprindelige og det christelig fornyede Menneske-Liv, saa Skjalde-Blikket beholder sit Værd, og selv dets Skævhed bliver omtrent usfadelig, ligesaa vel naar det seer Nordens Aand stile til Paradis, som naar Hagen Adelssteen vises til

Valhal. Dette, at Asamaalet er et æventyrligt
 Udtryk for Overblikket af det verdenshistoriske
 Menneske=Liv, dets Kamp og Seier, langt sikkere
 end Græker=Landens tilsvarende Overblik af det
 naturhistoriske Menneske=Liv, i dets himmelige
 Udspring, Skønhed og haarde Skæbne, som vi af de
 langt mere plumrede Kilder maae øse vor Kundskab
 derom, — det er vistnok langt fra at være almindelig
 erkendt, er meget mere selv i vort Høinorden endnu
 temmelig miskendt, men derfor er det mig lige klart,
 og vil i Tale og Skrift ligesuldt uvilkaarlig gjøre sig
 gjældende, ikke blot her hjemme, men ogsaa i Engel=
 land, og saa vidt som Nordens Kæmpe=Land under
 Odins=Navnet fandt Indpas og Hylдинг. Skade
 maa jeg derfor kalde det, at hvad der blev saa tidlig
 og saa godt begyndt med Ohlenschlägers Baulunder,
 Thors Reise, Hakon og Balder, og med min
 „Nordens Mythologi“ (1808) og mine Nordiske
 Samtaler, hverken af os eller af andre Skjalde blev
 fremmet, men derom nytter det aldrig at gaae i Rette
 med Nogen, da Skjalde ligesaa lidt som andre Folk
 gjør andet godt, end hvad de har Lyst og Evne til;
 og skøndt mig stundom synes, jeg endnu har Tid af

begge Dele, faaer jeg dog nu neppe Stunder til at vise det.

Hvad nu Volsungers og Niflungers store Sørgeſpil angaaer, ſom jeg udelukkende efter Nordiſke Kilder har ſtræbt at fremſtille, da er det i Aarhundredets Løb blevet ganſke anderledes bekiendt i den europæiſke Læſeverden, end det var ved Aarhundredets Begyndelſe, da Edda=Kvadene derom endnu laae i Dvale, og den Tyſke „*Lied der Nibelungen*“ kun var at læſe i en ſkjødesløs og aſtumpet Udgaſe fra forrige Aarhundrede; men jeg veed ikke, der udenlands er prøvet nogen anden ſkjaldelig Fremſtilling deraf end *De la Motte Fouqué's „Sigurd der Schlangen=Lödter“*, ſom er lidt ældre end min. At nu den Eddiſke Fremſtilling meſt i loſe Samtaler er langt ældre end det Tyſke Niflung=Kvad, og at den Nordiſke Opfattelſe af det ſtore Sørgeſpil er langt dybere end den Tyſke kan have været, er klart nok, men ſelv i Edda=Kvadene er dog Tilknſytningen til Aſamaalet ſaa løs, og Sammenhængen ved „*Ulykkes=Ring*“ ſaa tvungen, at heller ikke de kan giælde for Udtryk af Nordens Aand i ſin Kraft. Dette, ſaavelſom Spørgsmaalet om de eddiſke Volsung=Kvads egenlige Hjem,

der ikke kan findes paa Island, maa helst overlades til Middelalderens Kultur-Historie at drøfte, og jeg skal her kun, ligesom i Forbigaaende, bemærke, at efter mit Skøn har Volsung-Kvadene, som Valkyrie-Kvider, oprindelig hjemme hos de udvandrede Goter og skal udtrykke deres Skjalde-Blik paa deres Forhold især til Hunner, Franker og Burgunder, hvorfor vi finder Spor deraf i saa vid en Kreds og selv hos Fornandes. Mellem Kvadene udmærker sig for Resten fra Hjertelighedens Side den anden Helges Kvide og den første Gudruns Kvide, hvis Indhold jeg har søgt at meddele i Sangene:

„Ung Sigrun sad paa Seraffjeld
og leged med gyldne Ringe,“

og

„En Kæmpe var paa Borden,
Han sprang af Asarod.“

Indholdet af det andet Bind, som dog kom først ud, er laant af Tomsøvinge-Saga, og danner paa en vis Maade et Sidestykke til Ohlenschlägerss Palnatøke, men har dog hverken til Skade eller Gavn syn-derligt tilfælles dermed. At jeg, uden at ændse Tids-

regningen, har, efter Sagaen, ladet Rask-Harald gælde for Thyra Danebods Fader og leve omfav med Gorm hin Gamle, vilde jeg have kaldt stor Skade, hvis det havde været mig muligt i mine unge Dage at benytte Thyras angelske Byrd til Blik paa Forholdet mellem „Dan og Angel“, men hvad der aldrig maatte manglet i Fremstillingen, var et Billede af Ansagar, som jeg vel ikke dengang var istand, men burde dog været istand til at give.

Igrunden nytter det nu vel ikke at nævne de Nordiske Oldsagu, som i mine Dine havde nærmest Krav paa en skjadelig Fremstilling i Nordens Aand, da Tæseverdenen paa disse Enemærker kun er ilde tjent med „bestilt Arbeide“, om saa end Skjalden bestilte det hos sig selv, men det kan dog heller aldrig skade at vinke ad Skjalden, hvor man veed, der er noget kiont at see og noget godt at gjøre, og det kan dog stundom bidrage til, at hvad der fortjener at være det, ogsaa strax bliver kærkomment, og derfor vil jeg nævne Oldsagnene om Hadding, Fredegod, Amlet, Ber-mund, Bjovulf, Rolf, Sigrid, Signe, Stærk-odder, Thorkild Adelfar, Hakon Adelssteen og begge Olaver; thi skiondt flere af disse er be-

handlede af Ohlenschläger til Væseverdenens Behag, er dog hverken de eller Nordens Væseverden derved skeet deres Ret*), og at det Samme gælder om Asamaalet i Forhold til Ohlenschlägers „Nordens Guder“, vil man paa Timen see, naar engang enten Asa-Maalet med Odins-Diet eller Vana-Rviden med Freias-Taaren, eller ogsaa kun Thors-Drapen med Mjølner, Heimdals-Galdren med Gjallarhorn og Loke-Legen med Gleipner lader sig tilshyne.

Dette vil ogsaa Altsammen ssee, og langt større Idrætter dages med det samme, som avle nye Kvad, naar kun Høinordens Stammer kan bekvemme sig til at hjemkalde Folke-Nanden og lade Moders-maalet dele Høisædet med ham, som Gefion med Skjold i Leire; og vilde og vovede Høinordens Stammer ikke dette Kæmpeskridt ud af det Knudebjerg, hvori Setten har indespærret dem med Odhrærer, da var de forgjorte til Hjemmetyskere,

*) Bistnok har derimod Fremstillingen af Vermunds-Sagnet i „Danmarks Bestandighed“ sin meget gode Side at betragtes fra, men der er dog for lidt af det Gamle og for meget af det Ny til at fyldestgjøre Nordens Nand.

faa Kæmpe-Aanden og vi maatte da angre hvert Glimt af Oldtidens Glands, vi lod dem skimte, og hver Gienlyd af Gjallarhornets Bjarkemaal, vi bar til døve Dren!

Under bedre Varsler udkom vel ikke disse „Samtaler“ første Gang, men anden Gang synger dog „en lille Fugl“ om bedre Skæbne, og kommer de tredje Gang, da tænker jeg, hele „Skoven stander i Blomster“.

Mai 1861.

N. F. S. Grundtvig.

Bolsunger og Misflunger.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...

Indgang.

Asken og drasil.

Nornerne.

Alfader raader,
Asken vi stænke,
Stænke med hvide,
Hellige Bände;
Giennem de lange,
Løbende Tider
Grøn den sig hvælver
Høit over Urðas
Hellige Væld.

Thursfer og Aser
Twistes med Vælde,
Saa og paa Jorden
Bætter og Kæmper;
Deres Bedrifter
Blomstre og salme,
Alt som paa Grenen
Grønnes og visner
Hellige Løv.

Dppig vi stænke,
 Safterne giære,
 Snart skal udvøxe
 Vældige Grene,
 Store Idrætter
 Jorden opfylde;
 Vis er ror Sag.

Afernes Slægter
 Snarlig formeres,
 Bitterlig vøxer
 Balsaders Rigdom;
 Vi skulle sthyre,
 Beie og jevne:
 Aser og Thursfer
 Tvistes med Vælde,
 Vinde dog ei.

Bædede Grene!
 Vøxer og grønnes!
 Hungrige Hjorte!
 Hurtig I bide
 Vøgende Lovværk!
 Vibt det skal kiendes:
 Aferne aarke,
 Over dem raade
 Norner i Løn.

Vi var, da Livet,
 Taget og givet,

Trodsed mod Død.
 Selvtaget stivne!
 Misbrugte Givne
 Kenses i Død!

Valhal.

Odin.

Velkommen, Hugin,
 Hurtige Flyver!
 Tidender visse
 Billig du bære!
 Bidt har du faret,
 Hvad mon fornummet?
 Hvad har du seet?

Hugin.

Tiden lider,
 Thurser vente,
 Asken ælbes,
 Orme gnave,
 Mægtig voxer
 Midgaardsormen;
 Det var første,
 Det var sidste
 Syn, jeg saae.

Odin.

Aldrig om Asken,
 Aldrig om Ormen

Nysgierrig Odin
 Agted at spørge,
 Altid dog samme
 Svar maa jeg høre;
 Mindre behøves:
 Munin er vaagen;
 Veed du det ei?

Hugin.

Svar har jeg givet,
 Som mig de høre
 Norner tilsagde,
 Nu maa du spørge.

Odin.

Siig mig da, Hugin,
 Hvad jeg vil spørge!
 Siig, om du veed det:
 Bore paa Borden
 Aernes Slægter?
 Sanke sig Ronger,
 Rede til Ramp?

Hugin.

Komme til Valhal
 Ræmper ei mere?
 Reise Valkyrier
 Valen ei længer?
 At du mig spørger
 Om dine Slægter,
 Og om til Rampen
 Ronger forsamles?

Vist mig af Hovmod
 Hærfader spørger,
 Dog maa jeg svare,
 Saa som du byder:
 Skjoldunger, Nisfinger,
 Skilfinger, Budlinger,
 Etmænd af Ddin,
 Blomstrende vøge;
 Mere dog vøger
 Volsungers Slægt.

Ddin.

Tro mig, du bærer
 Tidender gode:
 Volsung af alle
 Veed jeg mig kæreft;
 Siig mig nu, Hugin,
 Hvad jeg vil spørge!
 Tal, om du veed det!
 True ei Slægten
 Vønlige Raad?

Hugin.

Farete har Ddins
 Fugl over Midgaard,
 Abent var Diet,
 Dret ei luffet,
 Aldrig dog saae han,
 Aldrig og hørte
 Det, som de vise,
 Vældige Norner
 Hviſte i Løn.

Dog mellem Fjelde,
 Faa det kun vide,
 Sidder i Götland
 Grimsfynet Kvinde,
 Væver er Tungen,
 Taler med Snilde,
 Det er om Signe,
 Datter af Volsung,
 Vænefte Mø.

Der sidder Siga,
 Seen til at mæle,
 Snar til at lytte,
 Lyster at beile.
 Knap er det gamle
 Kærling, som mæler,
 Hellere Vose
 Laufesøen.

O din.

Far til Alfser!
 Flyv til Valsø
 Kloge Søner!
 Knap er Tiden:
 Veed dem smede
 Sværd som bider
 Steen som Klæde!
 Knap er Tiden,
 Kan du ile?

Sigmund Volsung.

De Talende.

Godmund, Hofgode.

Thorkild, hans Høstersøn, siden ogsaa Gode.

Sigmund, Hunsigovs Konge.

Borghild, hans første Dronning.

Hjordise, hans anden.

Sinssøtte, hans Søn.

Eivind, en Gode.

Tvende Hirdmænd.

En Terne.

Forste Samtale.

Godmunds Bo.

Thorkild.

Hvad svarer Hunding? vil han gjøre Blot
For Seier og for Jordens Grøde?

Godmund.

Den Gudsforagter! han mig svared fræk,
At vilde Odin smede ham hans Vaaben,
Og Thor forære ham sit Vuffespannd
At pløie med, saa vilde han betænke
Dem med en gammel Hellemus
Til Sulekøst.

Thorkild.

Men siig mig, vise Gubbe!

Hvi taale dog de høie Guder Sligt?

Godmund.

Skal de vel tage Sol og Regn fra Landet,
Fordi vantundig sliig en usjel Drot
I Hallen brhyfter sig?

Thorkild.

Ei saa jeg meente,

Men hvi det undes ham paa Jord at leve?

Godmund.

Ugranskelige ere Horners Raad,
 Det maa jeg selv bekiende: Volsungslægten,
 Saa drabelig og Guderne saa kjær,
 Den sveder Blod, og denne feige Spotter
 Han sidder uanfægtet i sin Hal;
 Men snart er vel hans Time slaaet.

Thorkild.

Du nævned Volsungslægten, jeg det veed,
 Den hersked ved min Fødsel her i Landet,
 Har heel den maattet friste Undergang?

Godmund.

Ei veed jeg det, men fulde femten Vintre
 Henrunde, siden gamle Volsung drog
 Til Götaland, for der sin Maag at giæste,
 Ved Svig han faldt, og det er Følkesagn:
 Hans Sønner blev i Skoven alle bundne,
 En Trolb i Elgelsnelse dem sled.

Thorkild.

Men agter du for sandt det Følkesagn?

Godmund.

Det tykkes mig at vide, at ei Hunding
 Saa længe deres Odel havde raadt i Fred,
 Om En af dem end fandtes over Mulde.

Thorkild.

Saa Volsung slagen blev af egen Maag,
 Det var jo grueligt.

Godmund.

Men underligt dog ei,

Saa har det altid været med den Æt,

Af hver en Slægt, den bandt sig til paa Jord,
 Den svægen blev, og heyned Svigen blodig.
 Kun det var underligt, hvis den forgif,
 Og blodig Hevn ei Banemanden rammed.

Thorild.

Ei grant forstaaer jeg alle dine Ord,
 Men vil du ei mig heller Sagn fortælle
 Om onde Tvist, som ødte høie Slægt,
 Det kan jeg nemme, og det kan jeg mindes.

Godmund.

Heel underlig oprandt den onde Tvist,
 Og høie Magter sikkerlig den voldte:
 Fra fjerne Land en alderstegen Drot
 Kom hid at beile til den sagre Signe;
 Fremsynet var hun, og hun thktes see,
 At Ondt beredtes ved det Bryllupsgilde;
 Men Volsung dreves af en lønlig Magt,
 Og grædende hun gif til Brudekammer.
 Sig Volsung havde bygt en Sal saa stolt,
 Du ei den mindes, thi den Hunding brændte,
 Den Sal var bygget under Egetop,
 Og over Tag sig tætte Grene hvælved;
 I Salens Midte reiste sig med Brunk
 Den tykke Stamme som en vældig Sule,
 Og blanke Skjolde hang der trindt omkring.
 Det var hin anden Bryllupsaften, Alden
 Henstrakte blussende sig langs ad Gulv,
 Mens alle Mænd sad trindt om Drifkebordet.
 Da hændtes Ting, som Færtegn vel maa nævnes:
 Den store Dør med Raslen sprang til Vægs,

Dg ind i Salen treen en mægtig Kæmpe,
 Genpiet, flædt i Piin som hviden Sne,
 Ei hilfed han, men der han kom til Bullen,
 Han drog et Sværd af Balgen, langt og prudd,
 Dg stak det ind i Eg til gyldne Hjalte.
 Det tyktes os, som om den stærke Bul,
 Der giennem hundred Aar sig ei bevæged,
 Dog maatte bugne ved det haarde Stød.
 Dg dønned huult det under Salens Hvælving,
 Det dønned hulere, da Kæmpen fald:

Griber, Kæmper,
 Gram om Hjaltet!
 Hvo det rokker,
 Raader Sværdet.
 Til sin Etmand
 Ddin sender
 Stolte Vaaben:
 Stræber, Drotter!
 Styrken vinder.

Forsvunden var han med den sidste Yhd,
 Forstummede vi sad enstund paa Bænken;
 Men da opsprang den gamle Volsung først,
 Dg meente snart at raade Ddins Gave.
 Dog fast sad Gram for Volsung og hans Maag,
 Forgæves efter Alder Kongens Sønner
 Med priste Styrke vilde ligbe Sværd:
 Det lod, som før de kunde Egen løftet
 Med dhbe Rod, end rokket det af Sted.
 Nu Raden kom til Volsungs yngste Søn,
 Til Sigmund, rolig han om Hjaltet greb,

Os tyktes ei, han strammed nogen Sene,
 Heel magelig uddrog af tykke Bul
 Han Sværdet dog, og hver da kunde mærke,
 At det af Alle kun var agtet ham.
 Saameget Guld som Sværdet kunde veie
 Ham Sigar flux for stolte Vaaben bød;
 Men kun med Spot ham Ungersvenden spurgte:
 Hvi ikke selv han det gad draget ud,
 Da tidlig han det havde udi Hænde?
 Da skifted Sigar Lødd, og næste Dag
 Han Gildet spildte, for, saa faldt hans Ord,
 Ei seent paa Aar at oversjide Bør.
 Forhaanelsen han dybt i Sindet giemte,
 Men Volsung stuffed han med fagre Ord,
 Og Kongen lovede med sine Sønner
 Ad Aare ham at giæste, saa paanh
 Det spildte Gilde kunde ærlig holdes.

Thorkild.

Heel underligt er Sagnet; meest af alt,
 Hvi Odin gav til Sigmund saadant Vaaben,
 Naar ei han skulde øve nogen Daad.

Godmund.

Saa tykkes Fleer, det er og sagt,
 At han blev frelst paa underlige Maader,
 Der Elgen sled hans Brødre udi Skov.

Thorkild.

Det blev han vist, thi alt for tungt det var,
 Om sliig en Et, saa herlig og saa stolt,
 Saa tidlig skulde undergaa med alle.

Godmund.

Ja, tungt det var, men ei uventet dog,
Thi mange Ledd den ikke kunde leve.

Thorkild.

Den ikke kunde? det forstaaer jeg ei.

Godmund.

Jeg veed det, Thorkild, men jeg halv det glemte,
Som naar til Barnet, der ei fatter Ord,
Man stundom taler, glemmer, det maa vore
Igiennem Aar ved Spise og ved Søv, n,
Og lære selv at røre konstig Tungen,
Før Ordets Løndom det udspeide kan.

Eivind.

Er her ei Godmund, rige Gunders Ven?

Godmund.

Hvad vil du Godmund?

- Eivind.

Jeg fra Götland kommer,

Mit Skib var hardtad brudt paa vilde Hav,
Da Blot jeg Baner lovede for Frelse,
Og her er Guld, thi Blotnødd har jeg ei.

Godmund.

Opfyldt er Løftet, naar med ydmhygt Sind
Du takker Guderne, og da dit Guld
Til værdigt Blot sig snarlig skal forvandle.

Thorkild.

Fra Götland kommer du? var der ei Noget
Til Tidende?

Eivind.

Da jeg slog Fæstet løs,

Der hørtes Tidende, som vel er Sagnet værd:
 Den sidste Volsung levende i Høi
 Blev gravet ned.

Thorkild.

Den sidste Volsung?

Var det da Sigmund?

Eivind.

Netop ham.

Vi tænkte, han var død for længe siden,
 Dog Somme sagde: han var seet i Skov;
 Men nu man Sandingen fik ret at vide:
 I Mørkningen forleden Aften sad
 Vor Konge i sin Hal, hans Sønner leged
 Og trillede en Guldring henad Gulvet;
 Den kom i Fremmerset, og Drengen løb
 At hente den, da saae han tvende Kæmper
 Med side Hjelme stande der i Krog;
 De flux ham dræbte, men dog hørtes Skriget,
 Og Sigar kom med sine Hirdmænd til.
 Da var det Sigmund selv, og nok en Anden,
 Som siges være Kongens egen Søn,
 Men der var ogsaa dem, som hvisted om,
 At Signe, vores Dronning, med en Seidher
 Har skiftet Ham, og avlet ham med Sigmund.
 Dog, ligemeget, hvem den Anden var,
 Saa blev der gjort en Høi med tvende Rum
 Og sat en vældig Steen imellem begge,
 I et af dem blev Sigmund puttet ned,
 Og i det andet Svenden, som ham fulgte.
 Nu er det dog nok ret forbi med ham.

Thorkild.

Var det ei muligt, end han kunde frelses?

Givind.

Ja, som man siger, har han gode Tænder:

Han sled med dem jo Elgens Tunge ud,

Som vilde slidt ham; men de store Stene

Dem tænker jeg dog han la'r staae.

Thorkild.

Saa han blev frelst kun for at sveltes

Saa jammerlig tilføde, nei, umuligt!

En Ræmpe.

Est du ei Godmund, hypperste blandt Goder?

Godmund.

Jeg Godmund er.

Ræmpen.

Mig skifted Sigmund hid,

At byde dig til Hallen, han vil blote

Til høie Guder, takke dem, som gav

Ham Hæls til Faderhevn og tabte Odelstrige.

Godmund.

Er det om Sigmund, Volsungs Søn, du taler?

Ræmpen.

Om hvem vel ellers? til den tætte Lund

Ei Vaabengnyet rækker, kan jeg mærke.

Veed du da ei, at Tyr holdt Ting i Nat,

Og dømte Hunding til at landsforvises?

Godmund.

Ei var det underligt, om Valhals Guder

Saa skifted Seier, men er det og vist?

Er Sigmund ogsaa virkelig ilive?

Ræmpen.

Hvor du kan snakke? havde du i Nat
Hans Hugg fornummet, der han løstet Gram,
Ei vilde du da meent, det var hans Drauge.

Eivind.

Men hvordan er han sluppen ud af Høien?

Thorhild.

O ja, fortæl os det! hvordan?

Ræmpen.

Hvordan? ja hvordan slap han løs fra Elgen?

Seg tænker, Odin har vel Magt endnu
At frelse sine Ættemænd, naar det kniber.

I veed kanskee, men om I veed det ei,

Saa veed den Gamle det, at Odin

Ham gav engang et Sværd, det kasted Signe

Nu ned i Høien til sin Søn,

Med det de faved Bord og Steen som Klæde,

Og giæstet Sigaar uden Hjembud flux.

Eivind.

Saa er vel Sigaar dræbt!

Ræmpen.

Ja, han er Afte.

Godmund.

Men Signe?

Ræmpen.

Hun er Afte med som han.

Godmund.

Hvordan? har Sigmund brændt sin egen Søster?

Ræmpen.

Nei, Ilden brændte hende, og hun selv

Det voldte, hun uskadt kom ud af Huset,
 Men da hun havde kysset Sigmund og sin Søn,
 Hun sagde: nu er Volsung-Blodet hevet,
 Vor Æt er frelst, nu har jeg endt mit Værf,
 Og gierne vil jeg med den Niding dø,
 Med hvem jeg ei en Stund gad levet.
 Det var et Syn for Kæmper, kan du tro:
 Med Smil paa Kind hun vandred ind i Luen,
 Det foer saa underligt igiennem os,
 Men Alle stionned, hun var Volsungs Datter.

Godmund.

Det stionner ogsaa jeg, forunderlig
 Den Slægt paa Jorden færdes.

Thorkild.

Men dog herlig.

O takket være Guderne, som frelst
 Den holde Sigmund! Fostersfader! iil
 At takke dem med værdigt Blot i Lunden!

Anden Samtale.

Godmunds Vo.

Thorkild.

Hilsæl, min gamle Fostersfader!

Godmund.

Dig lønne Guderne din Gang og Hilsen!
 Men hveden kommer du? er Noget hændt,

Da siig mig Tidende! thi nu mit Dre
Maa træde i det dumme Dies Sted.

Thorild.

Fra Kongehallen kommer jeg.

Godmund.

Er Gammen

Endnu i Sal? mig bæres altid for,
At der vil blive onde Tidender at spørge.

Thorild.

Alt mange Vintre var dit Ord det samme,
Og tit mig thktes, det var grumme sært;
Hvert Aar, som gik, jeg hørte ny Bedrifter
Af Sigmunds Søner, saae, hvordan hans Et
Formeredes, og meente vist, at Slægten
Var nu udfriet fra den haarde Dom,
Som hidtil syntes over den at hvile;
Men atter maa jeg grue.

Godmund.

Hvad er hændtes?

Thorild.

Sinffjotle er hjemkommen seierrig,
Men han i Tvekamp dræbte Borghilds Broder,
Hun tog af Sigmund Bod, men grant jeg saae,
At Hjertet pønsed kun paa grusom Hævn;
Selv Sigmund frygted, bød mig at udspørge
De høie Aser, halv tvethdigt var
Mig Guders Varsel, dog jeg thktes skionne:
Sinffjotles Liv laa i hans Faders Haand.
Bed dette Svar blev Kongen vel tilmode,
Men altfor sikkert thktes det mig ei.

Godmund.

Jo, altfor sikkert mig det tykkes være:
 Af altfor nære Frænder er han født,
 Thi maa de nærmeste ham Bane volde.

Thorkild.

Ja, vist det er, mig aner intet Godt.
 I Dag skal driffes Gravøl efter Gunnar,
 Men sælsom Angest mig af Salen drev,
 Jeg grued for de dybe, tomme Kiedler,
 I hver jeg saae det underlige Kar,
 Som efter Blod af Volsungætten længes,
 Og vorder aldrig fuldt.

Godmund.

Engang, engang

Det fylbes vist, men vee den Søn af Asfur,
 Som i det gyder sidste fulde Skaal!
 Med Brag det vælter sig da flux, og styller
 Ham ned med al sin Slægt til Hel;
 Thi haardt vil Odin sine Etmænd hevne.

Thorkild.

Dit lufte Die stirrer længer frem
 End vort det aabne. Men, du vise Gubbel!
 Bed Sagn, og Lytten i den stille Nat,
 Jeg voxet er, som Barnet monne voxe
 Bed kraftig Spiise og den søde Søvn;
 Nu mener jeg at kunne Møgten løse
 Af Ordets Fængsel, vil du derfor nu
 Mig aabenbare, hvi paa Nornens Skjold
 Saa blodige de Runer staae for Slægten?

Godmund.

Og er jeg Norne da, mens du mig byder
 At sige Norners hemmelige Raad?
 Om vore Guder tør jeg dristig tale,
 Thi de er fødte og forgaae som vi;
 Men for Alfader, som er aldrig bleven,
 Og for hans Raad, som Norne føre ud,
 I Ibmhyghed jeg knæler taus, ærbødig.
 Som BARNET vil I Yngre altid spørge:
 Hvorfor? Hovmodige I af os æsse Svar,
 Som om det var en dyb, forborgen Konst
 I havde fundet, saa os at udfritte.
 Men, tro mig! i halvsemsindstypes Aar
 Jeg vandred her, og Meget har jeg nemmet,
 Men alt som sig forøgede min Kløgt,
 Jeg flere Spørgsmaal fandt, og gjorde færre.
 Vi mægte kun at sige, hvad vi see,
 Og hvad os thffes; stundom, men kun sjelden,
 Hvoraf, og endnu sjeldnere hvorfor.

Thorkild.

Ei maa du vrede! heller siig du mig,
 Ifald du mægter det med Ord at sige,
 Hvoraf du kiender Slægtens haarde Dom!

Godmund.

I Lunden hisset stod en gammel Eg,
 Det længe var den stolteste i Skoven,
 Men trende Sommer paa Nad jeg saae,
 At Lynet søgte den, alt meer den sprængtes,
 Da giætted jeg, dens Liv var snart forbi,
 Enddog hvorfor, jeg ikke kunde vide.

Saa er det og med Slægters Liv paa Jord:

Vi see, vi giætte, — høie Norner raade.

Thorkild.

Ei siger jeg imod, men sikkert har

Du end et Mærke, som dig saa forvisser.

Godmund.

Et Mærke har jeg paa den samme Eg:

Jeg elsked den, een Gang jeg sluffed Ilden,

Som vilde den fortære, næste Vaar

Den end var grøn, men atter rammed Lynet,

Og ifkun Aske laa, hvor Egen stod.

Thorkild.

Du mener, Sigmunds underlige Frelse

Maa lignes ved den slutte Brand.

Men mig ei tykkes saa, thi du forvoven

Dig satte imod Guders klare Raad.

Godmund.

Nu mærker jeg tilviisje, du est voren

Og veed af Ord at løse Kløgten ud,

Men tungt det er for mig paa gamle Dage

At saa beskæmmes af min Fostersøn;

Du veed saa flux og grant, alt hvad jeg mener,

Og hvad jeg i saamange Aar ei saa,

Det ligger lige for dit skarpe Die.

Nu mærker jeg, at altid jeg var blind;

Men siig mig dog alt med din store Kløgt,

Om og min Tanke laae i Sigmundsomme,

Da jeg, mens han i Götland var, dig sagde,

At Kløgten vist ei leved mange Redd?

Forkynd mig og, ifald du det kan mindes:
Hvordan blev Volsung født?

Thorhild.

Du driver Spot

Med mig, min Daarstab og min Ungdom,
Det er forskyldt, men underviis mig nu,
At ei vankundig jeg skal tro mig fløgtig!

Godmund.

Den alderstegne Heret sad paa Høien,
Han havde selv sin egen Bantasteen
Opreist, thi Søn ham ikke Norner undte.
Han saae paa Stenen med bedrøvet Hu,
Og vaandefuld til Guderne han bad,
Da rørtes Odin af sin Etmands Rvide,
Sin Mø nedsendte han med sælsom Frugt,
Og det var Fro til stor Bedrist paa Jorden,
Da groede Volsung udi Modersliv,
I Vintre fem han groede saa, men aldrig
Det undtes ham, lig andre Mænd at fødes,
Udskaaren blev han af sin Moders Liv,
Og Volsungætten blev; men som dens Ophav,
Saa er dens Færd og sørgelig paa Jord.

Thorhild.

Åh, nu forstaaer jeg dig. Til Kongehallen
Begylder flux at stue Norners Dom,
Thi sikkerlig idag den aabenbares.

Kongehallen.

Borghild.

Sinffjotle! du ved Brud og Liv har stilt
Min Broder, jeg din Undergang har svoret,
Men Sigmund bød mig tage Ved for Hevn,
Og Kvinden maa sig efter Manden føie;
Thi rækker jeg dig dette fulde Horn,
Udtøm det! og jeg er med dig udsonet.

Sinffjotle.

Men drøit det er at tømme, som jeg seer,
Heel grumset er den Drik, som du mig byder.

Sigmund.

Ræk hid, min Søn! jeg tømmer den for dig.

Borghild.

Kan Sigmunds Søn ei tømme selv et Horn?
Skal dette og din Fader for dig drikke?

Sinffjotle.

Stifmoder! Ondt du har i Hornet blandet,
Jeg taaler ei den stærke Sonedrik.

Sigmund.

Du tager Feil, min Søn, den Drik er kraftig,
Men ikke ond, dog ræk mig ogsaa den!

Borghild.

Sinffjotle! end jeg rækker dig et Horn
Og sværger høit ved alle Valhals Guder,
At værre Bædske ei blev øst deri,
End den, Kong Sigmund uden Meen har drukket.
Est du hans Søn, du drikker og som han,
Hvis ei, da est du med en Træl vist avlet.

Sigmund.

Saa viis da, Søn, du est af Volsungs Blod!

Sinfjotle.

Har jeg i Live ei det viist, da skal

Jeg vise det i Døden, jeg fornemmer,

Min Tid er omme, da min Fader selv

Mig ægger til at tømme Edderdriften,

Enddog forinden ei som han jeg er.

Borghild.

Nu, Sigmund, har jeg fanget Bod for Broder.

Men staa, Sinfjotle, fast paa dine Been!

Hvi raver du? est du saa tidlig druffen?

Thorkild.

Alf alt for nære Frænder var han sødt,

De nærmeste ham maatte Bane volde.

Tredie Samtale.

Rongehallen.

Sigmund.

Graahærbede! jeg dig lod kalde hid,

For dig min Nød at klage, dig at spørge,

Om grumme Nørner ei vil holde op,

Vor Slægt at øde?

Godmund.

Strænge, dog ei grumme

Er vise Nørner. Hvad er hændtes nu?

Sigmund.

Sinfjotle døde, jeg det maatte volde,
 Og mere gruelig end selv hans Død
 Hans Jordefærd imellem Folk skal nævnes.
 Jeg, som i Uvid, over Mark ham bar
 Og kom til Naen, hvor den stridig rinder,
 Der laa en Baad, og i den stod en Mand,
 Med venligt Ord han sig tilbød at flytte
 Mig og min Byrde over striden Na;
 Jeg Riget rakte, det og han forsvandt,
 Og til en Totun gav jeg vist min Søn.

Godmund.

Var han ved Seid af Aser dig vel given?

Sigmund.

Ja, du har Ret, det maatte saa vel skee,
 Thi utilbørlig maa hans Fødsel nævnes.
 Men nu min Helge, han som andre Mænd
 So avledes, dog ogsaa ham jeg misted.

Godmund.

Men alle Mænd som fødes maa jo døe,
 Og dertil veed du selv, at sære Varsler
 Ved Helges Fødsel og en sælsom Lodd
 I Liv og Død ham tyktes at forkynde.

Sigmund.

Du mener hine Bølers underlige Syssel,
 Der de hans Livstraad knytted, jeg forstod
 Dem ei; men nys mig Tiden er baaret,
 At han af egen Maag er dræbt i Lund,
 Selv Odin maatte Sphyd til Bærket laane.

Godmund.

Hans fagre Sigrun var jo og Valkyrie.

Sigmund.

Det var hun, hun har selv sig dræbt

Og Helges Sønner med. Som fordom Kerek,

Jeg stander sønneløs i Alderdom.

Godmund.

Og har du glemt, at du est Kerefs Etmand?

Sigmund.

Uf Volsungs Et kun lever jeg alene,

Men Hjordis er med Barn, og nu jeg vil,

Du om det Barn mig Norners Dom forkynder.

Godmund.

Hvi vil du spørge meer om Norners Raad?

Har du ei seet det nok at aabenbares?

Sigmund.

Du ilde spaaer, men dog jeg spørger end:

Hvad Skæbne bier det Ufødte? mon dog Slægten

Dermed skal ødes? mon derved forplantes?

Godmund.

Naar Solen sættes, du i Norners Rund

Maa spørge; der dig sanddru Svar skal undes.

En Hirdmand.

Nys ere Hundings Sønner komne hid,

Baa Helges Fader agte de at hevne,

Hvad Helge brød, da deres Fader faldt.

Sigmund.

Ud Hornet gjalde over Sletten flux!

Mig lyfter gierne Sværdelarm at høre.

Ogiennem Brynjen ei kan Sorgen trænge ind,

Dg Sjælens Styrke under Bernet voxer;
 Men Hjordis flyttes skal i Hast til Lund,
 Om Skulde os i Dag vil nægte Seier,
 Ei Vifinger maa finde hende her.

Godmund.

Farvel, Kong Sigmund! længe har jeg levet,
 Det kan jeg mærke paa hvad jeg har seet;
 Hvis end før jeg til Odins Sal du kommer,
 Da hils din Fader fra hans gamle Ven!

Valen.

Hjordis.

Alt Dagen græyer, og ikkun Ravnestrig
 Nu høres lyde over øde Val,
 Dog, sagte Gispens hører jeg med Ghfen,
 Dg maa dog gange giennem Blodet frem,
 De kiære Vig og Sværdet at oplede.

Ternen.

Hist runder sig en Ring af faldne Kæmper,
 I deres Midte findes Kongen vist.

Hjordis.

Ja visseelig, det er ham selv, han bader
 Til Valhals Fæst sig i en Rosens-Flod,
 Dg Viget der, det er jo og min Faders.
 Gilime! Sigmund! gamle, faldne Kæmper!
 Er Tungen stivnet, Aandedraget stemt,
 Saa ei I mægte end et Ord at mæle?

Sigmund.

Hvem kalder mig?

Hjordis.

Din Hjordis. End du lever!

Kan dine Saar ei læges?

Sigmund.

Store Saar

Kan sammengroe, men see det brudte Vaaben!

Det fik et Saar, som ei kan læges meer,

Og uden det jeg vil ei længer leve.

Hjordis.

Forunderligt! hvo mægted Gram at bryde?

Sigmund.

Kun han som gav det. Midt i haarden Strid

Mig Odin mødte, holdt sit Skjold mod Sværdet,

Og Sværdet brast, nu ogsaa han forlod

Sin Slægt og vil, at den skal ødelægges.

Hjordis.

Han vil det ei, o, glæd dig, gamle Ræmpe!

Den Søn, jeg bærer under Hjerte nu,

Ham frelstie Odin, da han Sværdet brød,

Thi var det heelt, det maatte ham forraade.

O! vil du høre høie Horners Dom?

Sigmund.

Jeg har ei Tid, jeg maa til Valhal ile,

Alt takke Odin. Vogt du Gram!

Hjordise nævnedes du ei omsonst.

Godmund.

Er ei endnu vi komne nær til Valen?

Alt som vi gaae, jeg vissere det mærker,

At snart udrundet er mit Timeglas;
 Men dog mig bæres for, at Livets Lys
 Ei før ved Sigmunds Vig skal reent udslukkes.

Thorkild.

Nu stander du for Sigmunds Helte-Vig,
 Og hos dig staaer Hjordise veltilmode.

Godmund.

Hvorledes? vel tilmode her paa Val?

Hjordise.

Ja, Gamle! kan jeg give Rum for Sorgen
 I denne Glædesstund, da Odin selv
 Har frelst sin Slægt ved Gram at sønderbryde.

Godmund.

O stol dog ei paa disse sære Tegn,
 Der love Held og dobbelt Vanheld avle!
 O kan da ei selv Bøllungætten lære,
 At Odin kun er denne Verdens Gud,
 Og at saa tit han vove vil at trodse
 Den underlige, hemmelige Magt,
 Som kun forblommet giennem Rorner taler,
 Uvidende han sthyres i sin Trods
 Til selv de høie Rorners Raad at fremme?
 Stol derfor ei paa dette Sværdets Brud,
 Thi viid, den Haand, som det kan sammenføie,
 Sig rører over Mulde kraftig end.

Hjordise.

O hvilken Angst du mig i Blodet jager,
 Ei tør jeg stådes her, jeg vil bortflye
 Og skjule mig i Nordens Betteværn.

Godmund.

Ak, arme Dronning, hvor vil du henflygte?

Veed du det ei, at under Aftens Rod

Vi alle bygge, og at over Roden

Er Nornernes usynlige Palads!

O, siig mig Thorkild! er ei Solen oppe?

Thorkild.

Just nu opstiger den i Østerlide.

Godmund.

O, vend mig mod den, at dens første Straale

Kan skimte paa det lukte Dielaag,

Og jeg nedknælende i Ydmyghed kan bede

Til ham, som ved sin Almagt skabte den!

O, tro mig, Thorkild, kiære Fostersøn!

Ei blind jeg blev, da Diet sig tilluffed,

Nei, blind jeg var fra Livets første Morgen,

Kun seent jeg mærked det, og mere seent,

Da alt det Synlige forsvandt for Diet,

Et Glimt af Lys sig tændte i min Sjæl.

Men ak, det er kun som en Aften-Stjerne,

Vor Gudehær forsvinder ved dens Skin,

Og over Valhal seer jeg Mørket ruge;

Jeg loffes venlig mod det Ubekiendte:

Mod Gimle, mod de lyse Alfes Bo;

Men Veien kan den Stjerne mig ei vise,

Og tør jeg troe, den giennem Valhal gaaer?

Ei Stjernen kan det kolde Hjerte varme,

Og ængstelig det klapper mig i Bryst;

Alt længe har det sukket efter Ro,

Og nu, da endelig den store Time kommer,

Nu ængstes det, nu vælter sig med Til
 Det tunge Blod mod kolde Hjertekammer,
 Og skælver for at finde Døren luft.

Thorkild.

O, gamle Fader! ængstes dog ei saa!
 Hvorledes end det er med det Forborgne,
 Som raader over Guderne og os,
 Har du jo dog i Nidmyghed henvandret,
 Med villigt Die speidet efter Lys,
 Og fulgt den Sti, du meente did at føre;
 Om du foer vild, din Brøde var det ei,
 Og Lysen veed, at du det vilde fulgt,
 Hvis det at see du ikkun havde mægtet.
 Saa vær da rolig i din sidste Stund,
 Som du det var igiennem hele Livet,
 Du kan det uden Frygt, og det for mig
 Var grueligt, isald jeg maatte skælve
 For, Fader, dig at ligne i din Død,
 Da ingen Mand jeg veed paa Jorden til,
 Som heller jeg i Livet vilde ligne.

Godmund.

O, tie, min Søn, og roes mit Levnet ei!
 Til Nidingsid jeg aldrig loffet blev,
 Mit ømme Hjerte skælv for Morderdollen,
 Og til at lyve var jeg alt for stolt;
 Men dog velsignebe jeg dem, som røved,
 Forkyndte, skændte det mig i Hjertet skar,
 At Mennesker man skulde Guder offre.
 Ved mangel Gierning og ved mangt et Ord,
 Og fremfor Alt ved Lyster og ved Tanker,

Var Noget i mig, som med Tordenrøst
 Mig bød for det Uhyrlige at skiælve,
 Vel stred jeg mod, hvad denne Røst forbød,
 Men af, saa tit jeg dog blev overvundet,
 Og Mindet arlede et bittert Nag,
 Som pincer mig i denne store Time.
 Med dette Minde, dette Nag jeg skal
 Nu stædes frem for det Uhyrlige:
 Hvorledes tør jeg vente Ro og Glæde?
 O, var det sandt, at bag ved Døden end
 Os Kræfter følge, og en Kamp os bier,
 Hvorved forsones kan vor store Skyld,
 O var det sandt, at vi i Surturs Lue,
 Naar Jord og Himmel bli'r en Aftejob,
 Kan renses, luttres fra al jordisk Smitte
 Og svinge os til Gimles lyse Borg;
 O, var det saa, da døde jeg nu rolig,
 Men af, hvorpaa er bygt den gamle Tro!
 Kun dunkle Sagn, hvis Udspring ei vi kiende,
 Og Gætteværk den løse Grundvold er,
 Der, ghyngende som Vifrøst, bristefærdig
 Skal bære Valhal, Gimle, Aser, os,
 Og veires hen dog ved et Mandepust.
 At noget Ondt er til, vi kan fornemme,
 Om end hvert Sagn om Thurser kun er Løgn;
 Det Ondes Magt vi maa vel og bekiende,
 Da det saa tit i Liv os overvandt;
 Af, hvad om nu hvert Sagn, hvorpaa vi stole,
 Udrugedes kun af det Ondes List!

Thorkild.

Forfærdes maa jeg ved din sidste Tale,
 Men vil dog ei fortvivle, kan ei troe,
 At det Forborgne, som for Alting raader,
 Tillob det Onde os at daare saa,
 Tillob, at den, som efter Lyset higer,
 I Mørket altid skulde fare vild,
 At den, som dybt med Suk sin Svaghed føler,
 Ei skulde styrkes, og dog lide Straf.

Godmund.

O tie, min Søn, du ængster mig kun meer,
 I det du mener Trøst mig at indgyde.
 Thi viid! det Folk, som boer i Vest bag Rhin,
 Og de som syd for Alpefjeldet bygge,
 Med mange Andre, som man har fortalt,
 De har en Tro, som skal stadfæstet være
 Ved mange underlige Tegn.
 Og er det sandt, da kan den Hjertet trøste;
 Thi den forkynder en almægtig Gud,
 Som over Mennesker sig har forbarmet,
 Sin Søn nedsendt, som ved et Almagts Byn
 Har sønderknuet den fule Troldevrimmel;
 En kjærlig Gud, som vil for Sønnens Skyld
 Tilgive Hver, som sine Feil fortryder,
 Og stienke ham af Naade Salighed.
 Det har jeg vidst igiennem mange Aar,
 Og dog jeg ei har til det Folk henvandret,
 At høre fuldt og sanddru Vidnesbyrd;
 Det piner mig nu i den sidste Time.
 O Thorkild, Thorkild! du er ung endnu,

O skynd dig bort, lad mig kun døe alene!
 Du kan ei hjælpe mig, og om nu brat
 Din sidste Time kom, du laa som jeg
 Af Angst omspændt i Dødens bittre Kvaler.
 O skynd dig hen til Christent Land og Folk!
 Og undes dig den trøstefulde Lære
 At troe, da beed for mig til Christi Fader,
 At han forlader mig min store Skyld!
 Af, Hjertet brister, Christus! Frelser! Af!
 Af, tør jeg mig ved din Forsoning trøste?

Thorkild.

Du tør. Forunderlig opgik mig Lys i Sjælen,
 Og straalende en Skikkelse jeg saae,
 Som strakte kierlig ud mod dig sin Haand,
 O grib den kun! den skal dig føre
 Igennem Gravens Nat til lyse Himle.

Godmund.

Beg griber den med Tro og døer.

Sigurd og Brynhild.

De Calende.

Sigurd, Søn af Sigmund.

Hjordise, hans Moder.

Thora, Hakons Datter, en dansk Prindsesse.

Brynhild, Datter af Buble Hunelonge.

Odrun, hendes Søster.

Gjuka, Konge i Frakland.

Grimhild, hans Dronning.

Gndrun, deres Datter.

Gunnar,

Hogne, } deres Sønner.

Guttorm,

Fosner, }

Regin, } Sønner af en Totun Greidmar.

Yrpa, Thorgerd Hørgabruds Søster.

Herman.

Forste Samtale.

Leire-Skov.

Sigurd.

Hvad vil du mig? du brede Egetop!
Hvad heller du, som bryder stærke Grene,
Du brusende! Jeg kiender ei jert Maal,
Og underlig til Sjælen dog det mæler.
Hvi tuder du, graabenet Ulv, saa høit?
Hvi strige saa de sultne Odins Fugle?
De sultne — ja, nu veed jeg det tilfulde:
I kræve Brad hin varme af min Haand,
Og jeg er skyldig eder den at unde;
Sa skyldig vift, thi mange Vintre led
Fra Stunden, da min Faders røde Nadsel
Med Tand og Klo I sønderfled, og end
Ei Blodet af hans Banemand I suged.
Hvi har jeg nølet? er vel Armen svag,
Og klapper Hjertet mig i Liv af Rædsel?
Du veed det, Drange! høie Guder! I
Er Vidner, at før denne Morgen gryede,
Min Faders Navn var mig en fremmed Lyd,
Og Leirekongen kaldte jeg min Fader.
Men nu med Sol og Maane vil jeg vandre,
Og naar det mørknes, skal mit Dies Ald

Mig lyse giennem Skov og over Hede,
 Til jeg ham finder, Saxlands fule Drot,
 Og han skal sande, naar ham Sværdet deler,
 At der er Liv i Volsungætten end.
 Men Sværdet! — af, end aldrig har det hamret
 I tunge Valg min Lænd, som ussel Træl
 Seg kun en Bue veed mod Hjort at spænde,
 Og ramme Ulven med det lette Spyd.
 Af, jeg har sovet, Barn jeg kun har været
 Til denne Dag, jeg gif i Ledebaand,
 Naar Sværd jeg kræved, rakte man mig Rieppen,
 Og taalig reed jeg paa den, reed til Hel;
 Men nu er ogsaa Barndomstiden omme:
 Paa anden Hest jeg Valhal vist skal naae.

Regin.

Hvi raaber du saa høit i Skoven her,
 Som om du vilde Stormen overbyde?

Sigurd.

Det vil jeg ogsaa, jeg er meer end den:
 Den bryder Eg og løfter høie Bølger,
 Men farer kun, naar fule Thurseørn
 Med Vinger slaaer, og stilles, naar han hviler.
 Seg Styrke har til Eg og Jord at ryste,
 Den er min egen, virker naar jeg vil,
 Thi fri jeg er af Asarod oprunden.

Regin.

Sin gamle Drn du ei maa stielde saa,
 Og ikke saa med egen Styrke prale:
 Var det dig selv, som med din Vinge slog,
 Og Binden reiste, som nu i dig sufer?

Dog, ung du est, og end ukiendt med Livet,
 Ja, det mig tykkes fast, som om idag
 Du mærked først, at der er Liv i Kroppen;
 Ei underligt, at Rilden sprudler saa,
 Da nys den brød med Magt igiennem Jorden.
 Men siig mig dog, du vakkre Ungerøvend!
 Hvad Forsæt har du alt idag undfanget,
 Og avlet og opfostret? thi ret vel
 Jeg mærker, det har faaet tidlig Manddom,
 Denstund det mæler alt saa høit og djærvt.

Sigurd.

Hvor kan du spørge? er du ei den Samme,
 Som mig imorges lærte store Sagn
 Om mine Fædres Manddom, og om Sigmunds,
 Min Faders Drab, og mener du, at Sol
 I Morgen mig skal finde her i Leire?

Regin.

Hvor da?

Sigurd.

Veed jeg vel det? ei lange Veie
 Til Saxland kiender jeg, men dog jeg dristig
 Vil følge efter sultne Ravens Skrig;
 Ei vise de mig vild, de tørste
 Selv efter Ringes sorte Hjerteblod.

Regin.

Du er ei raadvild, men du maa betænke,
 At der er langt til Saxland, dine Ravne
 Med tørre Munde ei kan flyve did,
 Og hvis du underveis skal give
 Dem alt det Blod, de tørste efter,

Du kommer neppe did, mens du kan gaae;
 Og troe du mig, at Ravne drikke
 Saa godt en Volsungs som en Jettes Blod!
 Dog, kom du saa vidt end, du ei maa glemme,
 At der er langt til Vinges Hjerteblood,
 At baade Staal og Risd og Been maa skæres,
 Før du betale kan dit Følgeskab!
 Hvormed vil du vel det udrette?

Sigurd.

Hvormed? hvormed vel, uden med et Sværd,
 Med den, som bryder Been og fløyer Brynjer?

Regin.

Hvor har du det? mig tykkes ei ved Vænd
 Det hænger, saa som Ræmpesæd mon være.

Sigurd.

Bil du mig spotte, Dværg! hvad Møie
 At faae et Sværd, naar man har Kraft og Mod?
 Du har jo et.

Regin.

Ja, jeg, men ikke du.

Sigurd.

Saa ræk mig det! jeg har ei Tid at tøve.

Regin.

Ja, række! mener du ganske, at det
 Er fløiet mig saa i den aabne Haand?
 Nei, mange Dage, mange halve Nætter
 Jeg først har svedt ved Ambolt og ved Ild,
 Før jeg det fik med Konst og Kløgt udhamret,
 Og Hjaltet er af drevent Guld, en Skænk
 Saa herlig ei til ukiendt Drot man rækker:

Ei før man veed, hvordan han Gaven lønner.

Hvad giver du mig vel for dette Sværd?

Sigurd.

Hvad give? groer her Guld i Skoven?

Naar Hundings Arv jeg skifter, kom da kun!

Og hundredfold jeg skal dig Sværdet lønne.

Regin.

Ja, naar; men Hundings=Sønnerne er Ræmper,

Det veed ei ene jeg, det veed al Nord,

Og selv din Fader det paa Valen sanded;

Hvad ikke jeg, og hvad slet Ingen veed,

Er derimod, hvad du engang kan vorde;

Men æbe dine Navne nu dig selv,

Hvad faaer saa jeg for Guld og Møie?

Sigurd.

Du nævned mig min Faders Banemand,

Du tændte i mig Høvnens stærke Lue:

Du er og skyldig da at give mig,

Hvad der kan køle den: det kolde Staal.

Regin.

Nysigen var du, jeg dig Sagn fortalte,

Som man for Løiers Skyld fortæller sligt;

Jeg sagde dig, du var en Søn af Sigmund,

Fordi mig thyktes, det var sært, at du

Ei skulde vide, hvem din Fader var.

At ægge dig til Høvn, det var et Indfald,

Som jeg vist aldrig fik, det er jo Noget,

Som kommer ikke mig det mindste ved;

Hvis du har Øyst, saa reis, og nu Godnat!

Mit Sværd er ei tilfals for Løster.

Sigurd.

Men dog for Styrke, mener jeg, og flux
Med Magt jeg tager det, hvis ei du giver
Det hid paa Stand.

Regin.

At røve fremmed Mand

I Skov, ei hædrer storlig Kongesønner,
Men vil du være Røver, nu velan!
Saa er det her, vor Styrke er ei lige.

Sigurd.

Net saa, giv mig hvad Navn du vil,
Naar kun du giver Sværdet! Selv fra Odins
Den høie Vænd jeg rev det, om mig ei
Et andet undtes. Seer du, som jeg hugger
I denne Eg, saa skal jeg hugge til
Paa Vinges Isse, trods, om den kan holde.

Regin.

For dette Sværd den holder nok, thi see!
Det sprang jo sønder mod den haarde Bul.

Sigurd.

Det sprang! det var et Sværd som du er Mand,
Det burde jeg betænkt.

Regin.

Ei maa du laste

Mit Sværd, om end du laster mig;
Thi sandt er det at sige, intet findes
I Nørrelande, gjort af Mandehaand,
Som lignede kan ved det i Haardhed, Styrke;
Og er din Arm til saadant Sværd for stærk,
Du ifkun seent vil finde et, som holder.

Sigurd.

Ufsalig er jeg med min Ethrke da,
Hvi fkiænke Guder ei med den og Baaben,
Som taale kan at høres høit i Luft
Og falbe tungt?

Regin.

Ja, fkiæld du kun

Paa Guderne, de har fortjent det ærlig,
Om ei juft denne, faa en anden Gang!
Men ellers var det mig, fom burde fkiælde:
Hvormed betaler du mig nu mit Sværd?

Sigurd.

O tal ei meer om Sligt, men eft du fløgtig,
Da raad nu paa min Baande Bod!

Regin.

Ja, her det giælder udi flere Maader,
Alt dhre ere gode Raad, og tit
De kun betales ilde. Dog, din Manddom
Har rørt mit Sind, og flig en Kæmpes Hjelp
Som du, er og mig selv nødtørftig.
Kom! lad os fidde ned paa denne Steen,
Og medens Solen sættes, jeg en Saga
Dig vil fortælle, kan vi enes da,
Sog ftræbe vil dig gode Raad at fiende.

Sigurd.

Hvortil den Nølen? fiig mig, hvad du veed!
Begier for Raadet Alt hvad jeg kan evne,
Og det fkal vorde dit. Kun snart, kun snart!

Regin.

Med Sværdet var jeg fnar, fordi jeg vidfte,

Du kunde taget det, jeg er lidt seen
 Med Raadet, thi det har jeg sikkert,
 Og kom du end til Leiet, hvor det er,
 Du fandt det derfor ei. Du haster!
 Hvorfor? Du er jo ung endnu, og først
 Naar du har Vaaben, er det Tid at haste,
 Men Vaaben faaer du ei af mig,
 Hvis ei med No du vil min Saga høre.

Sigurd.

Velan! jeg maa vel høre, saa fortæl!

Regin.

Min Slægt og din er ei saa lidt adskillig,
 Og Venstskab var kun sjelden dem imellem;
 Du stammer ned fra Asmanden Odin,
 Om ham, den onde Fjende af min Slægt,
 Er Sagnet, jeg hans Etmand vil fortælle.

Sigurd.

Om Odin vil du tale Ondt, du Gotun!

Kan jeg da høre dig?

Regin.

Det veed jeg ei,

Men høre maa du, om du Raad vil have.

Det var da Odin og hans arge Svende,
 De ginge langs med Elv, og som de gik,
 De saae en Odder ligge der paa Bredden,
 Det var min Broder, han i Fiskeham
 Sig skiemted tit i disse Bænde.
 Vor utro Frænde, Loke, Laufsens Søn,
 Var og med Odin, og det er hans Gammen

At virke Ondt; han tog en mægtig Steen
 Og knusede med den min Broders Hoved;
 Det var en Vist for gierrig Asaflof
 At stjæle Bælgen fra den døde Totun;
 Men Løse stundom huster, hvem han er,
 Han løffed Odin til min Faders Gaard,
 Indbildte ham, han var hos sine Venner;
 Da pralede han storlig over Bord
 Af Ræmpeværket, som han havde drevet,
 Men vi med Hænder bandt den Asaflof,
 De maatte love, Odderbælg at fylde
 Med røden Guld, og med den samme Malin
 Hvert Haar bedække. Guld har Aser ei,
 De altid maa det stjæle eller røve,
 Og Løse gif afsted, og kom igien
 Med Dværgen Andvars Skat. Vi reiste
 Nu Odderbælg paa Fod, og fylt den blev
 Og dækket med; men som nu Hreidmars Die
 Paa Asamænd og Bælgen vandred om,
 Det fandt en fager Ring paa Odins Finger,
 Paa Bælgen og et utildækket Haar:
 Det maatte Ringen skjule, Odin nødig
 Den vilde mistet, og den fule Trolb
 Med sære Runer den forheged saa,
 At Hreidmar den til Vane skulde vorde.
 Vi kunde dræbt de Ridinge, men dog
 Vi lod dem gaa, for ei vor Ed at bryde.
 Fra denne Stund min Broder Hofner gif
 Omkring med sære Tanker, Odin voldte,
 Ham Fadermord blev skudt i Hu.

Jeg raadte ham, som det en Broder sømmed,
 Men han det agted ei; thi der han nu
 Bor Fader havde dræbt og Guldet ranet,
 Han undte mig dog ei det mindste Gran,
 Men flygted ud paa Gnytas vilde Fede:
 I Drmelignelse han ruger der
 Nu over Guldet, kun forgiæves
 Jeg efter Faderhevn og Fædrearv
 Har hidtil tragtet. Vil du nu mig love
 At dræbe Fofner, med mig Guldet dele,
 Saa vil jeg kiende dig et Raad.

Sigurd.

Ei løi du, Regin, dyrt var Raadet:
 Om høie Odin har jeg Nid og Vogn
 Nu maattet høre, det var værst Betaling;
 Thi gierne vil jeg dræbe leden Drm
 Og hver en Totun, og af Guldet
 Du tage maa alt efter Lyst.
 Men siig nu snarlig, hvor er Sværdet,
 Som i min Haand kan virke sliig en Id?

Regin.

Kun eet jeg veed, det skænded Odin
 Til Sigmund fordum, og dets Navn er Gram,
 Men ei det findes mere over Mulde:
 Din Moder grov det dybt i Jord, og brustet
 Det er itu, kun Gen har Magt og Konst
 Til det igien at sammensmede,
 Og det er mig. — Saa gik nu flug
 Hen til din Moder, søg det prude Vaaben!

Men nævn ei mig, og siig ei, at du veed,
Hvem der har Kløgt til Sværdet at helbrede!

Sigurd.

Jeg iler hvad jeg kan, bliv her imedens!

Regin.

Saa stander jeg da nu ved Maalet snart,
Som giennem mange Aar jeg haged efter:
Run Gram kan Fosner dræbe, og kun Een,
Run Sigmunds Søn, det mægter kiæk at løfte,
Der ganger han; paa haarde Ambolt snart
Af Jernet jeg skal røden Guld udhamre.
Min Broder fælbes, — ei for Broder han
Mig kiender, og hans Drauge jeg forsoner
Med Blod af Odins Et.

Frøerburet.

Hjordise.

Har endnu Ingen seet min Sigurd?
Det mørknes alt, og fra den aarle Morgen
Han ei har været seet i Kongens Gaard,
Det er imod hans Sæd, han ei alene
Saalænge pleier løs at vanke om,
Og hele Dagen klemtes jeg om Hjerte,
Men allermeeft, da Solen skred i Hav.
Mig bæres for, at noget Ondt har rammet
Min Elskede, min Enefte, i Skov.

Thora.

Ei maa du, Dronning, saa med Frygt dig ængste;
Din Sigurd gangen er at bede Dyr;

Beg selv ham saae imorges ryste Sphdet,
 At kaste det i Luft, som er hans Sæd,
 Og gribe det med Snilde. Efter Hjorten
 Og Ulven er han drevet dybt i Skov,
 Ei før ved Solestæt han mindes Tiden,
 Og med den tunge Byrde gaaer han mere seent.

Hjordise.

Du vil mig trøste, mægter det dog ikke,
 Beg veed, hvad som forborgent er for dig:
 Den tunge Lov, der over Slægten hviler.
 For Intet ei jeg stævned hid til Nord,
 Ei kunde jeg i hine Egne dvæle,
 Hvor mig Uvætter tyktes overalt
 Til Undergang den stolte Slægt at løkke,
 Og dog det rinder mig saa tit i Hu,
 At Norner bygge over alle Lande,
 Og at forgiaeves kun jeg skjuler mig.

Thora.

Der er din Sigurd, glæd dig nu! men see!
 Han har ei Vildt, han haardelig fremfarer,
 Og bær i Haanden Hælsten af et Sværd!
 Hvor Diet tindrer over blodrød Kind!
 Beg frygter selv, at noget Sært er hændtes.

Hjordise.

Sa viskelig.

Sigurd.

O, siig mig snarlig, Moder!
 Hvor dulgte du min Faders gode Sværd?
 For længe har det hvilet under Mulde.

Hjordise.

For længe? nei, desværre altfor kort,
Hvis nu igien det skal i Daglys vandre.
Men hvem har i en ulyskelig Stund
Fortalt dig Sagn om Gram, det jordebde?
Hvad agter du med Sværdet at udrette?

Sigurd.

Min Fader vil jeg hevne, og ved Daad
Bevise, at jeg er af Volsungætten.
Hvi dulgte du mig, Moder, saa min *Alt*?
Hvi dulgte du min Faders Sværd i Jorden?

Hjordise.

Just for at dine *Alt*mænd kunde sige:
De stammede fra Volsung. Stat ei saa,
Som om du bied kun paa Sværdet,
For dig at slynde fra min Favn
Til Undergang! o, kom og sid
Paa Hyndet! nu du alt skal vide.
Betænk dig ei, men kom! maaskee
For sidste Gang du sidder hos din Moder.

Sigurd.

Min Tid er knap, mit Grend er stort,
Men nægte maa jeg ikke, hvad du beder.

Hjordise.

Ei mene du, det Kvindeblødhed er,
At jeg for dig din *Alt* og Sværdet dulgte;
Ei var din Fader blød, og dog i Døden
Han som Hjordise bød mig vogte Gram.
Sig onde Magter have sammensvoret
Mod Slægten, true den med Undergang:

Sinfjotles Hjerte brast af Edderdriften,
 Og Helge sank for Odins eget Sphd;
 Jeg svanger gif med dig, og gamle Sigmund
 Nu thyktes vide, du blev sidste Søn,
 Paa dig han byggede et tvivlsomt Haab,
 Og jeg i Lund de høie Nørner spurgte,
 Med Sorg og Gammen fylgte Svaret mig;
 Thi stor Bedrift og prisomgiærdet Minde
 Forkyndtes dig, men Slægten Undergang,
 Hvis Gram du fik i Hænde nogenfinde.
 Den høie As til Frelse for sin Æt
 Har Sværdet brudt, evindeligt forbandet
 Den Haand, som heelt det række vil i din!
 O, grib et andet! bær det høit med Kraft!
 Og jeg skal glædes.

Sigurd.

Du din Søn vil spotte,
 Thi sikkerlig du veed, at intet Sværd,
 Foruden Gram, kan taale, jeg det svinger.

Hjordise.

Jeg aned det, men vidste det dog ei,
 Og mangen søvnløs Nat mig Tanken voldte,
 Det piinte mig at see dig uden Daad
 Hændse Livet, og dog ei jeg turde
 Dig række Sværd, ei sige dig din Æt;
 Din Styrke saae jeg, og jeg frygted saare
 At vække Attraa i din unge Sjæl,
 Som ei jeg kunde, ei jeg maatte stille.
 Nu er den vakt, og dobbelt er min Kval.

Sigurd.

Og kan du dig et Dieblif betænke?
 Og vil du, at naar Fremtids Skjalde kvæde
 Om Volsungers Idretter, da de skal
 Din Søn, som eier baade Mod og Styrke,
 Benævne Fættén i den prude Æt!
 Er det ei bedre, den forgaaer med mig,
 Og hæderfuld igiennem mange Aldre
 Med den jeg lever høit i Skjalde-Kvad,
 End at i mig, mens end jeg Livet frister,
 Den skal med Skam og Skiændsel undergaae?
 O, jeg besværger dig ved Valhals rige Guder:
 Lad Gram opstande af det sorte Muld!
 Det skiændedes til Kamp mod sorte Zetter,
 Og til at straaie vidt i Dagens Lys;
 O lad mig snarlig det i Haanden veie,
 Og virke med det, som jeg kan og maa!
 For Skæbnen raade da de høie Norner!

Hjordise.

Din Tale rører mig til Sjælen, Søn!
 Og vidste jeg — dog nei, det hjælper ikke,
 Desuden, Sværdet er jo brudt.

Sigurd.

Kan det ei sankes, er mig Lodden fastet,
 Og til at bide mig ved Hjerterod
 Behøver det vel ei at sammensøies.

Hjordise.

O høie Aser! og min Sigmund, du!
 Tilgiver mig! jeg er jo Sigurds Moder,
 Og kan ei stride mod mit eget Blod.

Du fanger Sværdet, Sigurd! kun en Gæd,
 Enddog jeg veed, at Eder lidet mægte
 Mod Norners Lov, en Gæd du sværge maa,
 At ei du kæmpe vil paa Gnytas Hæde,
 Ei drage Sværdet der.

Sigurd.

Det kan jeg ei.

Hjordise.

Det kan du ei! saa er da Haabet ude,
 Saa er du viet alt til Undergang!
 Ei kan jeg standse Strømmen, dig henriver,
 Det seer jeg grant, men kaste dig deri,
 Det kan jeg endnu mindre. Brede Nornen,
 Som i det Mulm, jeg konstig om dig svøbte,
 Dog skænked dig et ulukfsaligt Lys,
 De mægte vist at giennembryde Mulmet:
 Det lette Muld, som hviler over Gram;
 Men jeg i Bærfet være vil uskyldig.
 Ei bede du mig længer, elskte Søn!
 Jeg kan, jeg vil, jeg maa ei række Sværdet.

Sigurd.

Du vil det ei! maaffee du kan det iffe.
 Velan! jeg gaaer da, og om end jeg skulde
 Med Negle grave Jorden milevidt,
 Saa vil jeg finde Gram, hvis iffe,
 Da har du seet mig, Moder, sidste Gang.

Hjordise.

Og finder du det, gaf da aldrig meer
 For mig at staa! din rædselsfulde Gammen
 Den vilde meer end dræbe mig.

Saa kom da nu, min Eneste! min Søn!
 Og kys mig sidste Gang! og naar i Valhal
 Du møder Sigmund, naar han vaander sig
 Ved Synet af den lange Volsungbænk,
 Som nu maa evig stande tom og øde,
 Hvor nederst du til Ragnarok maa sidde;
 Da siig ham, om han ikke alt det veed,
 Jeg er uskyldig.

Sigurd.

Kære Moder! tie!

Hvis jeg var Konning over Verdens Hælte,
 Og du mig bad at gange bort fra Land,
 Hvis alt det Guld, som er i Drotters Sale,
 Var mit, og du mig bad det sænke ned
 I Isefjord, jeg gjorde det med Gammen;
 Men her det gælder, om jeg ned til Hel
 Skal stødes mellem Riddinge og Zetter,
 Hvad heller jeg ved Faderhevn og Daad
 Skal købe mig en Plads paa Odins Bænke:
 Langt heller vil jeg mangle Søn ved Side,
 End at min Fader skulde savne sin,
 Hvis høie Norner har det saa beskikket.
 Da ei du vil mig see med Gram ved Lænd,
 Saa sees vi aldrig meer, Farvel!

Hjordiise.

Farvel, min Søn! saa gierne Hjertet vilde,
 Alt vel du soer, men af, du farer ilde.

O Thora! du har kunnet sidde taus,
 Hvad vilde jeg ei givet for din Lykke!

Thora.

Din Binding var ei stor, om end
 Vi Hjerte skifted. Mener du det fvæger,
 At have Dre kun og ingen Mund?
 Og piner Sorgen mindre, naar den luffes
 I Hjertet ind, end naar i stadig Strøm
 Den giennemfarer og i Ord udbryder?
 Vel maa det tyffes dig en ringe Trøst,
 At Sigurd laa engang dig under Hjerte
 I lange Maaneder, og dog var Den
 Vel til paa Jord, som gierne Livet vilde
 Hengive, for at være ham saa nær
 I korte Timer. Men, du Prude! siig,
 Hvad er paa Gnytas Hede? hvorfor skifted
 Dit Afsyn tvende Gange Lødd,
 Da Sigurd ei dig Eden vilde sværge?

Hjordise.

Hvad nytter det, at onde, svare Sagn
 Jeg tynger paa dit arme Hjerte, Thora!
 Hvi vil du, at jeg briste skal af Kval,
 I det fra egen Læbe jeg maa høre
 De Navne, som jeg ghyser, gruer for,
 Naar jeg dem seer i Tankens dunkle Hvælving?
 Dog, snart min Tid er omme, det er godt,
 Jeg døer, før Tidende mig bæres
 Om blodig Strid imellem høie Frænder,
 Om Afslægstens Undergang paa Jord.
 Vil end du høre, skal jeg Sagn fortælle.

Thora.

Ei veed jeg selv min Bille, jeg gruer

Ved Tanken om, at dine sanddru Ord
 Kan brænde Saften ud af Haabets
 Den tynde Kvist, som bærer Dnsfets Fugl,
 Og dog, om Sigurd maa jeg Alting vide.

Hjordise.

Saa hør da! men jeg føler mig for svag,
 Det hele Sagn at mindes og fortælle;
 Et mindes jeg, det ganger ei af Sind.
 Paa Gnistas Hede ligger Ormen Fosner
 Og ruger over høie Dhynger Guld,
 I Dhyngen er en Ring, til den er knyttet
 Forbandelse, og hver dens Eiermand
 Maa sørgelig af Slægt og Ven forraades.
 Ja, otte Konger, mangen Kæmpe bold
 Maa falde, før den onde Lov er ude.
 Selv Odin har Forbandelsen stadfæstet,
 Som første Eier, Andvar, gav den med,
 Ei vidste Odin, sine egne Etmænd
 Han skabte Undergang.

I hora.

Heel grueligt!

Men hvorfor, Kiære, sagde du ei Sigurd
 Den onde Lov? og hvis han maatte did,
 Hvi vared du ham ei for Uheldsringen?

Hjordise.

Det nytter ei, thi den jo Ringen har,
 Som Eiermanden dræber; og desuden,
 Hvor kunde jeg vel dengang Saadant mindes?
 Maaskee, jeg veed det ei, maaskee det kunde
 Dog hjælpe, gid han var her end!

Thora.

Jeg løber giennem Skov og over Giarde
Og Midnatmulmet skal mig ei forfærde.

Skoven.

Sigurd.

Her stander jeg i Skovens tause Nat,
Og vender mig mod Verdens fire Hjørner;
Hvor findes Sværdet? hvilken Vei og Sti
Kan lede mig til Høien, hvor det hviler?
Saa tit jeg hørte, at en blaalig Lue
Om Nattetide blusser op fra Bord,
Hvor Malmet vogtes af de Dødes Drauger;
O, kunde Diet finde slikt et Skin,
Da var jeg glad, og uden Frygt jeg vilde
Med Draugen brydes, gange giennem Ild;
Men Intet seer jeg, Intet uden Mørke.
O, vilde dog en Fugl sin Stemme røre!
O, vilde dog en Ulv med hæse Glam
Mig kalde til en Side! Her jeg stander,
Som om min Fod var groet fast til Bord;
Gi tør jeg flytte den, thi onde Magter
Kan lede mig fra Skatten, som jeg søger.
Af, Odin! Dog, det hjælper ei, min Bøn
Til dig at vende; du kun seer paa Slægten,
Og ei paa mig; jeg og i Dag
Dig vist fortørned. Høie, strænge Norner!
Min Moder sagde, det var eders Værk,
At store Sagn om Gram jeg fik at høre.

O, er det saa, da hjælper mig af Nød!
 Jeg villig under eders Dom mig bøier.
 Hvad rasler hift? det er den første Lyd
 Jeg hører, det er Tegn fra Korner,
 Og følge vil jeg.

Yrpa.

Hvad er det,
 Som sthygger over mig og Tornen?
 Af Alder er mit Die dumt, jeg ei
 Kan see. Est du et Levende, da svar!

Sigurd.

Jeg er en Mand, men hvem er du?

Yrpa.

Jeg er en gammel Kvinde, og hvis ikke
 Mit Dre slaaer mig feil, du vift
 Er Sigurd, Sigmunds Søn, af Volsungætten.

Sigurd.

Det er jeg, Kvinde! du har Klogt,
 Du kan vift Bod min Vaande raade.

Yrpa.

Du leder om et gammelt, braadent Sværd,
 Ei saae jeg det, thi dumt var alt mit Die;
 Men lydhør er jeg: da det faldt i Jord,
 Jeg Klangen hørte, og jeg end den hører,
 Thi det i Jord har ingen rolig Sønn.
 Vil du mig følge, Ungersvend, til Høien?

Sigurd.

Til Midgaards Ende og til Totunheim
 Jeg følge vil, naar mig kun Sværdet lønner.

Yrpa.

Saa træd da fast!

Ei Tjørnebust,

Ei Stub og Stød

Dig standse maa.

Min Vei er brad,

For blind er jeg,

Men følg kun med!

Saa! hurtig frem!

Lad sove de Drotter

I gylde Sal!

Du springer heel kiæf

Paa Stof og Steen;

Din Idræt lønnes:

Det bedste Sværd

Du snartlig veier

I Kæmpehaand,

Og stor Bedrift

Du virke skal,

Og vorde berømt

Som Fenris-Ulv.

Sigurd.

Heel trang er Veien over Stof og Steen,

Men siig mig, Kvinde, du som eier Røgt,

Er onde Lov da ei til Sværdet bundet?

Yrpa.

Saa var det vel, og mangen Zetteisse

Det fløved alt, men det er snart forbi;

Naar du har Fofner dræbt paa Gnytas Hede,
Da følges Sværdet af hin bedste Lov.

Sigurd.

Skal ei jeg frygte Gnytas nøgne Hede?

Yrpa.

Er bange du!

En Bunte af Guld

Du finder rift,

Og fanger Rys

Af væne Moer,

De væneste

Som mødes maa

I Midgaards Egn.

Men kom ihu:

En konstig Ring

I Dine falder

Paa Fofners Haand!

Dit Liv det gjælder:

Forgiæt den ei!

Hvor blev du, Sigurd, ei jeg hører

Dit Traadd, hvor est du? Sigurd, kom!

Sigurd.

Vi vanke jo paa Ghynger i en Mose,

Seg sank, og først, da du mig kaldte lydt,

Seg atter fik mit Been af Dyndet.

Yrpa.

Det volder Mørket, jeg vil tænde Lys.

Som Lygtemand hopper

Fra Knold til Knold,

Saa spring du efter!

Dg synker du ned,
 Saa nævn mit Navn,
 Det Yrpa er,
 Yrpa, Yrpa,
 Husk det vel!

Sigurd.

Det er heel underligt at fare saa
 Ved Midjenat. Du skuffer mig vel ikke?
 Jeg sank, jeg synker dybere, o hjælp,
 O, hjælp mig, Yrpa!

Yrpa.

Saadan! det var godt,

Du huskede mit Navn og bad saa sigt,
 Det vil I Asabørn kun saa nødig.

See hift paa Høi,
 See Luen der,
 Hvor blaa den blusser
 Mod sorten Sky!
 Det eneste Lys,
 Mit Die kan see,
 Er Luen saa blaa;
 Nu lider det brat,
 Nu Veien er endt.
 Nu kommer herud,
 I Drauger af Høi,
 Dg bærer mig Gram!
 I Yrpas Navn,
 I Thorgerds Navn,
 Efter Korners Dom,
 Jeg bhyder dig Gram,

Nu brug det flink,

Og sov saa vel,

Du vakkre Kæmpe!

Et andet Sted i Skoven.

Regin.

Han kommer ei. Mon saa det skulde svigte,

Det sidste Haab? Mon Hjordis ei

Ham giver Sværdet? Vel jeg tvivled,

Thi Sagnet veed hun; men jeg tænkte

Hun trøstede paa, at Gram var brudt,

Og kunde ei sin Sigurds stærke Bønner

Modstaae. Dog underligt det er,

At ei han kommer, nye Raad at søge.

Hvem raaber hist paa Sigurds Navn?

Det maa jeg vide.

Thora.

Sigurd! Sigurd!

Saa hør mig dog! jeg bærer Bud

Fra Hjordis, hør mig! svar mig dog! jeg ængstes

I Matten saa. Jeg raaber, for at dog

Jeg noget levende kan høre.

Regin.

Hvem est du, ædle Kvinde, som ved Nat

Dig vover ud imellem Ulv og Drage?

Hvi raaber du saa høit paa Sigurds Navn?

Thora.

Hvem est du, Dværg?

Regin.

Run Dværg i Skabning,

I Sind og Styrke Ræmpe, Sigurds Ven.

Vil Hjordis nu ham Sværdet unde?

Thora.

Du veed det alt! hvor gif han hen?

Regin.

Han gif at søge Sværdet som en Galen,

Du finder ham vist ikke, men du kan

Jo sige mig dit Budskab; jeg tør mene,

Vi mødes end engang, om ikke før,

Saa dog i Saxland, jeg skal bære

Ham Budet vist.

Thora.

O, vil du det?

Men skuf mig ikke! Hjordis tør

Ei give Sigurd Sværdet, men som Moder

Hun varer ham, at hvis han finder Gram

Og Fosner dræber, at da ei han rører

Den fagre Ring, som skinner paa hans Haand,

Thi stor Forbandelse er til den knyttet.

Regin.

Det er et vigtigt Budskab og nødtørftigt;

Og Vrenedet jeg vist skal røgte, som

Det gjaldt mig selv, gaf kun til Huse

Og sov i Ro!

Thora.

Ja, gange vil jeg,

Thi jeg dog selv ei mægter ham at finde,

Men glem ei Budet!

Regin.

Glemme det? nei før

Mit Navn og Alt paa Jorden jeg skal glemme.

Imidlertid, hvad nytter det nu alt, naar ei

Han finder Gram, og hvor skal han det finde?

Naar man kun vidste, hvem det grov i Jord,

Hvem Hjordis troede bedst. Fordømt! nu kunde

Jeg truet hende til at sige det.

Ei, hør! hvor blev du? Sigurd er her!

Nei, borte er hun. Vidste jeg endda,

Hvor Sigurd var, maaskee man fandt paa Raad;

Jeg maa dog see, jeg finder ham.

Anden Samtale.

Gnyta = Heden.

Sigurd.

Er end vi ikke nær ved Drimefulen?

Ei meget veed jeg være mere sælt,

End saa at vandre paa den nøgne Hede,

Som er sin egen Grændse, hvor for Græs

Og sagre Urter ikkun tørre Stilke

Af Jorden rage frem med hæslig Lødd,

Af Sort og Rødt en fæl og sælsom Blanding,

Som om et Hav af eddret Drimeblod

Var ruslet over, havde Saften tæret,

Og bredt sin Farve ud til Lyst for Hel;
 Vil Diet løfte sig, en skaldet Hvi,
 Ei mindste Træ, er hvad det møder.

Regin.

Hvor du er bleven med i Hu,
 Ei tænkte jeg, en saadan dygtig Ræmpe
 Saa kunde længes efter Hvidt og Grønt.
 Det Røde er jo dog hans egen Farve,
 Det Sorte, som er mænget lidt iblandt,
 Kan lede ham til smukke Alvorstanfer
 Og minde ham om Enden paa hans Daad,
 Om sorte Børd, som skal hans Hænder tørre,
 Naar han har tvøttet dem i røde Bad.
 Ei sandt? naar Tingen saa med Kløgt udlægges,
 Da kvæger Synet af den brune Lyng.

Sigurd.

Du onde Totun! du er bange for,
 At jeg skal glemme, hvor det er jeg vanfer:
 At her jeg ganger mellem Blod og Død,
 For dig at tjene, trods min Moders Rvide.

Regin.

Saa lød din Tale ei, da første Gang
 Du løfted Gram og haarde Ambolt fløved,
 Ei heller, da din Faders Banemand
 Du skar som Klæde, da dig tyktes,
 Du kjøbte Sværdet ei for dyrt.
 Dog, dig vel tyktes end det Samme,
 Undtagen just, naar gamle Kærlingsagn
 I Hu dig rinde, og det mig fortryder,
 At jeg saa halv om halv var Skyld deri,

Fordi jeg meente med en artig Skiemt
 Dig lidt at muntre op. Du klager over,
 At her er intet Træ, men seer du hist
 Det Graa, som løfter sig i vide Fjerne?
 Det er et Træ, hvis Mage ei du fandt
 I alle Sællands tykke, mørke Skove.
 Ei har det Top, ei Grene og ei Rod,
 Men Bullen giemmer i sig alt tilsammen;
 Vel er den huul, men derfor ikke tom,
 Thi inden for sin Bark, hin graa og haarde,
 Den giemmer Frugter, man maa lystes ved;
 Naar een af dem man plante vil i Jorden,
 Da voge Blomster op og stolte Borge
 Og væne Møer, Alt hvad lifligt er.

Sigurd.

Det er da Fosners Borg, vi skue.

Regin.

Saa er det. Hæltene er forbi
 Af store Bærk, den anden Hælte
 Er let: du svinger ifkun Gram,
 Og alle hine skønne Frugter
 Tilhøre os.

Sigurd.

Hvis det dig tykkes

Saa let en Id, jeg dig vil laane Gram,
 Og lystes ved at see din Manddom.

Regin.

Du skiemter, men jeg veed for godt,
 Du ikke miste vil den Gammen,

Alt ligne Asathor, at sende ned
Til sorte Hel en giftig Totun.

Sigurd.

Det kunde jeg endda, hvordan det gif,
Og I da fulgtes ad som vakkre Brødre.

Regin.

Din Skiemt er hoas, dog det vil Intet sige,
Sag selv er stundom og lidt spøgesuld,
Som du vel alt har mærket. Men blandt andet:
Du loved mig, naar jeg dig kiendte Raad,
At jeg af Fofners Arv alt hvad mig lysted
Og maatte tage frit; han har et Mon,
Som mellem alle mest jeg higer efter,
Og da kanstee du selv til det sit Lyst,
Sag forud dig vil sige, hvad det er:
Det er en Ring, just ei saa meget vægtig,
Men fager dog tilsyne, den jeg først
Og fremmerst mig af Byttet kaarer.

Sigurd.

Saa? gjør du det, mig tykkes dog, at den,
Som Fofner dræber, og maa være nærmest
Til Ring og Andet, som han hos sig bær.

Regin.

Men derom meldtes forud ved vor Pagt
Jo ei et Ord. Den Ring er konstig,
Du veed, paa Sligt jeg sætter megen Priis,
Var ikke det, jeg lod dig meer end gierne
Den Ring beholde, thi det er just den,
Som voldte Hreidmar Bane, vel ei heller
Den bringer anden Gier meget Helb.

Sigurd.

Heel listig mener du for mig at dølge
 Det sært Forborgne i den sagre Ring.
 Kun eengang hørte jeg den hidtil nærne
 Af fløgtig Læbe i en bange Stund;
 Dens Vilkaar ei jeg hørte, men mig tykkes,
 Da du, som sikkerlig med dem er kiendt,
 Dog efter Ringen higer, det er vissest,
 Jeg tager den.

Regin.

Ei er det Ret,
 Men som man det af Usamænd kan vente.
 Dog Gæt du mindes! dersom denne Ring
 Dig Bane volder, da det var ei Regin,
 Som voldte den.

Sigurd.

Hvor det dig flæder godt,
 At drage saadan Omhu for min Velfærd;
 Men jeg dig siger, trods din Bettefløgt,
 At Ringen jeg vil eie, jeg vil raade.

Fosners Borg.

Fosner.

Med Vaaben sanke Drotter røden Guld
 I Holmgang og paa Vikingstog saa vide;
 Da sidde de i Hallen, driske Mjød
 Af dybe Horn og skifte atter Guldet
 Imellem Kæmperne paa lange Bænk,
 Saa atter det maa vidt paa Jord omvanke,

Før det igien kan samles, finde hjem.
 De Galne! dem den stærke Mjød beruser,
 De ei forstaae at skatte ædel Malm,
 Og ei at nyde den; de mene daarlig,
 Den ei er Noget i sig selv, men kun
 Alt tragte efter som en Medefrog,
 Hvormed man fange kan alt hvad man lystet!
 Den dorste Et, som ei begribe kan,
 Det være maa det Ypperste paa Jorden,
 For hvilket Alt paa Jorden-er tilfals,
 Saa alffens Lyt er ringere end det,
 Hvorfor den kjøbes! Jeg begriber,
 Hvad Guldet er, og da i Faderbryst
 Jeg Sværdet skjulte, ogsaa ret jeg lærte
 Alt skjonne paa dets høie Værd.
 Kun Vand jeg drikker, mager er min Rost,
 Og ingen Kvinde mig i Armen sover,
 Jeg føder ingen Sands, paa det at alt
 Opfyldes kan i Samling af det Ene.
 Hvor er den Kvinde vel paa Jord, hvis Kind
 Er fiin og glat som disse jævne Plader,
 Hvis Dine skinne som den blanke Malm,
 Og af hvis Yndighed man aldrig mættes?
 Kun Eet jeg ei begriber, hvorfor Mød
 Og Drikke jeg behøver for at leve.
 Vel tit jeg prøved at undvære det; men dog
 Endnu, til Trods for al min Stræben, nødes
 Jeg til at bryde af min Salighed
 Med sli en usjel Idræt, ja, end ikke
 Jeg hindre kan, at Guldet med sin Pragt

So glemmes, naar den tørre, hede Læbe
 Til Kruset haster, selv i denne Stund,
 Skjøndt dybt i Guldets Herlighed nedfunket,
 Uvilligt drives Diet hen mod Skaal.
 Saa skynd dig da, du fule, dumme Tunge,
 Og dyp dig hastig i det lede Vand,
 At Guldets Priis igien du kan istemme;
 Det er det Høieste du kan, og dog
 Du ei udtrykker, hvad jeg i mig føler.
 O, kunde det, som i mig tænker, føler,
 Min Krop forlade, selv forene sig
 Med Guldet, da jeg først var ret lykkelig.
 Vel hundred Gange kan om gyldne Dynge
 Jeg vinde mig, og slimet Ormeham
 Sig fast kan klæbe, men i hver en Fure
 Ei kan jeg trænge ind, ei røre alt.
 O, vidste jeg kun, at jeg kunde være,
 Og være her, skjøndt Kroppen raadnede hen,
 Da skulde jeg med smeltet Guld mig lædse,
 Og give saa min Sjæl et bedre Huus,
 Der kunde staae foruden Mad og Drikke.
 Dog, det er uvist, om jeg kunde være,
 End mere uvist, om jeg ei til Hel
 Nedstødtes, hvor Man siger, vi skal sulte;
 Og om jeg blev her end, hvo veed,
 Om ei en Dødelig da kunde mægte
 At rane bort min Skat, min Salighed,
 Og lade mig omvænke paa den tomme Hede.
 Nei, leve vil jeg, altid vil jeg leve,
 Som nu jeg er; thi nu tør Ingen røve

At nærme sig; jeg eier Egishjelm,
 Som fylder hvert et Bryst med Rædsel,
 Naar Diet seer den; jeg kan skabe mig
 I Ormelignelse og Edder hvæse;
 Hvor er vel den, som eier Mod og Kraft
 Til mig at møde og som ikke falder?
 Jeg veed, han er, men der er ifkun een,
 Kun eet er Sværdet, mig kan Bane volde,
 Og det er brudt. Hvem gjør det heelt?
 Min Broder kan det, — men han er en Totun,
 Og Sigurd er af Afæet; naar saae
 Man slige To at virke Idræt sammen!
 Ja, Løse, det er sandt, han Odin hjalp,
 Og dræbte Odder, han er og en Totun,
 Men skuffed og den lede Afamand;
 Det vil og Regin, men hvad kan det nytte,
 Naar først jeg myrdet er? Dog, hvem har sagt,
 At al den Snak er sand? naar Man nyfigen
 Vil Odet vide, tit Man faaer en Løgn
 At løbe med, saa er vel ogsaa dette.

Nu, Tunge, stærkt du raaber om din Drif,
 Og har den slet fortjent, saa drik da!
 Men sy! det stinker, otte Dage har
 Det ogsaa standet her; jeg maa da vel,
 Saa nødig end jeg vil, min Skat forlade.
 Saa præg da, Die, fast det gyldne Billeb,
 Saa ei det spinder paa den korte, lange Veil!
 Du, fagre Ring, skal mig til Bækken følge,
 Og naar du speiler dig i klare Vand,

Da skal jeg mene, jeg min Skat forøger.
 Hvi ryster saa min Finger, som om den
 Var bange for den sagre, røde Lænke?
 Det er den Ring, som jeg af Hreidmars Haand
 Med Møie drog, dengang den vilde isne;
 Det er den Ring, om hvilken Odin spaaede,
 Den skulde Hreidmar volde Vanesaar.
 Hvi mindes jeg alt dette nu? hvi tykkes
 Det mig herinde, som jeg halv fortroed
 Den Gierning, der mig skaffed Guldet?
 Det er, fordi jeg tørster, aldrig Sligt
 Jeg ellers mindes. Men, om Ringen
 Nu ogsaa mig til Bane blev som ham!
 Ei den, det veed jeg bedst, bar Skylden ene,
 Og skal for den jeg ræddes, maa jeg ræddes jo
 For denne hele Dynge. Nei, det vil jeg ikke,
 Nu lædfter jeg min Tørst og drukner saa
 De fæle Griller, som mig vil forstyrre.

Jeg først dog maa til alle Kanter see,
 Om Noget sig paa nøgne Hede løfter.
 Nei, der er Intet, der ei heller, der,
 Sa der jeg seer en Hest, som bider Dynge,
 Hvor kom den fra? hvem eier den?
 Det gyser i mig, hvad om nu min Time
 Er kommet alt, om jeg for sidste Gang
 Mit Die mætter paa de gylbne Dyrger!
 Om evig det skal luffes nu, ja luffes,
 Og aabne sig kanstee, hvor der er intet Guld,
 Hvor sorte Hel, min Fader med sin Bunde,

Og tunge Edderstrøm jeg kun skal see!
 Jeg gaaer ei ud, jeg bliver her; — men Tungen,
 Den brænder som en Glød. O, havde jeg
 Dog ei det stidne Band udkastet!
 O, havde jeg dog over Bækken hist
 Mit Huus opbygget, o! da var jeg sikker.
 Men gange maa jeg nu, om jeg vil leve.
 Det er vist og kun Angsten, som forfærder
 Mig saa. Naar jeg i Ormeham
 Mig skyder sagte giennem Lyngen,
 Hvem seer mig da? Farvel mit Guld!
 Dog nei, kun jeg vil fare vel;
 Men du skal blive her, og naar jeg kommer
 Igien, da skal jeg anderledes spare,
 Og selv den allersidste, seie Draabe
 Skal lædste mig.

Abakken.

Fosner.

Hvem est du, Vede! mens det undtes dig
 At fæste Vaaben paa min glatte Hud,
 Og rygte af dig skarpe Edderstrømme?

Sigurd.

Mit hæderlige Navn er Fosnersbane,
 Og med min Fader døde Slægten ud,
 Hvorfra jeg stammer. Kiender du mig nu?

Fosner.

Gib du var raadnet i din Moders Liv,
 Du Sildefødning! saa var jeg nu fri

For her mig i mit eget Blod at vælte.
 Hvad vilde du og her, du Asahund!

Sigurd.

Mig Nornen drev, som efter Ulv paa Heden
 Den snare Hund af sælsom Drift hendrives.

Fosner.

Men veed du vel, at meget usambaarne
 Er Norner, og adskillig deres Æt;
 Af dem er Somme Dvalins falske Døttre,
 De skabe Mænd ei heller bedre Raar,
 Og dem det var, som drev dig ud paa Heden.
 De fagre Ringe og det røde Guld
 Skal vorde dig til Bane. Vil du frelses,
 Da stynd dig hastelig herfra og lad
 Min Drauge rolig ruge over Guldet!
 Foragt ei Raadet! bedre er mit Raad
 End du af mig fortjente.

Sigurd.

Spar din Møje!

Jeg raaded dig at fare brat til Hel,
 Mit Raad du lyde maa, 'dog lidt det huger
 Dig saa at skilles fra din Ormelyst;
 Men raad ei mig! for Guldet jeg vil raade,
 For Skæbnen raade Norner, som de vil!

Fosner.

Ja, døe jeg maa, deri du sagde sandt,
 Jeg vrider mig alt i de sidste Bugter;
 Men fagre Ringe og det røde Guld
 Skal vorde dig til Bane, det mig glæder,
 Mig glæder, om jeg glædes kan; thi, see!

Der stander sorte Hel, med giftig Aande
 Hun kvæler mig, og der min Fader staaer
 Med nøgne Knokler. Der, ja der jeg stak,
 Men jeg er ogsaa stungen, gamle Totun!
 Lad vore Knokler rangle mod hinanden,
 Og lad os maale vore Saar!
 Mit er saa dybt — saa dybt — jeg døer.

Sigurd.

Nu er den Idræt virket da, han døde.
 Vel beed du, hvasse Gram! men Blod
 Af fule Drm skal ikke paa dig ruste;
 I høie Lyng jeg dig skal stryge reen,
 At blank igien du straale kan i Solen.

Regin.

Til Lykke, Sigurd! med dit store Værk!
 Nu først du ret kan smage Asagammen.

Sigurd.

Hvad smagte du i Lyngen, hvor du laa
 Imens jeg stred? er Hjertet ikke hoppet
 Dig ud af Livet end? mig thktes dog,
 Jeg kunde høre, hvor det banked Jorden.

Regin.

Og er det Rædsel, at Man følger Diet
 For Broderblod, at Hjertet banker,
 Naar Broderens maa holde op at slaae?
 I Asamænd, det veed jeg vel, er stærke
 Og røres ei ved Sligt; vi derimod
 Er nærmere i Slægt med vore Frænder.
 Derfor jeg ogsaa kræver nu til Bod
 For dræbte Broder efter Jettesæd,

At du hans Hjerte steger mig til Spise;
 Thi skiltes end i Livet Brødrers Hjerter,
 I Døden dog de sankes maae igien.

Sigurd.

Fra denne Stund jeg sikkerlig maa sande,
 At inderlig er Zettefiærlighed,
 Og Arvelysten bliver ei tilbage;
 Aldeles sømmelig er slig en Bod
 For den, der selv sin Broder Døden voldte;
 Men veed du og tilvisse, om et Hjerte
 Der findes i den Zettekrop?

Regin.

Za, spot kun du! men gjør som jeg dig beder,
 Og kald det længe nok min Arvepart!
 Da jeg har med en saadan Helt at skifte,
 Den øvrige maaskee kun vorder thund.

Sigurd.

Maaskee! Den Anelse var ikke af de værste,
 Og i det mindste skal du ei umage
 Dig stort med Ringen, som jeg nok kan see
 Du skotter efter; thi den snart skal sidde,
 Hvor du den lader sidde vist i Fred.
 Den sidder fast, forbandet fast, den Ring!
 Vær stille, Regin! træk mig ei tilbage!
 Thi skal jeg vende mig, saa skiælv!

Regin.

Za, vend dig kun, og hug kun dygtig til
 Paa ham, der trækker! han kan taale det.

Sigurd.

Du spotter? nu, saa mærk! nu falder Gram.

Hvordan? her er jo Ingen? Arge Totun,
 Har under Jorden nu du fjælet dig?

Regin.

Hvis du vil see mig, faaer du vende dig
 Til Siden, hvor jeg er.

Sigurd.

Hvorledes?

Du stod da lige for mig, trak mig ei?
 Du kogler, Totun! men ved alle Guder
 Og Norner med, den Ring skal være min,
 Om og enhver af disse dyre Stene
 Mig bragte Død og Undergang, om end
 Jeg Jingrene skal fløve tusindfold.
 Dog, hi! nu kommer den, nu er den løs,
 Nu har jeg den. Nu, vil du skaade
 Den fagre Ring, som du skal aldrig faae?

Regin.

Jeg faaer ei Tid til selv at være glad,
 Blot for at see din overvættes Gammen;
 Thi ellers kan du troe, jeg heller seer
 Den fagre Ring paa dig, end paa mig selv.

Credie Samtale.

Sigurd.

Hvorhen mon denne dunkle Sti mig leder?
 Den sælsomt nok sig snøer i Bugt og Ring.
 Ei har jeg kaaret den, men Fugle flyve,

Og Grane følger dem, han faaer at raade;
 Thi hvor er Brynhild? hvor er Gjufes Borg,
 Som Fuglene i Sangen for mig nævned?
 Jeg veed det ei, og dog saa dybt
 Jeg længes efter dem at see og finde;
 Thi Noget maa der være, noget Stort,
 Som skal ved mig udrettes; før min Fødsel
 I dunkle Spaadom det jo er bebudet,
 Og alt jeg i mit nys begyndte Liv
 Har mere Underligt i Verden fristet,
 End mangen Kæmpe, naar hans Liv er endt.
 I mig maaskee skal Volsungætten ødes,
 Det mig bedrøver, harmer mig desmeer,
 Da det min Moder saa maa volde Kvide;
 Men er det mig, som voldet det og den?
 Har jeg det ei i Sandhed alt befundet,
 Jeg drives af en høi og mægtig Haand,
 Saa Regin havde Ret: ei var det mig,
 Som slog med Bingen, da sig Stormen reiste
 I dette Bryt, men heller ikke ham.
 Ei nytter det at prale med sin Styrke;
 Thi Stunden kommer, da den tæres hen,
 Om ei med Blodet alt den er udrundet;
 Vi stande alle under Norners Lov,
 Og Kæmpen ei det sømmer sig at gruble
 Paa det, som dog kan aldrig grundes ud,
 Han frygter ei for Tiderne, som komme,
 Men virker djærvt i hver en Livets Stund.
 Hel bradt er Fjeldet, tung er Byrden, Grane!
 Og gierne gif jeg paa min egen Fod,

Men uden mig du vil jo ei fremgange;
 Et sælsomt Frændskab er imellem os,
 Og som i Lunde Hesten offres Aser,
 Saa offerer selv du villig dig til mig.
 Hvad stander hift? En Skjoldborg sig jo løfter,
 Og straalser vidt af røden Queild,
 Som trindt den blusser. Didhen løber Stien,
 Og dristig, Grane! stiler du derhen.
 Kan Ild du træde, jeg den giennemride?
 Sig Luen deler. Ikke fylgjeløs
 Jeg kommer, dog mig selv en Gaade. —
 Hvem ligger der? en Ræmpe, klædt i Staal,
 Saa fast, saa stille, som fra Tidens Fødsel
 Han havde ligget der; den Torn, som hift
 Ved Hoved stander, tykkes saare gammel,
 Den skygger bredt og tjælder over ham,
 Og dog er Alt omkring saa friskt og nyt,
 Som om han nys sig lagde til at sove.
 Forunderligt! jeg vil dog Hjelmen løse,
 Og blotte Aashyn skal mig lære meer.
 Hvordan? den fagreste af Jordens Kvinder,
 Med Livets blanke Farve paa sin Kind!
 Forunderligt, men herligt! Balhals Gammen
 Er større ei, og ingen Odins Mø
 Er mere ven og prud. O, lad mig snarlig
 Den hvide Krop fra Jernets trange Baand
 Udløse! Bort, du fule Torn, du under
 Mig ei den Glæde Møen heel at skue.
 Hun vaagner, see, hun rører Dielaaget!

Brynhild.

O, længe, længe har jeg maattet sove,
 Og Diet knap kan aabne sig igien.
 Hvem er du, lyse, holde, fiære Ræmpe,
 Som vækked mig igien til Lys og Liv?

Sigurd.

Mit Navn er Sigurd, Søn af Sigmund,
 Af Volsungætten er jeg rundet op,
 Og født jeg er i en lykkelig Time,
 For dig at see, og for at frelse dig
 Fra sælsom Tryllemagt, ei veed jeg hvilken;
 Men det jeg veed, om med mit Hjerteblood
 Ogien jeg dig fra Trolde skulde frelse,
 Med Gammen jeg den sidste Draabe lod.
 O, reis dig, Fagre! saa jeg seer dig stande,
 Og siig dit Navn! at jeg kan nævne dig.

Brynhild.

Mit Navn er haardt, men blodere min Læbe,
 Den trykker jeg nu, Ungersvend! paa din,
 Og kaarer dig til min for evig,
 Brynhildes Beiler! huger dig mit Naar?

Sigurd.

Til din for evig! siig mig, hulde Kvinde!
 Hvi ghyser det i hvert mit Ledemod,
 Imens saa fast i Favnens jeg dig knuger?
 Er det fordi min Tanke ei kan naae
 Til Randen af min fulde Gammen?

Brynhild.

Det er, fordi Valkyrien dig kyste,
 Thi Hildur var det, hvem du tog i Favn.
 Men ræddes ei! jeg ghyldne Kalk dig rækker,

Dg den er fuld af Valhals stærke Mjød;
 Naar den du tømmer, Styrke og du fanger
 Til som Einherie at favne mig.

Sigurd.

Hav Tak, Brynhildur, for din stærke Drik!
 Nu flyder Blodet let i mine Aarer,
 Og Barmen høit af Mod og Kierlighed
 Nu svulmer, jeg er Afers kaarne Yndling;
 Thi alt paa Jorden undes mig i Favn
 Valkyrien at kryste, drikke Valhals Mjød,
 Hvorefter alle Jordens Kæmper længes.

Brynhild.

Dag! jeg dig hilser
 Med dine blanke,
 Straalende Sønner!
 Nat, jeg dig hilser
 Med dine blege,
 Venlige Døttre!
 Her sidde sammen
 Sigurd og Brynhild.
 Skuer med milde
 Dine til Sædet!
 Binder om Begge
 Baand, som ei løses!

Sigurd.

Men siig mig, Brynhild, hvad jeg dig vil spørge;
 Hvi rider du ei meer til Odins Thing?
 Hvi ganger du i Valhal ei for Vorde?

Brynhild.

Det volder Odin. Jeg i Striden gav,

Som ei jeg maatte, ungen Agnar Seier,
 Da dømte Odin mig til Dvale-Søvn,
 Og til at giftes. Ei jeg mægted
 At staae imod, men jeg ved Nornen soer,
 At anden Mand mig aldrig skulde eie
 End den, som med al Rædsel var ukjendt
 Og reed med Fosners Guld igiennem Luen.

Sigurd.

Det er heel underligt, kan Odins Mø
 En Kæmpe hjælpe, som ei Odin hnder?

Brynhild.

Dig er det mørkt og ifkun Faa det vide,
 Og lidet kun det sømmer sig for mig
 At røbe Afsers Løndom.

Sigurd.

Kan du dølge

Din Sigurd Noget? er han ikke din?
 Den ene Tanke kiender jo den anden,
 Og som min egen Tanke er du min.

Brynhild.

Belan! jeg vil da sige det, jeg føler,
 At først, naar Alt du veed som jeg,
 Jeg fuldt kan snøe mig om dit Liv og holde
 Dig fast igiennem Ragnarøke selv.
 Saa drives Ordet mig og frem paa Læben
 Af samme Magt, som Sphdet i min Haand,
 Da Odins Ven paa Valen jeg nedfældte.
 De høie Norner, som fra Ygdrasil
 I Tidens Fødsel underlig udsprunget,
 De raade over rige Guder selv,

Dg sthre Tiden frem til Ragnaroke:
 Paa Valen staaer med runedækket Skjold
 Hin yngste Norne, og den Kæmpe falder,
 Hvis Navn hun løfter høit for Odins Mø;
 Ei siden Strid begyndte er det hændtes,
 At andet Navn paa Skjolbet stod, end det
 Som Odin havde lydt i Valhal nævnet,
 Kun denne Gang et sælsomt Spil med mig
 Hun drev, og løfted begge Drotters Navne,
 Som om jeg skulde eet udfaare selv;
 Ei Naar jeg havde dog, thi hver en Rune
 I Hjalmguns Navn mig tyktes idel Blod.

Sigurd.

Saa er da Odin ei den Ypperste af Alle!
 Dg Nornen ikkun denne ene Gang
 Ham stred imod! Hvad monne det betyde?

Brühild.

Ei veed jeg det, men da du Alt vil kiende,
 Hvad mit kan nævnes, bæres det mig for,
 At Odins Slægter det som Varsel giælder.

Sigurd.

Dg mellem alle min, og mig i min.
 Det er og spaaet, at i mig skal ødes
 Hin prude Volsungæt. Dog Ingenting
 Mig piner, nu jeg dig har fundet,
 Dg leve kan hos dig evindeligt.
 Men — kan du ogsaa elske mig?
 Du nævned det, som Deel af Odins Straf,
 Du gistes skulde; seer du ei i mig
 Et Straffens Redskab, som du gruer for?

Brynhild.

Ei Kiærlighed jeg noget kiender til;
 Man har fortalt mig, da som spæd min Moder
 Seg død, blev jeg tørstig ved at suge,
 Til Blodet kom, og naar min Moder da
 Sig vaanded, loe jeg høit, men ellers aldrig
 Et Smil endog paa Barnetind Man saae.
 Seg vored op, og naar de andre Møer
 Ved Kammen sad, udsyede Dyr og Fugle,
 Seg beded dem, alt som de løb og fløi.
 Naar Møer kvad om Kiærlighedens Gammen,
 Da skar det mig i Dren, flux jeg greb
 Mit Sværd og hamred paa de haarde Skjolde.
 Kun naar min Søster sad for Bæverstol,
 Et Kvad mig randt i Hu, jeg ei det lærte,
 Men kvæde maatte jeg, saa Huset skjald,
 Og alle Møer dirrede af Rædsel.
 End maa jeg kvæde det engang:

Bæver, Bæver
 Sphydstagers Bæv!
 Tager til Streng
 Menneſke-Larme!
 Mandehoveder
 Vege imellem!
 Bruger til Skede
 Blodige Sphyde!
 Staal være Spole!
 Slaaer saa med Sværde
 Sphydstagers Bæv!

Jeg sov en Nat alt over Ræmpehøi,
 Og vaagne i Valhals høie Sale,
 Indviet blev jeg til Valkyrie,
 Og let igiennem Luft og Hav jeg red til Valen.
 Jeg saae engang min Fader under Hjelms,
 Jeg saae hans Navn opsat paa Nornestholdet
 Og vied ham med eget Sphd til Fald;
 Det var mig Gammen, af hans dybe Bunder
 At see udrinde Blodets varme Strøm.
 Men end du spørger, om jeg dig kan elske?

Sigurd.

Ja, end jeg spørger, dog jeg vist maa grue;
 Thi jeg er din, -- og er du ikke min,
 Med Jofners Guld jeg vanter mere fattig
 End ussel Tigger med sin Stav i Haand.
 Thi siig mig snarlig, kan du elske mig?
 Det skader ei, om efter Hjertebloodet
 Du higer, naar du føler Hjertet slaae,
 Naar du saa inderlig derefter ifkun længes,
 Som ei du længtes efter Sværdesang,
 Naar som Valkyrie du red til Valen.

Brynhild.

O du est hold, du vakkre Ungersvend!
 Ei haarde Gøndul vraged flig en Veiler.
 Om jeg dig elsker, veed jeg ei,
 Men Gæt jeg veed, at albrig dvæled Diet
 Med flig en Gammen selv paa Odins Sal,
 Som nu til dig det fast sig binder.
 End Gæt jeg veed, at saae jeg nogen Mø
 Dig hvile udi Arm, da blev jeg galen

Og suged ud din sidste Draabe Blod,
 For dig at eie. Væn dig til min Tale!
 Den er heel underlig, thi saa er min Natur,
 Og Fingren leger mellem dine Loffer,
 Som blodig den har mellem Sphæde leget;
 Men vær kun glad og lad os Livet friste,
 Og dristig nyde al dets høie Fryd!
 Det spaaet er: med dig din Slægt skal ødes;
 Saa er det, thi til Ragnarokes Nat
 Du skal paa Jorden vandre ved min Side;
 Thi ikkun jeg er din Valkyrie,
 Og ikkun jeg kan dig til Valhal vie.

Sigurd.

Forunderligt! saa er da Gaaden løst:
 Den strænge Norne, som min Slægt forfulgte,
 Sig har forvandlet til en fager Mø.
 O Hjordis! kunde hid dit Die naae,
 Saa giennem Taarer du mit Held bestued,
 Da Nornerne du vilde høit velsigne,
 Fordi de røbed mig de dulgte Sagn
 Og ledte mig til Sværdet under Mulde.
 O Brynhild! sad jeg saa med dig paa Bænk
 I Gjufes Borg, fuldkommen var min Lykke.

Brynhild.

I Gjufes Borg? Hvordan? Hvad vil du der?

Sigurd.

Jo, elste Brynhild! Did endnu jeg stunder;
 Men at du vide maa, hvorfor, saa hør
 Det korte Sagn om min Bedrift paa Heden!

En Totun, Fofners Broder, lærte mig
 Min Faders Afgang, bød mig søge Gram,
 Og jeg ham loved Fofner at nedfælde.
 Til Gram mig Norner ledte, Regin mig
 Til Gnytas Hede, Ormen maatte briste;
 Men da til Bod hans Hjerte jeg ved Ald
 Lod krympes, som hans onde Broder vilde,
 Beg Fingren brændte, stak den flux i Mund,
 For der at svales, og jeg rørte Tungen;
 Da Svaler sloi saa tæt om mig i Kreds,
 Og halv forstod jeg deres sære Mæle:
 De vared mig for Regin, og hans Blod
 Udstrømmet brat paa Heden, de mig viste
 Til Hindarfjeld og saa til Gjufes Borg,
 Og denne Borg som Guld i Solen skinner
 End for mit Die, did jeg færdes maa,
 Da kommer jeg igien og sidder ved din Side,
 Og lystelig vi friste lange Liv.

Brynhild.

Ja, kunde Idræt saa sig knuge
 Til Idræt fast, som Ordet sig til Ord,
 Foruden Mellemrum og uden Lænke,
 Kan binde tæt, da troede jeg dig vift;
 Men nu jeg seer imellem os at ligge
 Et Rum langt bredere end det,
 Som Gjufes Borg fra Hindarfjeld adskiller.
 Det er som om vi laae i Brudeseng
 Med draget Sværd imellem os, og ville
 Vi sankes meer, kun over Sværdets Egg
 En blodig Sti henløber. Sigurd, Sigurd!

Jeg frygter, end er Brynhild ei det Ord,
 Som løser dig dit Livs den mørke Tale;
 Men saa skal vorde. Ei jeg veed,
 Om selv du raader, eller stærke Magter
 Dig drive frem, men Gæt jeg veed tilfulde,
 At enten skal jeg sidde dig paa Skib,
 Med glatte Haand dig Rinden stryge, eller
 Den knytte fast om haarde Sværdefang
 Og styre Odden ind til Hjerterødder.
 Paa Gjukes Borg en fiin og fager Mø,
 I Silke svøbt, alt ud ad Døren figer,
 Og naar du kommer, vil hun kalde dig
 Med Røst, der klinger som en listig Sang
 Af Skovens Tugle, og hun har en Moder,
 I Troldevid og Konster mageløs.
 Er til at staae imod du ogsaa mægtig,
 Og er du villig? Drmeklød du aad,
 Og saare frygter jeg, du mig vil svige.

Sigurd.

Du mig forfærder ved din Tale, Brynhild!
 Men see mig, om du kan, igiennem Diet
 I Sjælen ind, og tro min dyre Gæd,
 Ved Odin, Freja og de høie Norner,
 At aldrig vil jeg ægte anden Mø,
 Var hun end hvid som Svanerne, der svømme
 I Urdas Brønd, og listig sang som de.
 Hvi skulde jeg det og? ved dig alene
 So al min Attraa hænger fast og fuld!
 Til Gjukes Borg jeg tvinges at henride,
 Den fagre Mø jeg frygter ei, desmeer

Jeg frygte maa for onde Trolddoms-Konster,
 Thi styrk du mig alt med din store Kraft,
 Og deel med mig den høie Kløgt, du eier!

Brynhild.

Du maa da ride, Sigurd, kan ei stilles!
 Ulykke kun af Færden kan jeg spaae,
 Dog gierne vil jeg dig i Styrke klæde,
 Og gierne dele med dig al min Kløgt.

Al jeg dig bærer,
 Bolde Ræmpe,
 Størkeblandet,
 Fuldt af Hæder,
 Viet med Sange,
 Og med Stave,
 Gode Galdre,
 Glædes Runer.

Mimers Hoved
 Høit sig løstet,
 Ord det mæled
 Lydt om ramme
 Runeftave.

Ristet er de
 Rundt paa Svalin,
 Alfoins Hov
 Og Arvaks Dre,
 Ristet rundt om
 Hjul, som ruller
 Under Thors

Den prude Kerre,
 Paa Vifrost=Bro
 Og Brages Tunge,
 Paa Fenris Baand
 Og Granes Bringe,
 Nogle end staae
 Paa Norners Negle.

Norners Runer
 Nævner ingen,
 Mjød hin stærke
 Er hos Aser,
 Er hos Vaner,
 Er hos Afer,
 Somme Draaber
 Er hos Mænd;
 I dem rørtes
 Alle Runer,
 Som maa røres.

Drukket har jeg
 Dybt af Hornet,
 Blandet Bædske
 Dig til Vaade;
 Runer kan du,
 Naar du drikker,
 Vel de due,
 Dog ei Norners
 Smodstande.

Du Struner
 Net maa kunne,
 At ei Hæve
 Dig skal svige:
 Rist dem paa Hornet
 Og paa Haanden,
 Naud paa Neglen!

Du skal vie
 Drik, som bydes,
 Kaste Løg
 I Kondoms Bæger,
 Da jeg veed,
 At aldrig vorder
 Mjøden blandet
 Dig til Meen.

Klogt har jeg talet,
 Nyd som du nemmer!
 Klogtig er Grimhild,
 Strænge er Norner,
 Afgrunden gaber,
 Du dig forroven
 Tumbler paa Randen,
 Selv maa du faare.

Gjufes Borg.

Grimhild.

Rød om Midnat
 Alden blusser,

Kiedlen syder,
 Drif beredes,
 Stærk og liflig,
 Glæd dig, Odin,
 Glæder eder,
 Afer alle!

Jeg, af Jettens
 Rod udsprungen,
 Baager, medens
 Drotter sove,
 Ol at brygge
 Til din Etmand,
 Glæd dig, Odin,
 Nyd din Hæder!

Ingen Kværne
 Kornet malede,
 Dog jeg mægter
 Ol at brygge,
 Kiedlen syder
 Høit, og skummer,
 Nu skal Humle
 Brat paasættes.

Stærke Humle!
 Ei du groede
 Langs med Gærde,
 Bedste Urter,
 Styrkesfulde

Rundt i Skove
 Har jeg sanket,
 Vel de due.

Ol er lavet,
 Det skal blandes,
 Det skal styrkes.
 Øyngjift lange!
 Røde Ildtang
 Dig skal knibe,
 Hvæs nu over
 Kløgtens Kiedel!

Drotter bloted
 Fromt til Aser,
 Denne Indvold
 Dog de glemte,
 Den skal offres
 Odins Etmand,
 Glæd dig, Odin,
 Nyd din Hæder!

Ol er brygget,
 Ol er blandet,
 Og i Hornet
 Runer skaarne;
 Kom nu, Sigurd,
 Mig at giæste!
 Eifligt Gilde
 Her dig bier.

Hornet skal jeg
 Bist dig række,
 Drif du fanger,
 Som kan døve
 Minder alle;
 Brynhild raser,
 Afers Et
 Paa Jord skal ødes.

Gudrun.

O Moder! Moder! jeg maa dig oplede,
 Thi sære Drømme mig i denne Nat
 Har ængstet og mig drevet op af Søvn.

Grimhild.

Vær rolig, Datter, ofte drømmer man
 Heel ilde, dog det volder ikkun Veiret.

Gudrun.

Ei volbte Veiret denne svare Drøm,
 Den voldte Afer eller onde Vætter;
 Ei veed jeg hvilke, thi jeg var saa glad,
 Og blev saa forrigfuld. Det end mig klemmer
 Saa haardelig om Hjerte, og dog ei
 For Alt paa Jord jeg Drømmen vilde glemme.

Grimhild.

Saa siig mig skyndelig, hvad drømte du?

Gudrun.

Mig thktes, jeg saa eensom gif i Lunden
 Og havde Skiemt af lifligt Fuglekvad
 Og af saa mangen fager Blomst i Enge,
 Da kom en Falk og daled paa min Haand,
 Han var saa fager, o han var saa prud,

Hans Fjedre skinned ret som Guld i Solen,
 Hans Næshn var, ei som det er paa Fugl,
 Men som paa Mand, dog ei paa Mænd jeg skued
 Et saadant Die med saa yndigt Eys,
 Og Næbbet var ei Fuglenæb, men Læbe,
 Med det han rørte venlig ved min Mund!
 O, hvor jeg elskede min Falk! jeg klapped
 De gylbne Fjedre sagtelig med Haand,
 Jeg vidste ei, hvordan jeg skulde bære
 Ham hjem til Huse, saa han ikke fløi,
 Og dog om Hals, om Fod og fagre Vinge
 Ei vovede jeg Fingrene at snøe,
 Jeg frygted, at den Kiære skulde vredes.
 O, aldrig leved jeg en saadan Stund,
 Saa overfyldt af Gammen og af Angest;
 Jeg skjælv ved hvert et sagte Andepust,
 Jeg frygted flux, at Vingen skulde løstes,
 Og hvælved over Fjedrene min Haand,
 Men mere sød var dog min største Angest
 End al den Glæde, jeg har havt paa Jord.

Grimhild.

En saadan Drøm er let at lægge ud:
 Du fager est, og voxen udi Alder,
 En Kongesøn har hørt din Skjønheds Ry,
 Og kommer snarlig for til dig at beile.
 Men hvorfor est du vel saa forrigsfuld?

Gudrun.

Hvorfor? af Moder! om jeg brast af Sorg,
 Ei var det underligt; thi Drømmen endtes
 Saa gruelig, saa sørgelig for mig.

Du kender Sagnet om den underlige Mø,
 Som sover brhjnklædt paa Hindarfjeldet,
 Mig thktes, hun var vaagnet op af Dvale
 Og mødte mig i Lunden, som jeg gif;
 Saa snart hun Falken saae, med onde Styrke
 Hun rev den af min Haand, og flux
 Med Sværd hun Hovedet affaar, med latter
 Hun sugede hans varme Blod.
 Jeg stod som Træerne omkring mig, ei
 En Lyd jeg mægted at fremsføre.
 En Ulveunge sprang mig op i Favn;
 Enddog mit Hjerte var hos Falken, maatte
 Jeg kysse, kæle for det lede Dyr,
 Og før jeg vidste det, stod mine Brødre
 Ved Siden, Ulveungen sprang
 Og rev dem Hjertet ud af Livet.
 O Moder! Moder! brat jeg da opvaagned,
 Forfærdet sprang jeg nogen op af Seng
 At finde dig. O, kunde du mig trøste!
 O, vilde du! jeg veed, du eier Kløgt,
 Men og jeg veed, du er mig ikke god;
 O, tænk dog paa, jeg er din egen Datter!

Grimhild.

Min Datter est du ikke med min Vilje,
 Saalidt som jeg med den er Gjufes Biv.
 Min Faders Gravøl var mit Bryllupsgilde,
 Hans Bane tog mig med den anden Arv;
 Ei du, ei heller dine store Brødre,
 Kun Guttorm er i Sind mig liig;
 I ogsaa vel har Noget af mig arvet,

Dg det skal kiendes i den sene Tid;
Men dog min Slægt I nævne onde Jetter,
Jeg elster eder ei.

Gudrun.

Saa er ei Trøst

Hos dig at finde! kan du saa fornægte
Dit eget Blod? o, det er grueligt!
Kan ei min Bøn, min Graad dig ikke røre?
Er Hjertet nu, hvorunder før jeg laa,
Saa fremmed blevet, at det ei mig kiender?

Grimhild.

Belan! jeg hufes ved din store Vaande,
Jeg dig vil give Raad, og lyder du,
Da skal din Falk du fange udi Hænde.

Gudrun.

Dg aldrig miste ham, ei see ham bløde?

Grimhild.

Evindeligt er Intet her paa Jord;
Men nys du sagde jo, enddog at Drømmen
Saa sørgelig en Ende tog tilsidst,
Du vilde ei, den ikke skulde været.
En Kongesøn, den ypperste af Et,
Den vældigste og prudeste blandt Kæmper,
Han kommer her i Dag, om ham din Drøm
Jeg maa udlægge, har du Mod i Brystet,
Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild? Moder!

Grimhild.

Ja, vaagnet er hun, Sigurd vil hun eie,

(Saa hedder Falken, du i Drømme saae);
 Men vil du bære ham den stærke Drif,
 Som jeg har brygget og ved Midnat blandet,
 Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild!

Grimhild.

Est du saa ræd, at ei din Haand du tør
 Udtræffe, byde fiære Falk et Sæde,
 Fordi dig Brynhild vil din Fangst misunde,
 Da er dig Falken ei saa kjær i Sind,
 Som du har sagt, da kan du ikke hjælpes.

Gudrun.

Al! det vil tage vist en grusom Ende;
 Men er den Kæmpe kun i Verden til,
 Hvis Afsyn jeg i Drømme saae, da vilde
 Alligevel jeg eie ham, om og
 Ifkun saa kort min Gammen skulde vare,
 Som medens Bryn sig over Diesteen
 Opløfter, thi naar jeg kun veed tilvisse,
 At Diet, jeg i Drømme saae, er vaagent
 Og vil beskue mig med Kiærlighed,
 Da vil jeg gierne døe; o vilde Brynhild
 Og Ulven slide mig, ei mine Brødre
 Og ikke ham, den Høie, Afaprude,
 Da var jeg glad.

Grimhild.

Slaa dig til No!

Maaskee ei Brynhild mægter dig at skade,
 Og megen Gammen du skal nyde først.

Gaf nu i Bure, søb dig heel i Silke!
 Naar Sigurd kommer, gaf da ind i Sal,
 Og hils ham flux med hoviske Gebærder,
 Og ræk ham Hornet, som jeg rækker dig,
 Og mens han drifter, see ham stivt i Diet!
 Det agte du heel vel; thi ellers ei
 Han vorder din.

Gudrun.

Men Moder! Moder! er ei denne Drif
 Til Meen for Ræmpen, farlig for den Bolde?

Grimhild.

Din Kiærlighed til fule Asæet
 Mig harme maa, og jeg dig burde pine,
 Og sige dig, du har en Edderdrif,
 Som knugede hans Hjerte heel isønder;
 Dog ei jeg vil, og du kan dristig troe,
 At ei den skader ham paa Liv og Lemmer,
 Den driver ham kun Brynhild ud af Sind
 Og dig derind; kan du end meer begiære?

Gudrun.

Begiære kunde jeg, at ingen Mø
 Ham var i Sind, at selv jeg kunde
 Mig i hans Hjerte snige ind,
 Ei komme der ved onde Konster.
 Hvad saa begynder, kan ei ende vel,
 Det seer jeg grant; men Naar mig ikke undes,
 Og eie maa jeg ham, om end han var
 Selv Freias Veiler, og Gudindens Taarer
 Ei skulde røre mig, ja ved hans Arm
 Jeg vilde lee, naar hun gif over Hede.

Grimhild.

Du est min Datter dog, fra denne Stund
 Seg elsker dig langt meer end nogenfinde.

Herman.

Ad Beien rider mod vor Borg en Drot,
 Hvad heller en af Guderne; storværdig
 Og sælsom nævnes maa den Ræmpes Færd.
 Af Guld han skinner, meer end tvende Allen
 Han tyffes høine sig fra Hesteryg,
 Og Hesten er den vildeste, man skued,
 Den glimrer, som sin Rytter, heel af Guld
 Og flytter Fod saa skyndelig, at Ingen
 Kan fæste Die paa.

Grimhild.

Lykkelig Dag,

Paa hvilken Nords hin bedste Ræmpe stævner
 Hid til vor Borg; thi stuffer mig ei Du,
 Da er det Sigurd, Fosners priste Bane.
 Opspringer, Søner! skyndelig fra Bænk,
 Og ganger ud at byde ham i Salen,
 Til Drik og Sæde og til venlig Skiemt!

Gudrunne! gæk, og bred i Ondveg Hændet!
 Og hent saa frem det dybe, prude Horn,
 At du til Velkomst stænke kan for Ræmpen!
 Du, Gjufke! reis dig fra dit høie Sæde
 Og stand paa Guld at række Ræmpen Haand!
 Han vel fortjener, vi ham storlig hædre;
 Thi han er vældig, og en saadan Maag

Med Hofners Guld og egen Styrke kunde
 Dit Rige løfte og din Magt befæste,
 Saa ei du længer stolten Budlung veeg.
 Jeg selv vil stande her ved Dør og skue
 Den Stærke, før jeg sees af ham; thi stor
 Er Magten, som sig Diet kan tilegne.

Gjufe.

Hvi skal jeg staae mig træt paa gamle Been,
 For denne Ungerfvend at hædre?
 Du kalder ham vor Maag, mig tykkes
 Det bedre sømmed sig, han beiled først;
 Vi skal dog ei vor Datter hyde fal?

Grimhild.

Vi skulde bie, til han dræbte dig
 Og hende røved, for at Datter ikke
 En bedre Lodd end Moder skulde nyde?

Men hist er Ræmpen alt, jeg har ham seet,
 Der kommer han, hvor mandelig han ganger!
 Hvor løfter han sig ikke høit fra Jord,
 Og skygger over dine Sønner, Gjufe!
 Heel hvast er Diet, længe ei derpaa
 Jeg stirre kan, det er som Ild gif ud
 Derfra, hver Sotun at fortære.

Men det skal luffes, luffes haardt i Laas,
 Udsluffes skal den onde Ild i Høien;

Og dette Die er Gudrunes Lyst!

Jeg sprak af Harmen vift, om ei jeg mægted

At hevne mig; men skjul dig, Harmen, nu

I Krogen, som er inderst i mit Hjerte!

Og spiller paa min Læbe, søde Ord!

Alt jeg ham dybsse kan og daare.

Velkommen fra det Fjerne, Ungersvend!

Ravnkundig meer end hundredaarig Kæmpe!

Man seer, at du est groet op i Nord

Iblandt de høie, klippestærke Ege,

Og ingen vift, som er dig lig i Alder,

Dig sprang forbi i Etyrke og i Væxt;

Du stander her imellem mine Søner,

Som mellem Buske staaer den ranke Aft,

Og sthyldigt er det, at de dig bør tjene.

Men vilde du af Høimod Brodernavn

Dem stianke, glæded du en Moders Sind.

Da turde jeg og nævne mig din Moder,

Og mens fra Hende, den Uksfalsige, som dig

Har avlet, vidt adskilt du vanke,

Du kunde kvæges ved den kiære Eyd,

Som kaldte frem de sundne Dages Minder.

Sigurd.

Fra Læben strømme liflig dine Ord,

Og hvis den Bæk, som flyder, er udsprungen

Af Hjerterod, jeg er velkommen Giæst;

Men ei jeg svare kan, som du mig beder,

Eti Modernavn er mig en hellig Eyd,

Og ei med den jeg kan en Fremmed hilse.

Ei har jeg Brødre, men jeg havde to,

Enddog jeg aldrig saae dem her ilive,

Jeg hørte deres Priis, og Brodernavn

Ei til Ukiendte maa jeg derfor give.

Du tro og ei, at mens jeg vanfer vidt
Om Lande, Alt mig fattes, som kan svæge;
En Mø jeg har mig, baade prud og væn,
Brynhilde er som Moder mig og Broder,
Og meer end det, hun er min Fæstemø.

Grimhild.

Jeg priser det, du est en kjærlig Søn,
En trofast Broder og en trofast Veiler.
Jeg vilde prøve, om dit store Rygte
Og havde mælet sandt i alle Maader;
Det har stadfæstet sig i første Dieblif,
Og stolt jeg er af dig at kunne huse.
Medlad dig nu paa Bænk, gik ind og ud,
Som i din egen Borg! og hvad dig lyfter,
Det gjøre du!

Gjufe.

Velkommen, Ungersvend!

Sigurd.

Al, stander der du gamle Drot saalænge,
At hilse mig, hvi blev du ei paa Hyndet?
Jeg takker rørt, men og jeg skammer mig,
At Oldingen har biet paa min Hilsen.

Grimhild.

Gudrune! gik og sfiænk den brune Mjød,
Saa høit til Velkomst den i Hornet skummer.

Gudrun.

Jeg, holde Kæmpe! skulde og dig hilse,
Og byde dig velkommen i vor Sal;
Men ung jeg er og ikke snild i Tunge,
Jeg ei forstaaer at stille mine Ord.

I brune Mjød, jeg hørte, Skjaldskab svømmer,
 Og Gæt jeg veed, at Skjalden ei med Kløgt
 Kan søie sine Ord til mere liflig Klang,
 End jeg min Hilsen gav, om jeg det mægted.
 Thi rækker jeg det fulde Horn med Bøn,
 At det for mig maa tale. Hvis du tømmer,
 Hvad jeg iskiænker dig af venlig Hu,
 Da mener jeg, dig takkedes min Hilsen.

Sigurd.

Det tomme Horn jeg giver dig i Haand;
 Men ei de Ord, som dine Dine mælte,
 Jeg giver dig igien, dem giemmer jeg
 I Hjertet dybt, thi de til Hjertet talte.
 Vil, fagre Mø! du sidde ned paa Bænk
 Og tale Gammensord i Aftenstunden?
 Vil du mig sige skyndelig dit Navn?

Gudrun.

Vist vil jeg gierne sidde dig ved Side
 I Aftenstund, og mens jeg drager Aande.
 Mit Navn er Gudrun; kan det tækkes dig?
 Hvis ei, da siig, hvordan du mig vil nævne!

Sigurd.

Du hedder Gudrun? hvilket sagert Navn,
 Saa prудt og dog saa elskeligt det klinger!
 En Guderune est du, som har Magt
 Til Alt paa Jord at kunne undertvinge;
 Men mild er Magten, som dit Navn er mildnet,
 Og brat det virker, som dit korte Navn.

Gunnar.

Vel tykkes det kun lidet sømmeligt

At byde Søster til en fremmed Kæmpe;
 Men saa navnkundig som du est paa Jord,
 Ei bedre Maag os Guderne kan unde;
 Heel gierne maa du raade Gjufes Arv,
 Vi vilse tælles mellem dine Barler.

Sigurd.

Hav Tak, du Gæve! for dit store Bud!
 Jeg Gudrun tager, Riget skal I raade,
 Og vi os sværge i Fostbroderlag.
 Kom Høgne! slug vi vores Blod vil blande
 I dette Horn, da kan ved hver en Drif
 Vi mindes, vi er svorne Brødre!
 Du Guttorm, halvopvoxne Svend!
 Du tegner til at vorde dygtig Kæmpe,
 Vil du ei med?

Grimhild.

Nei, end er han for ung;
 Men naar han voxer, skal han ogsaa blande
 Sit Blod med dit, ei sandt, min Guttorm!

Guttorm.

Vist skal jeg, Moder! naar jeg Sværd kan løfte,
 Og dølgje Odden dybt i Kæmpebryst.

Sigurd.

Saa sværge vi ved høie Norners Stol,
 At som vort Blod sig her i Hornet blander,
 Saa vil vi blande vores Sind og Daad,
 Og staae hinanden bi til sidste Draabe;
 Men vorder en af os med Vaaben dræbt,
 Skal Blodet ei i Aaren finde Ro
 Hos den som lever, før hans Død er hevnet.

Gunnar og Høgne.

Det sværge vi ved høie Norners Stoll!

Grimhild.

Tænder de røde,

Lysende Blus!

Leder til Ramret

Sigurd og Gudrun!

Sigurd er vorden

Gjufungers Broder,

Gjufungers Maag,

Stor er vor Gammen.

Ud est du gangen,

Etmand af Odin!

Gudernes Runer

Høilig du priste,

Totuners Runer

Mægte og Noget.

Skælv, naar du vaagner!

Vaagen er Brynhild.

Fjerde Samtale.

Brynhilds Bur i Glindalen.

Brynhild.

Hvad tyffes dig, Odrune! om mit Værf?

Odrun.

Mig tyffes, at du rører pæne Naal

Saa mageløs, som før du Spydet rysted.
 Hvor livlig stander ikke Kæmpen der,
 Og Ormen maa jeg gysse for, som vinder
 Saa fast sig om hans Liv, og dog
 Igien man seer, at han har ei at frygte,
 Thi saaret hænger Ormens Hoved ned,
 Og Sværdet bæres af en kraftig Haand.
 Men siig mig, Søster! hvad har saa forvandlet
 Dit Sind, at nu du sidder hjemme her
 Med Kvindesysfel, rider ei til Valen?
 Har i din lange Søvn du Striden glemt,
 Og hvad er det, hvorefter nu du længes?
 Thi længes maa en Mø, hvis ei,
 Hun uden Liv nedsynke maa til Jorden.
 Er det den Kæmpe, som dig vakte op,
 Hvis Billede du her med Konst udsæder?
 Er han dit Hjerte nær?

Brunnhild.

Saa er det, Søster!
 Men tro kun ei, jeg min Natur har glemt:
 Mig Sigurd fandt paa Hindarfjeld, og vi
 Med stærke Eder har os sammenbundet;
 Han drog til Gjufes Borg, og jeg drog hid
 At vente ham. Jeg spændte dyre Silke
 I Rammen fast og svor en hellig Ed
 At vente paa ham til jeg havde virket
 Med Guld hans Billede og hans store Daad.
 Det er nu skeet, og hvis før Solen daler
 Han ikke ganger ind for mig i Sal,
 Da flæder jeg i Morgen mig i Brunnje,

Og rider giennem Luft og Hav og Land,
Ham at oplede, eie eller dræbe.

Odrun.

Al, haard du est som fordum end i Sind;
Jeg elsker Gunnar, ham, den fagre Gjukung,
Han mig har svoret Kierlighed,
Og længe har jeg ventet ham forgiæves;
Hvis jeg ham saae med anden Kvinde gift,
Jeg maatte sørge, ja, jeg maatte døe;
Men nænte dog den Kiere ei at skade,
Thi tvende Sinde døde jeg i ham.

Brynhild.

Det Budles Mø men ikke Odins sømmer
At føle saa, Valkyrien kan ei
Den Ræmpe slippe, som hun eengang kaared;
Til Valhal skal han, ei til Freias Sal,
Om hun og did paa Spydet ham skal bære.

Sigurd.

Hilsæl, 3 Møer paa de fagre Hynder!
Du brynjelædte er vel Brynhild og?

Odrun.

Hans Nafn er det, men dog ei hans Røst.

Brynhild.

Din Røst jeg kiender, men dit Nafn ikke.
Hvad vil du Brynhild?

Sigurd.

Jeg hos Atle var

Og beiled til dig, han mig bød at ride
Ogiennem Luen, som er trindt din Sal;

Det har jeg gjort, og nu dig selv jeg spørger:
Om du vil eie mig?

Brynhild.

Din Tunge vel

Og Diekastet, som vil mig undvige,
Men mere ei.

Odrun.

Sa, Brynhild, tag det brat!

Det Øvrige er mit til Arv og Eie.

Sigurd.

I vil mig bede, Møer! men jeg ei
Mig saa vil lade sønderrive.

Er jeg vildfaret? er jeg kommet ind
Til Jettekvinder? sært I sidde, Møer!

Brynhild.

Og sært du stander, underlige Ræmpel!

Til Brynhild og til Odrun kom du ind;

Men siig os: hvo est du?

Sigurd.

Mit Navn er Gunnar.

Odrun.

Dit Navn er Gunnar, Gjufes Søn?

Sigurd.

Saa er det.

Odrun.

Nu, og kiender du ei Odrun?

Sigurd.

Jeg kiender Gudrun kun, men ingen Odrun.

Odrun.

Forunderligt! jeg drages mod dig hen,

Men stødes bort igien af Mund og Die.

Brynhild.

Est du ei Sigurd, Sigmunds Søn?

Hvor kom du da igiennem Luen?

Sigurd.

Paa Granes Ryg, ei nogen Hest jeg veed,

Foruden ham, som mægter Ild at træde.

Brynhild.

Dg dog est du ei Sigurd? er han død?

Dg arved du hans Hest, hans Røst, hans Hjerte?

Sigurd.

Du nærned mit; jeg ingen Kæmpe veed,

Som eied det før mig.

Brynhild.

Er det dit eget?

Dg kiender du da denne stærke Kæmpe,

Som jeg har virket med det røde Guld?

Sigurd.

Mig selv jeg maa vel kiende, som jeg stander,

Dg drages svarlig med den lede Drm.

Brynhild.

Dg dog est du ei Sigurd? hvilken Røglen!

Er Fosner ei af Sigurd blevet dræbt?

Saa, har du dræbt ham, maa du være Sigurd,

Dg dog jeg seer, du er ham ikke heel;

Men siig mig, kiender du ei Brynhild?

Sigurd.

Naar jeg dig seer og til din Tale lytter,

Da tyffes det mig dunkelt, som engang

Jeg før har seet dig, hørt din haarde Stemme;

Men det er for mig som den glemte Drøm,

Der spørver uden Skikkelse for Diet,
 Og stundom hendes det, at naar i Liv
 Vi Noget møde, der os sælsomt griber,
 Da bæres det os for, som om vi alt
 Det havde drømt engang for længe siden.
 Vil du da eie Gunnar, Gjufes Søn?

Brynhild.

Jeg vil ei have Gunnar, aldrig, aldrig.

Sigurd.

Men har du ikke svoret selv den Ed,
 At den som red paa Grane giennem Vuen
 Med Jofners Guld, ham vilde du til Mand
 Dig tage; vil du ud ad Dørren fige,
 Da kan du Grane see; du maa vel holde
 Den Ed, du svor.

Brynhild.

Jeg vil det ei.

Men du har Ret, jeg maa, jeg i mig føler
 En Magt, som jeg kan ikke staae imod.
 I strænge Nørner, som for Alting raade,
 Hvormed har jeg fortjent en saadan Straf?
 Jeg eder lød, og lød, fordi jeg maatte;
 Og nu jeg gifter mig, fordi jeg maa.
 Dog nei, det er kun onde Jettemagter,
 Som mig forblinde, som en anden Ham
 Paa Sigurd koglede og bandt hans Tunge,
 Saa ei han nævne kan sit eget Navn;
 Thi Sigurd er han, — Sigurd est du, Ræmpel!
 Det Sværd, hvorpaa du støtter dig, er Gram;
 Til dig, men ei til Gunnar jeg mig fæster.

Sigurd.

Med disse Ord du dig til Gunnar fæster.

Brynhild.

Nei kun til dig, og denne sagre Ring
Skal være Tegn paa ham, som jeg mig laared.

Sigurd.

Den Ring jeg kiender, den var forðum min;
Hvor fik du den?

Brynhild.

Af dig, af Sigurd,
Kun du ei mindes det?

Sigurd.

Kun eet jeg mindes,
At denne Ring var forðum min, men ei jeg veed,
Hvor du den fik; dog det ei ene
Er underligt, jeg meget ei begriber.

Drun.

For Enden paa det sæere Spil jeg gruer.

Gjufes Borg.

Grimhild.

Ol jeg brygged
Bedst af alle;
Tunge Drifke
Døved Minder,
Alle sove,
Som jeg vilde:
Sigurd til Brynhild
Veiler for Gunnar.

Nu ved Midnat
 Modne Druer
 Har jeg presset;
 Det som sover
 Skal nu vaagne,
 Andengang Brynhild
 Brat skal opvækkes.

Mos paa Stenen
 Sad indgroet,
 Det kan mindes
 Midgaards Ungdom;
 Hundehjerne
 Huffer trolig,
 Hvad kan bedre
 Vække Minder?

Det kan Sagas
 Sære Runer:
 De som glemme
 Gammel Idræt;
 Nib om Zetter
 I har mælet,
 Min er nu Magten,
 Mig skal I tjene.

Gierer, gierer,
 Griffe Safter!
 Alt som døer,
 Dampe hurtig!
 Alt som vækker,

Borbe bundet!
 Da skal i Morgen
 Minderne vaagne.

Obin, Obin!
 Ene drifter
 Du i Balhal
 Viin den klare;
 Glæd dig! glæd dig!
 Grimhild skænker
 Viin for din Etmand,
 Skænker for Sigurd.

Skoven ved Borgen.

Brnhild.

Stormen hviner,
 Sneen syger,
 Rolde Brnne
 Røler Brystet;
 Dog forinden
 Ilden brænder,
 Dybt i Hjertet
 Høit det luer.

Ingen Kulde
 Kan mig svale,
 Førend Staalet
 Røler Hjertet;
 Ei kan Vandet
 Ilden slukke,

Blod kan ene
Baalet dylse.

Skarp og skummel
Skrider Ratten;
Jeg maa træde
Tis og Driver,
Mens i Gammen
Gudrun favner
Nordens Kæmpe,
Kongers Høvding.

Han skal bløde,
Blegne skal han,
Diet saae, han
Sov hos Gudrun,
Det skal see ham
Dødblund sove;
Hør ei Harmen
Hvile finder.

Men hvorfor løb jeg ei med draget Sværd
Til Sengen ind og rødned hvide Pagen?
Er jeg en Kvinde som de andre dog,
Og gruer jeg for hvasse Staal at løfte?
Det end er Tid; i dybe Midnatsøvn
Han ligger tung, afsted, afsted!
Nei, ikke sovende, men vaagen skal han døe.
O Sol! hvi nøler du? fra Tidens Fødsel
Til denne Stund du ei har havt et Syn,

Som det dig undes, naar du nu opstiger.
 Hans dyre Eder skal jeg ham optælle,
 Fra hver han sig skal løse med et Saar,
 Og jeg skal lee ad al hans store Pinjel,
 Og naar han blegner, naar hans Krop er Lig,
 Som Iglen jeg vil suge kolde Blod
 Af Hjertet ud, til selv mig Dødens Kulde
 Opfylder heel; med hidtil ukendt Gru
 Skal Mennesker mit Endeligt beskue.
 Her vil jeg sidde paa den frosne Jord,
 Af Snee indsyget og af Kulde knuget,
 Og vente paa det aarle Morgengry;
 Thi aldrig vil i Gunnars Arm jeg hvile.

Sigurd.

Hvor vil jeg hen? hvor drive onde Magter
 Mig hen i Vinternattens fæle Mulm?
 Hvad skal jeg i det vide Rum herude!
 Det i mig altid dog er lige trangt.
 O kom du, Ulv, som høit i Skoven tuder,
 Og riv mig hurtig Hjertet ud af Liv,
 At Blodet, som nu gloende sig vælter
 I mine Arer, svaales kan og storkne!
 Du flygter, Ulv! min Stemme dig forføder,
 Du mener jeg er Fenris-Ulv, af Vaand
 Undsluppet; ja, som Fenris-Ulv af Guder
 Og Mennesker jeg er forhadet.
 „Det bedre er, min Æt med mig forgaaer,
 Og hæderfuld igiennem mange Aldre
 Med den jeg lever udi Skjaldens Kvad,
 End at i mig, mens end jeg Livet frister,

Den skulde undergaae." Sa, saa jeg mæled,
 Jeg tænkte kun, at som det friske Straa
 Mig Staalet skulde løs fra Jorden skære;
 Ei tænkte jeg, at som det hule Træ
 Med visne Grene og dog fast i Jorden
 Jeg skulde staae engang, som nu jeg staaer.
 Min Slægt forgaaer i mig, mens end jeg lever,
 Som Volsung Ræmpe blev i Moders Liv.
 Hvad har jeg virket, som er værdt at mindes,
 Som kan forherlige min svundne Slægt?
 Min Fader har jeg paa sin Bane hævnnet,
 Men hvilken Bondesøn gjør ikke det!
 Jeg Jofner dræbte, men hans Edderstrømme
 Ei kunde skade mig; det ei er Daad,
 Som Slægten hædrer. Regin har jeg fældet,
 Og sagde Jngle sandt, da var det Ret;
 Men hvilken Idræt sliig en Dværg at fælde?
 Jeg red igiennem Luen, ikkun Faa
 Det vove, men hvorfor da ikke?
 Fordi ei nogen Grane bærer dem.
 Jeg fæstede Brynhild og jeg fæstede Gudrun,
 Mens begge levede, vanhædret er
 Ved mig min stolte Slægt, ei hædret.
 Hvad vil jeg? Gudrun! skal jeg dig forlade,
 Som med al Styrke hænger dig ved mig?
 Og kan jeg? blødte ei mit Hjerte,
 Da Armene du efter mig udstrakte,
 Da Angestfriget over vilde Færd
 Paa Læben bøde? jo, jeg elsker dig.
 Men Brynhild! du, hvem først mit Hjerte faared,

Hvis Billed fylde Sjælen og uddriver
 Hvert andet Billed, ja min Gudruns selv!
 Skal dig jeg miste? kan mit Syn udholde
 Din frygtelige Skikkelse, dit Blif?
 Og maa jeg ei af dig mig vente Døden?
 Vil du med Grumhed ikke hevne,
 At mine dyre Eder saa jeg brød!

Brynhild.

Ja, brudt dem har du, angre det forsilde.

Sigurd.

Hvem taler? det er Brynhilds haarde Røst,
 Det er den Røst, som jeg maa altid høre;
 Jeg stielver for den, som den lede Trolde
 For høie Tordenskræld, og Diets Ild,
 Der følger den, som Lynet følger Torden,
 Som det og rammer alle Ledemod.
 O gid hun var her selv! maaskee hun da
 Sig over mig forbarmed, stødte Sværdet
 Mig ind til Hjertetrod.

Brynhild.

Hun er her.

Sigurd.

Du er her, Brynhild! kom da snart og end
 Min Kval!

Brynhild.

Det havde jeg betænkt;
 Men da jeg seer, at Sorg dig nager,
 Ei vil jeg haste, længe vil jeg nøle,
 Du leve skal og tæres hen i Kval,
 Til Hudens strumpes over nøgne Knokler,

Og Benet ryster som et Espeløv;
 Thi al min Glæde har du spildt, min Gammen
 Jeg nu maa søge kun i Harm og Hevn.

Sigurd.

Saa fuul en Gammen skal dig ikke undes,
 Saa sandt jeg end kan løfte hvasse Sværd.

Brynhild.

Har du forglemt, at aldrig Valhals Dør
 For den oplades, som ei blev indviet
 Af Odins Mø, og mindes du ei meer,
 At jeg er din Valkyrie? hvad heller
 Vil du til Helas mørke Vaaning fare?

Sigurd.

O vær ei grusom! ikke angerløs
 Jeg er, men dog undskyldelig at nævne.
 Du sagde selv, da du mig Runer lærte,
 At ei de kunde Norners staae imod;
 Saa var det og, jeg stod i Gjufes Borg,
 Mig rakte Gudrun Trolldomsdrif i Hornet;
 Jeg vilde Runer rifte, kunde ei,
 Jeg drak, jeg maatte drikke, og forsvundet
 Hvert Minde var om dig og om dit Navn.
 Først denne Aften, da jeg Bægret tømte,
 Opvaagned glemte Minder i min Sjæl;
 Da først forstod jeg, hvad det var som rysted
 Mig, da jeg stædtes ind for dig i Sal
 Og beilede til dig i Gunnars Ham.
 Saa klart, saa grueligt stod Alt for Diet:
 Min Moders Barfæl, dine Spaadomsord,

Dg Grimhilds Trolldom og min egen Brøde,
Din grumme Hevn og Slægtens Undergang.

Brynhild.

Du kiendte mig da ei, dengang du heilede.

Sigurd.

Ei var det løiet, hvad jeg sagde dig,
Du var mig som en Drøm, hvorom man drømmer;
Alt hvad jeg huffed var, at hine Fugle
Paa Gnhtahede nævned mig en Mø,
Som ei var Gudrun, men naar paa det længste
Jeg havde leet, dog ifkun Gudruns Navn
Jeg kom ihu.

Brynhild.

Saa skal af Naade

Dig Døden undes; men jeg vil ei selv
Dig dræbe; thi os begge nu jeg grumt vil hevne.

Sigurd.

Men Brynhild! jeg med Gudrun har en Søn,
Usthyldig, spæd, han ved sin Moders Bryst
End diende og lallende sig skjuler,
I ham jo dog forplantes maa min Vt.

Brynhild.

Den Ulveunge! Edder er hans Blod,
Af Trolldom og af Meneed er han avlet.
Du mig tilhører, men ei er du heel,
Saalænge Spinnen, du med mig ei avled,
Er til, saa han maa døe.

Sigurd.

Saa skal min Slægt

Da undergaae!

Brynhild.

Til Hel med Klagemaal!

Langt meer berømt skal Volsungslægten vorde
 Just ved dens Undergang, end om den frist
 I mange Aldre blomstrede paa Jorden;
 Af Gjukes hele Slægt en Bantasteen
 Med Runer, ristet af det skarpe Sværd,
 Skal paa dens Gravhøi sig grundfæstet løfte;
 Og naar en Skjald opfylde vil med Gru
 En Kongehal og Kæmpers stærke Varm,
 Da skal om os og Gjukes Slægt han kvæde.
 Nu lystig, Sigurd! vi i Valhal mødes.
 Men gik nu bort, thi hist jeg Gunnar stuer,
 Med Blus han søger mig i mørke Nat,
 Det ei behøves, jeg skal sikkert komme.

Thorkild.

Bruus kun huult, du Storm fra Nord!
 Bruus kun over frozne Jord,
 Jeg vil ikke grue;
 Thi min Frelsers milde Røst
 Dæmped Stormen i mit Bryst,
 Og hans Naades Lue
 Har optøet Hjertets Is;
 Derfor Tungen til hans Priis
 Skal jeg stadig røre.

Vinternatten er saa mørk,
 Bildsom er den øde Ørf,

Dog jeg ei mon grue;
 Thi et Lys opgif saa brat
 I min Sjæls den mørke Nat,
 Varig er dets Lue.
 Gjennem Verdens Drl saa trang
 Vandrer jeg med Bøn og Sang,
 Intet mig forfærder.

Ulven tuder høit i Skov,
 Tuder hungrig efter Rov;
 Men jeg har en Hyrde,
 Som forlader ei sin Hjord,
 Trofast han mod Ulven staaer,
 Som vil Sjælen myrde.
 Derfor ganger jeg saa trygt,
 Sjunger trostlig uden Frygt,
 Medens Ulven tuder.

Hvad glimter hist? er det et natligt Blus,
 Hvormed mig Satan tænker at forvilde?
 Jeg trodser dig, du fule Mand, og gaaer
 Mod Blusset hen; saa dyb er ingen Mose,
 At nogen Sjæl, som har sin Frelser kjær,
 Ei skulde ræffes af hans Almagts Haand,
 Og Vegemet vel mægter sig at reise,
 Naar paa den store Dag Vasumens Klang
 Forkynder Timen, da hver Gravs Indbyggere
 Skal høre Røsten af Guds egen Søn.
 Dog nei, det er jo Mennesker, som vandre,

End er min Vandrings Dage ei forbi,
 Og Herren sender mig et Lys til Frelse.
 Hvorledes? staaer ei hist en Mand,
 Af Bæxt en Kæmpe, ubevægelig,
 Som om han var af Nattefuld forstenet?
 Hvem er du, Kæmpe, kan du vise mig
 En Vej, som fører fra den mørke Skov
 Til aaben Mark, hvor Menneskene bygge?

Sigurd.

Vil du til Giengæld vise mig en Vej,
 Som fører langt fra Mennesker og Guder?

Thorkild.

Fortvivlet spørger du, og rolig svarer jeg:
 En saadan Vej jeg sikkerlig kan vise;
 Men hvis du vil, da siig mig, hvo du esi!

Sigurd.

Ei Sind jeg har til lang unyttig Tale,
 Og hvem jeg er, vedkommer ikke dig.
 Vil du til Mennesker, da skal jeg lede
 Dig ud af Skoven paa den jævne Mark;
 Der kan du see en Kongeborg sig løfte,
 Og der du ei vil savne Nattely.

Thorkild.

Jeg uforfæmlet ei mig vil indtrænge
 I Hjertets Løndom og den dulgte Sorg;
 Men jeg har alt en Række Nar paa Vagen,
 Og i min Barm et roligt Alvorsind;
 Maafee, ifald du sagde mig din Kummer,
 Det undtes mig at lindre Sjælens Nød.

Sigurd.

Hvor har du hjemme? og hvad er dit Navn?

Thorkild.

Jeg iffe meer har noget Hjem paa Jord,
 Ei heller mon jeg efter saadant hige;
 Thi jeg stadfæstet er udi en Tro,
 Som lærer mig, vort Hjem er ei paa Jorden.

I Hunsigov henrandt min Ungdoms Aar,
 Og Thorkild er mit Navn.

Sigurd.

I Hunsigov?

Det er mit Fædreland og Arverige.

Saa kiender du min vidtberømte Slægt?

Thorkild.

Hvordan? er du en Volsung? er du da
 En Søn af Sigmund og Hjordise?

Sigurd.

Det er jeg vist, og Sigurd er mit Navn.

Thorkild.

Forunderlige ere Herrens Beie!

Saa foer jeg da i Nattens Mørke vild,
 For ham at finde, som min Sjæl begiærte

I mange Aar at samles ventlig med.

De tunge Sagn om dine gamle Frænder

Mig ængsted mangengang i Ungdoms-Aar;

Ved dine Brødres Skæbne har jeg gruet,

Og der din Moder svanger gif med dig,

Jeg stod med hende ved din Faders Sig.

Der skiltes vi med tunge Anelser;

Hun drog mod Nord, og jeg neddrog i Syd,

Hun vilde fra de strænge Morner flygte,
 Jeg fulgte deres underlige Rald,
 Og blev ei skuffet; men din bittre Smerte
 Kundgør mig Skuffelsen af hendes Haab.
 Dog, hvilket Uheld er det, som har mægtet
 At bøie saa det stærke Kæmpesind?

Sigurd.

Forgiæves ei de fære Hændelser,
 Som mødte mig, og dem som forestaae,
 Jeg mindes vil; det Gjorte ei kan ændres,
 Og det Tilkommende kan ei undgaaes.
 Men da du er en Ven ad Volsungslægten,
 Og som bedaget Mand ved lange Grublen klog,
 Jeg dig vil sige, hvad det er, som piner
 Og bøier mig i denne bittre Stund:
 Min Død er nær, derved jeg ei mon grue,
 Men at med mig forgaaer min gamle Slægt,
 Og at i Liv saa underlig jeg dreves
 Af stærke, hemmelige Magter frem,
 Saa tit jeg gjorde, hvad jeg nødigst vilde,
 Og at ei Daad det undtes mig at virke,
 Der stillede min inderlige Trang
 Og sikkred mig et saadant Eftermæle,
 Som jeg, i Følelsen af Ungdoms Kraft
 Og stirrende paa de henfarne Kæmper,
 Mig drømte som en Kæmpes visse Løn;
 Det piner mig nu indtil Marv og Been.

Thorfeld.

Bildfarende! du staaer paa Gravens Rand
 Og tænker kun paa vindigt Eftermæle,

Som dog ei kan dit døve Øre naae,
 Men ei paa, hvad dig selv saa nær vedkommer:
 Paa, hvor du efter Døden kommer hen.
 Om dig og om den hele blinde Flok,
 Hvis Higen er at vinde jordist Ære
 Og leve salig i et Skjaldefvad,
 Har talet sandt en hellig Oldtids-Sanger:
 I saae kun Veir og høste Hvirvelvind;
 Thi som et ondt og blodigt Hagelveir
 Fordærvende I fare giennem Lande,
 Og dermed vil I vinde evig Priis,
 Og dermed vil I kjøbe Valhals Gammen;
 Men hvad I høste, er en Hvirvelvind,
 Som i et Afgrunds Dyb jer selv nedmaler,
 Og naar som Rhytten den fra Old til Old
 Hensuser, flædt i Skjaldes Ræmpesange,
 Den griber end saamangen Ungersvend,
 For i det samme Svælg ham at nedhvirvle.
 Vær derfor glad, hvis Herrens Miskundhed
 Dig hindred fra dit Navn med Blod at skrive
 Paa Skjaldes Tunge, dig til daarlig Priis!

Sigurd.

Forunderlig maa nævnes vist din Tale,
 Thi dorst og lumpen er dog hver en Sjæl,
 Der lever kun for denne Haandsfuld Dage,
 Som er af strænge Korner os tilmaalt.
 En slingrer bort fra Øl og Mjød til Sengen
 Og sover Rusen ud i Kvindesavn;
 En Anden gaaer i Studespor bag Ploven
 Og venter gabende paa Sol og Regn,

Og naar sin Sæd han har i Læden bjerget,
 Sløv ther han til den varme Assekrog.
 Og thygger Drov, som Studene, hans Brødre.
 En Tredie omslaffer trindt paa Hav,
 Opdynger Guld og Sølv ved onde Kænker
 Og ruger gierrig over vundne Skat.
 Er Saadant bedre, end med Manddomshjerte
 At trodse alt hvad Hoben gruer for?
 At drage rundt med Herrestjold i Lande,
 At straffe Ridinge og hevne Overvold!
 Ja, skulde vi, som ned fra Aser stamme,
 Vel skue ørkesløse til, imedens
 Med Bold og List den fule Totunslof
 Fra Guder og fra os al Jorden rev?
 Og hvad skal vi i Livet hige efter,
 Om ikke Priis af Esterslægtens Mund,
 Og efter Døden Balhals stolte Gammen?

Thorkild.

Du siger sandt, at kun den dørste Sjæl
 Hendsøser Livet med sin Bug at fylde
 Og agte kun paa Sandfærnes Behag;
 Det og er sandt, at ifkun den har levet,
 Hvis Maal er hift bag Graven i det Jjerne,
 Som kæl fremstræber giennem vildsom Drf
 Og hvassse Torne, over bratte Fjelde,
 Hensfirrende kun paa den fjerne Glands.
 Saavidt er din og Nordens Kæmpetro
 Ulastelig, ja hæderlig og sand;
 Men tænker du, at han, som Sædefornet
 I Jorden lægger med gudsfrygtigt Haab,

At det ved Regn og Solskin fra det Høie
 Opvoxe skal og modnes Folf til Gavn,
 Er mindre værd end I, som stolte trodse
 Paa egen Kraft og paa de hvasse Sværd?
 Nei, salig skal ydmyge Bondemand
 Fra sure Arbeid efter Døden hvile,
 Naar de, som trodsede paa Kraft og Kløgt,
 Med piint og sønderknuset Aand maa hyle.
 Du mener at fortjene Valhals Fryd
 Ved Kamp mod Totuner; men du maa vide,
 At alle Folf, som boe paa Jordens Kreds,
 Nedstamme alle fra den samme Fader,
 Kan være lige nær med Gud i Slægt.
 Det er kun Tant, hvad man har sammendigtet
 Om Gudeflægter og om Gudestrid,
 Om Odins Valhal og hans Ragnaroke.

Sigurd.

Paa Odins Magt jeg hardtad selv maa tvivle,
 Da ei sin Slægt han kan fra Undergang
 Udfrie; men at han ei er til, det tykkes
 Mig sært at sige; thi hvoraf kan du
 Vel vide, hvad der rører sig i Løndom?

Thorkild.

Du har vel hørt, der boer et Folf bag Rhin,
 Som har en anden Tro end thydske Mænd!
 Til dette Folf jeg med uroligt Hjerte
 Hændrog, da Tvivl om vores Asatro
 Mig ængstede saare, og en sanddru Være
 Jeg der har nemmet: ikke dunkle Sagn,
 Som dem, hvorpaa sig Asalæren hviler,

Det er, men Aand og Liv og Daad,
 Som klarer alt hvad Hjertet efterhiger;
 Det findes klart beskrevet i en Bog,
 Som er paa gamle Tungemaal optegnet,
 Og har nu giennem mange hundred Aar
 Fra Osten som en Ledestjerne vandret.

Sigurd.

Men hvem forstaaer de gamle Tungemaal?

Thorkild.

De gudhengivne Mænd, som sig fra Verden
 Afsondre og i hellig Andagts Ro
 Paa Skriften grunde i de lange Nætter,
 Tilegne sig de gamle Tungemaal;
 Men paa de ny de ogsaa den udlægge,
 Og jeg den har i Romersproget læst.

Sigurd.

Hvis, som du siger, Sandheds rette Lys
 For vores Syn var hidindtil forborgent,
 Og at saa klart det skinner for dit Blik,
 Heel gierne da jeg af dig vilde høre
 En Hovedsum af, hvad os bør at troe.
 I kolde Nat en Mand, som har omvanket
 Paa viltsom Sti, at standse her i Skov,
 Og bede ham i Ord sig at udbrede,
 Er gæstmildt ei; men denne kolde Nat
 Maaffee er min den sidste, og paa Borgen
 Jeg ikke er min egen meer som her.

Thorkild.

O, tal ei saa, langt heller jeg vil tale,
 End du vil høre til, og Himlens Gud,

Som har mig paa min lange Vandring styrket,
 Han vil og styrke mig i denne Nat,
 Saa jeg hans Ord kan værdelig forkynde.
 Det sneer ei længer, Stormen falder af,
 Og seer du hist den lille klare Stjerne,
 Der seierrig og glimrende fremstrider
 Sig giennem hiin den tykke, sorte Sky,
 Den Herrens Ord opmuntrende afbilder.

Saa hør da nu, hvad i den gamle Bog
 Til Underviisning og til Trøst er skrevet:
 Der er en Gud, og han har altid været,
 Men, der han vilde, ved sit Guddoms-Ord
 Almægtig Alt af Skjulel han fremkaldte;
 Han lærte Sol og Maane deres Beie,
 Grundfæstede Jorden i det øde Rum,
 Og af dens Skjød han ved sit Vink opkaldte
 De stærke Ege og den spæde Blomst,
 Og stienked dem den hemmelige Eyne
 Sig at forplante i utalte Ledd.

Han bød igien: med Levende opfyldtes
 Da Lust og Hav og hele Jordens Kreds;
 Thi samme Gud med samme Skabermagt
 Har Krybet dybt i Jordens Indvold dannet,
 Som Havets Hval i al sin stolte Kraft;
 Og Ornen, som mod Skyerne sig løfter,
 Og Rattergalen med sin fagre Sang
 Ei meer end Bien, som for Dret surrer,
 Er dyrebare for alle Guders Gud.
 Kun Menneftet bær Prisen for hans Dæ,

En Mand af Stov og Kvinden af hans Side
 Med Aand og Ord og Hjerter ligned Gud,
 Til Eenhed skabt i aandelig Kiærlighed.
 Den Evige de skabte Ting beskued,
 Og see! det store Alt var saare godt!
 De himmelske Hærskarer sang tillige,
 Alt Levende istemte Frydessaft,
 Og Jordens Bjerger laante sig en Tunge
 Til Lovsang i den høie Efterklang!
 Da var ei Storm, men paa sin lette Flugt
 I Buegang fremlokket Bindens Aande
 En liflig Klang af slagne Bølgestræng
 Og Fløitelyd, da over Skov den sused.
 Da Alt var reent og lyst og vennemildt,
 Da legede det spæde Lam med Ulven,
 Og Barnets Haand var tryk i Dglens Hule!
 I Livets Vaar, uskyldig, sammenknyttet
 Med Jord og Himmel ved et helligt Vaand,
 I venlig Kreds af Dyrene omringet,
 Omvirket trindt af søde Blomsterdust,
 I Paradis, i Herrens egen Have,
 Stod Menneftet som Jordens Drot og Pryd,
 Gav sindrig hvert et Dyr sit eget Navn,
 Og skued undrende den Almagts Finger,
 Som i de Skikkelser saa tusendfold
 Omskiftende med Wiisdom sig afpræged,
 Saa det Mangfoldige dog atter selv
 I ham sig til et Guddomspeil forened.
 Men af! iblandt de himmelske Hærskarer
 En Morgenstjerne, klædt i Herlighed,

Og paa dens Vink en Hær af mindre Stjerner,
 Fra Skaberen hovmodige affaldt,
 Forsaged Livet i hans Kiærlighed
 Og vilde selv paa Troner sig opsvinge.
 Medhvirvlet blev ved Almagts stærke Haand
 Den Engel Satan med sin fule Skare;
 Men nu paa Jorden han sin Kongestol
 Opreise vilde, og i Slangeham
 Han med sin Hvielen Menneſket bedaared
 Til sig med Tviol at blotte for hans Brodd.
 Et Træ var plantet midt i Edens Have,
 Dets Frugt for Diet skinned hvid og rød,
 Og Slangen lovede dens sære Erve
 Til Viisdom liig Guds egen at forlene.
 Vel Gud, den sanddru, havde talet saa:
 Hvo Frugten smager, vorder Dødens Fange,
 Dog Menneſket langt meer end Sandheds Ord
 Da troede paa den første Løgners Tale,
 Som vilde deres Gud til Løgner gjøre
 Og stjæle til dem Hans forborgne Klogt;
 De brød, de aad, og Syndens onde Gift
 Indstrømmede i aabne Hjertekammer,
 Ombrusede i rene Naregang,
 Besmittet Alt, og Livets klare Safter
 Forvandlede sig til dunkelt, levret Blod.
 Forsvundne var nu Jordens gylde Dage,
 Dens Herre var i onde Magters Bold
 Og ſkiælved ſvarlig for den vrede Dommer;
 Ei undtes det ham nu i milde Skygger
 Af Livets Træ at ſlumre og at bygge,

Han sulkende udgik af Paradis
 Og hørte Dødens Beenrad bag sig rangle,
 Dens skumle Afsyn og dens Helvedsmil
 Forkyndte ham, naar Livets Bys udsluktes,
 I Mørkheds Dyb unævnelige Kval.
 Forbandelsen, som paa hans Hoved saldt,
 Forstyrrende og al hans Odel rammed,
 Og Jordens Have blev en vildsom Ørk;
 Thi hvisslende hiin gamle Slange stod
 Hen over Kloden sine Edderstømme:
 Hvor tunge Ar sig forðum selv opstød,
 Der golde Tidsel nu sit Hoved løftet,
 Og Blomsten selv, der end tilbage stod,
 Og stander end som fagert Sørgeminde
 Om Paradiset og den sundne Glands,
 I søde Duft indsluttet giftig Aande.
 Da Ulven fik sin grumme Myrdelyst,
 Og Ræven sine ondskabsfulde Rænker;
 Men ret som Gud i Menneket forened,
 Hvad Herligt Han omspredte vidt paa Jord,
 Saaledes og i Mandens aabne Hjerte
 Nu Satan gød sin hele Edderstøm,
 Og spraglet den i Aarerne henstunmed,
 Som Stolthed, Avind, Grumhed, Svig og Løgn.

Sigurd.

Forfærdeligt er dette store Sagn;
 Men hvorfor lod dog Gud Uvætt
 Forstyrre saa sit fagre Værk paa Jord?

Thorfeld.

O, til! formast dig ei mod Himlens vise Konge!
 Thi ei kan Støv udgrunde Hans „Hvorfor.“
 Hvi spørger du ei heller Satan ad,
 Hvi Han saa daarlig vilde selv sig gjøre
 Til Den, hvoraf han kun en Skygge var,
 Paa Trods mod Gud og mod sit eget Die?
 Og glemmer du, at dybe Klidvæld,
 Hvorfra al jordiff Kiærlighed udrinder,
 Dog vel ei selv kan fattes Kiærlighed,
 Saalidt som Han, al Blisdoms gamle Fader,
 Uviis kan være udi Raad og Daad!
 Sin Kiærlighed og flux Han aabenbarede,
 Selv Tordenrosten, som forkyndte Straf,
 Formildede sig til blide Faderstemme:
 Engang, saa tonede Hans Løftes Ord,
 Skal Kvindens Sæd dog Slangens Hoved knuse.
 Husvaleden, med Anger og med Vængsel
 Opstirred Adam og hans Liv til Gud,
 Og taareblandet maatte nu nedrinde
 Fra Alterstenen Offerdyrets Blod,
 For Mennesket at varfle og at minde
 Om Trangen til det store Offerlam,
 Der sig hengav, før Verdens Grundvold lagdes,
 Men dog engang og synlig skulde slagtes.
 Dog, slikt et Liv ei Sandserne behager,
 Og Satan vidste ved sit Gøglespil
 Sig Tjenere paa Jorden snart at vinde:
 Vor Stammefader saae sin ældste Søn
 Med Broderblod den unge Jord at smitte,

Og saadant Ophav Kæmpelivet har;
 Thi fra den Stund fik Jorden sælsom Tørst,
 Og vilde lædskes ei med Kildens Bænde
 Og Himlens Regn, men med den røde Dugg,
 Hvis ei dens Blommer skulde brat henvisne,
 Den af sin Favn udrafte haarde Staal,
 Og Satan lærte Manden det at hræsse,
 Selv blev den saaret af det skarpe Bærn,
 Men blev med Vig i Overslod og giødet;
 Den af sit Skib udkafted røde Guld,
 Men kræved og det røde Blod for Gaven.
 Ei farrig var den ublu Mandehaand,
 I Broderblod den rygende sig tvatted
 Og offrede til Verdens onde Drot.
 See, da oprandt saa stolt en Kæmpeold,
 Langt stoltere end eders her i Norden:
 Mod hine Kæmper er I Dværge kun,
 Og eders Nar er ifkun Barnealder
 Mod deres, thi hardtab i tusind Nar
 De rørte sig paa Jord i Kæmpevælde.
 Ei manglede de heller Skjaldefang
 Til Priis, og Strængeleg til lystig Gammen;
 Men sørgelig de Stoltes Udgang blev:
 Da Gud fortørnet aabned Himlens Sluser
 Og Afgrunds hemmelige Rildevæld,
 Da drukned Alt, som kunde drage Ande,
 Undtagen Noe med sin Trilling-Vet,
 Hvem Herren lærte kunstelig at tømre
 Det første Skib, der svømmet har paa Hav,
 Og som i Tillid til Guds Baretægt

Med Markens Dyr og alle Lustens Fugle
Omseiled trøstlig paa det vilde Hav.

Sigurd.

Det tykkes mig, som i det gamle Sagn
Om Fjeters Drukning ubi Ymers Blod,
Og om Bergelmers underlige Redning,
Den samme Hændelse sig halv fordølger.

Thorkild.

Ja viskelig, og er det vel et Under,
At Noes Etmænd i et dunkelt Sagn
Bevare Mindet om hin Vjergets Olding,
Der stranded underlig paa Vjergetop,
Da mellem Skyerne han havde seilet?
Et andet Sagn om Vifrøsts fagre Bro,
Som kun, naar Verden brænder, skal nedtrædes,
Os minder og om Flodens gamle Tider,
Da Buen blev af Gud i Skyen spændt
Til Trygheds Tegn for Menneſket, naar Havet
Opbruſer vildt og Skyer voldsomt briste,
Thi Buen skal stadfæste Herrens Ord:
Gi Vand skal tiere vor Jord fordærve.
Saa findes trindt i Verden dunkle Spor
Af Fædres Sandsagn, og hos Folk i Norden
De herligste; thi selv den sande Gud
Med værdigt Navn Alfader I mon kalde;
Men overalt har Satan ved sin List
Bortloftet Jolkene fra Himlens Herre,
Dem loffet til at tjene Himlens Hær,
Og hvad han ei dem kunde heelt frastjæle
Tildækked han med tykke Fabellør;

Selv Skjaldene, som tykkes os at være
 Med Himlens Aander nærmere i Slægt,
 Han daarede med falsk, løgnagtig Glimmer,
 Saa Diet vendtes fra det sande Lys.

Dog, medens Kundskab om den sande Gud
 Formørkedes alt meer og meer paa Kloben;
 Udkaared Gud en Mand, hvis Lydighed
 Og rene Hjerter ham den store Gæde
 Forhørvet har at kaldes Herrens Ven,
 Til Stammefader for et talrigt Folk,
 Der skulde Himlens Gud alene dyrke,
 Til Stammefader for den Kvindens Sæd,
 Som skulde Slangens Hoved sønderknuise.
 Den Mand hed Abraham og Folket Israhel.
 Aarhundreder forgik, det lod for Verdens Dine,
 Som Herren havde Folket reent forglemt;
 Thi hist i Serkland under Blaamænds Nag
 Hensukkede de mangt et Trælleaar.
 Men Herrens Time slog: med Helten Moses
 Han i Egypti Land sit Folk besøgte,
 Med vældig Arm han høied Kongens Trods,
 Forgæves Satan sine Trolddomskonster
 Mod Herrens Fingert træde lod i Kamp,
 Og villig lod sig Israhel uddrive.
 Dog, snart det standsed for den brede Strøm,
 Og tyktes vift til Undergang indviet;
 Thi bag dem stod Egyptens Kongehær.
 Med Havets Brusen og det høie Bulder
 Af Bognenes de staaelbelagte Hjul

Og Hestens Brinſken, Tjendens ſtolte Raab:
 Vor Harm ſkal køles og vort Sværd ſig varme
 I Iſraeliters Blod, ſig blanded tit ſaa huult
 Et Rædselskvad. Den bange Folke=Skare,
 Som Himmel=Gudens ſtore Underkraft
 Mangſoldelig med Studſen havde ſnuet,
 Nu bævede for jordift Kongemagt,
 Og knurrede mod Himlens Sendebud;
 Men ei forgiæves bar ſom Nilens Vandblomſt
 Den alderſtegne Helt ſit Moſes=Ravn,
 Et Minde var det om hans egen Frelſe,
 Da ſpæd han ſvømmede i Nilens Floed;
 Men Folkets Redning af de ſtore Vande
 Forhyndte det ſom herligt Værſelſtegn;
 Sin Stav han løſted, og de høie Bølger
 Den Konges Scepter kiendte flux igien,
 Som med ſit Ord afmaalte deres Grændſer:
 Erbødig de bortveeg og taarned ſig
 Som ſtille Mure, og med tørre Fod
 Igiennem Jordens underlige Kilder
 Henvandred Folket, ſom var Herren kiært.
 Forundrede Egiptens Drotter ſkued
 De dybe Spor af Herrens Almagts=Finger,
 Men Hjerterne ſig dog forhærded ſaa,
 At end de meente Iſrael at rive
 Af denne Herres Haand, betraadte fræk
 Den Ve, Han kun for Sine havde banet.
 Dog, dyr dem blev formæſtelige Id:
 Som Vandets Gud de Krokodilen dyrked,
 Og ſom en ſaadan ſlugte Vandet dem;

Mens Israeliterne paa Bredden hist
 Istemmede med Fryd en Takkesang
 Til Ham, hvis Magt sig ei i Dybet taber,
 Som Rytteren og Hesten lod tilbunds
 Liig Vlyet og den tunge Steen nedsynke.

En viltsom Ork for Diet sig nu bredte,
 Men Han, som ei i Orken farer vilb,
 Og mægter Brød som Støv og Steen at skabe,
 Sit Banner løstet i en dalet Skj,
 Og lod til Spise Mannaduggen dryppe.
 Fra Sinai, det høie Herrens Bjerg,
 Den Hellige sin høie Lov forkyndte,
 Og selv stadfæstet han med Tordenrøst,
 Hvad selv han Moses havde lagt paa Tunge.
 Saa vandred Folket fhyrretive Nar
 Til Straf for trodsigt og afgudiff Sind;
 Thi ei den gamle Slægt holdt op at knurre,
 Før Munden lukket var af Orkens Sand;
 Men Herren da med Kraftens høire Haand
 En trøffet Stamme i et Hedningland
 Omhuggede, og planted der igien
 Sin unge Ranke hist ved Vendel-Sø,
 Paa Libanon sit smeffre Cedertre;
 Han gav sit Folk det Land med Mælk og Honning,
 Som forðum alt han loved Abraham.
 For kort blev Natten og hiin længste Dag,
 Om jeg den lange Næd af Underværker,
 Som har forherliget det største Navn,
 Dpregne skulde her i Sammenhæng;

Men til det Ypperste jeg nu vil haste,
 Hvis Forbud kun de andre Bærtegn var:
 Gud valgte Israel, ei for det ene
 Beskinnes skulde af hans Naadesol;
 Men for at den fra Templets høie Tinde
 Bestraale kunde hele Jordens Kreds.
 Klarøiet Moses alt i Landen stued
 Sin Overmand i fjerne Alder staae,
 Og alt som nærmere kom Tidens Fylde,
 Opstode Mænd, hvis Die Herren rørte,
 Saa dybt det stirrede i Fremtid ind:
 I høie Kvad de spaaende afbilded,
 Hvad bag Aarhundreder forborgent laa:
 Den Helliges de haarde Straffedomme,
 Som maatte tugte et afgudist Folk,
 Men efter Trængsler og en Frelsens Fyrste,
 Hvis Herrespiir sig over Jorderig
 Udstrække skulde, og hvis Kongestol
 Paa Evighedens Piller skulde hvile!
 Han til Forsoning for al Verdens Synd
 Sig skulde selv med frit Forsæt opoffre,
 Og med sit Blod aftvætte Jordens Skyld,
 Som Dyreblodet havde kun beskrevet.

Den kom, den Jordens store Høitidsdag,
 Som Fædrene saa længselsfulde vented,
 Og Guds eenbaarne Son nedsteg til Jord,
 Alt som et Barn, i Silkespøb ei bundet,
 Og ei opfødt i gylbne Kongehal,
 Men født i Stalden lagdes han i Krybben;
 Dog havde Han, trods nogen Kongesøn,

Heroldder, som hans Fødselsstund forkyndte,
 Et for de Vældige, men for en Hyrdesflok,
 Som dyrked Gud i from Enfoldighed:
 Af Himlens Aander var det en Hærstare,
 Som jublende istemte Taffesang
 Til Vrens Gud, der bygger i det Høie,
 Og lyfte over Jorderig Guds Fred.
 Lykønstet blev og denne Kongers Konge
 Af fjerne Drotter, som paa Himlen saae
 Hans Fødselsstjerne giennem Skyen glimte;
 Som deres egne Sendebud de kom,
 I Stodderhytten saae man Konger knæle,
 Og Røgelsen, som hidtil ikkun brændte
 I Tempelhaller og i Kongeborg,
 Som det vel sømmed sig, nu dusted
 For Kongers Konge i sin Tjenerdragt.
 Han voxte op, og fra hans rene Læber
 Ualignelig og hellig Viisdom flød,
 Og giennem Armodes Klædning i hans Daad
 En Guddomsfylde legemlig udstraaled;
 Thi med et Ord han gav de Blinde Syn
 Og Stumme Mæle, ja, de onde Aander
 Han kraftelig udjog, og kaldte Døde
 Fra Gravens Mørke op til Lys og Liv.
 Dermed han gav et sanddru Vidnesbyrd,
 At han var Et med Altings høie Skaber,
 Og visseelig udgangen af hans Skjød;
 Men og derved heel klarlig han betegned,
 Hvorfor han steg til Jordens Dale ned;
 Den blinde Slægt han atter vilde lære

Alt stirre giennem Mørkets tykke Sky
 Til Lyset op, hvorfra den var udsprungen,
 Alt aabne Dret for de glemte Toner,
 Og Læben til Alfaders høie Priis.
 Han Døden vilde og sin Brodd fratage,
 Og hellige os til et evigt Liv;
 Men Djævelen han maatte først betvinge,
 Thi han var blevet denne Verdens Gud,
 Og Adams Synd han maatte først udsone,
 Thi Satans Trone hvilede paa den.
 Han, Jesus Christus er vor Frelser's Navn,
 Af Rierlighed til Faderen og os,
 For Adams og for hele Verdens Synder,
 Med Legems Lidelse og Sjæleval
 Har fyldestgjort, og da som en Misdæder
 Usthyldig han til Korset naglet blev,
 Med blodig Haand den Lov, som os fordømte,
 Han nagled fast med sig til Korsets Træ.
 Han døde, og i Sorgens Klædebon
 Den klare Sol sit Straalelegem søgte,
 Og Klipper revned, Jordens Grundvold stjalv,
 Men styrtet var den onde Djævels Trone,
 Hjemstøgt nu blev han i sin mørke Borg
 Af Livs og Døds den seierrige Herre,
 Som vristed Spiret af den Ondes Haand,
 Og gav ham Bænker for sin Kongekrone.
 Sigurd.
 Men hvem har seet den underlige Kamp,
 Hvem bragte Tidende fra Mørkets Verden?

Thorkild.

Den stærke Kæmpe blev sit eget Bud,
 Thi Død og Grav ei kunde ham indspærre.
 I Guddomsglands af Graven han opstod,
 Og vidned sanddru om den vundne Seier;
 Dernæst forklaret ved Gud=Faders Kraft
 Han sig opsvang paa Himlens Kongetrone
 Og deler nu sin Faders Herlighed
 Med al hans Magt paa Jorden og i Himlen;
 Da vandred de, som her ham havde fulgt,
 I Landene omkring med store Kræfter
 Til Blisdoms Tale og til Undertegn,
 Som Gud dem ved sin Hellig-Aand forlened;
 De trodsed Alt hvad Menneſter kan lide,
 Og ginge villig til en pinlig Død;
 Men Tusinder med Daabens Ord de vied
 I Navn Gud=Faders, Søns og Hellig-Aands,
 I Jesu Christi Tro til Salighed.

Sigurd.

Er det da nok til Salighed at troe,
 At Jesus Kristus har vor Synd udslettet,
 Og at vi har i ham et evigt Liv?

Thorkild.

Ja, denne Tro er Hovedhjørneſte-
 nen, Hvo den foragter, knuſes af den viſt;
 Men Bygningen, ſom er paa den grundfæſtet,
 Er Rieklighed; i Gud, ſom elſted os
 Saa inderlig, vi ſkal os nu indelſte,
 Og Næſten ſkal vi elſte ſom os ſelv.

Sigurd.

Ja, visseelig er det et Underfagn;
 Og er det Sanding, som det thykkes være,
 Heel ynkelig er al vor Ræmpeid,
 Og angestfuldt maa Hjertet vist henthe
 Til ham, som kan os med vor Gud forsoner.
 Troværdig thykkes mig det høie Sagn,
 Thi hvad hos os i Taage er indhyllet,
 I det fremstraaler i saa klart et Lys,
 Og hvad forgiæves tit jeg grubled over,
 Det Stridige hos mig og overalt,
 Jeg seer i Sandheds Liv og Lys forklaret;
 Dog, hvis du kunde sige mig et Tegn
 Paa Talens Sandhed, som det Alt beretter,
 Da styrkedes min endnu svage Tro,
 Og tillidsfuld for Christus jeg nedknælede.

Thorkild.

Vel mangt et Tegn, som i de soundne Tider
 Rundgjorde klarlig Bogens Sanddrøhed,
 Jeg kunde nævne og dig end paaminde,
 At Sagen er sit eget Vidnesbyrd,
 Da hver en Spaadom fra de gamle Tider
 I hvert et Ord paa Christus blev opfyldt;
 Jeg kunde om det store Tærtegn melde,
 At Christendommen som et ringe Trø
 Umærket blev i dunkle Krog udsaaet,
 Og stander nu opvoget til et Træ,
 Hvis Grene stygge over brede Strømme,
 Og i hvis Læ saamangt et Folkeseed
 Med Lov og Tak til Himlens Gud sig hviler;

Og det er skeet, skiondt ingen verdslig Arm
 Bestærmed Planten i den unge Alder,
 Men Øren, svunget udi Keiserhaand,
 Heel mangen Gang sig i den unge Stamme
 Saa dybt indbeed, at det for Mandeblik
 Vel syntes klart, den maatte brat henvisne;
 Men fra dens Rod heel underfulde Skud
 I stakket Frist end høiere sig løsteb,
 Og Romaborgs den stolte Drot tilsidst
 Indsflygte maatte under Kirfens Hvælving,
 Og reise den omfaldne Keiserstol.
 Hvem gav vel Ordet, ikkun Ord alene,
 En saadan Kraft, at Tusinder forlod
 De gyldne Sale og de bløde Klæder,
 Henvandred glade paa den trange Sti,
 Hvis hebe Damp og stærke Purpurfarve
 Kun mindet om udrundet Christenblod!
 Dog heller vil jeg om en Spaadom melde,
 Som tit gientages i den gamle Bog,
 Og som den Dag i Dag endnu opfyldes:
 Det spaaet var, at efter Christi Tid
 Det Folk, som Gud bestærmede saalænge,
 Men som haardnakket vendte sig fra ham,
 Foragted hans Eenbaarne og vanvittigt
 Udæstet Himplens høie Gud til Strid,
 Ved Christi Blod at ønske paa sit Hoved,
 At dette Folk adsplittes skulde vidt
 Blandt Jordens mange Folkesærd;
 Men overalt sig selv dog ligne;
 Det er nu skeet, i fire hundred Aar

Omflatter Israhel, ustadig og landsflygtig,
 Men vogter end, som før, paa Mose-Lov,
 Forjættelsen og alle gamle Skikke,
 Ja, Skikkelse og hele Aashyn selv
 Saa uforandret er endnu de samme,
 Alt her ved Rhin og hist bag Verdens Hav
 Blandt Tusinde man Israheliten kender.
 Det er et Vidnesbyrd, som Trods kun kan modsiges,
 Det er, hvad selv jeg paa min Vandring saae,
 Og som skal sees af end ufødte Slægter,
 Til Vidnesbyrd for Alle, som vil troe,
 Til Dom for dem, som Hjerterne forhærde,
 Indtil engang den store Dag frembryder,
 Som ogsaa er i Bogen vist forkyndt,
 Da Levningen, forløst, skal vende hjem,
 Og Christi Priis med Jubellyd istemme.

Sigurd.

Jeg troer, og nu jeg længes efter Daab,
 At reen og let jeg med afvættet Brøde
 Kan døe, om saa det er af Gud bestemt.

Thorfeld.

Ja, visse din Rængsel skal opfyldes,
 Og inderlig jeg takker Himlens Gud,
 At han dig valgte som den første Brøde
 Af Ordets Sæd i stærke Kæmpejord.
 Det Glædesvarsel skal mit Mod oplive
 Til usfortroden Sæden at udstrøe,
 Skøndt vel jeg veed, at i saamangt et Hjerte
 Den tørres hen paa haarde Klippegrund,
 At tit den vil af Torn og Tidsel kvæles,

Og tit bortstjæles af den fule Aand,
 Som over hvert et vantro Bryst regierer.
 Nu lader os til Borgen haste hjem,
 Og, om du vil, jeg der dig flux skal døbe.

Sigurd.

Nei, ikke saa! du her mig døbe flux!

Thorkild.

Men Isen nu har bundet alle Bände.

Sigurd.

Nei, hisset er saa klart et Kildevæld,
 Som aldrig stivner i den haarde Vinter.

Thorkild.

Velan, det skal os tvende Ting afbilde:
 Den sande Tro, som aldrig isne kan,
 End ei i Dødens lange Vinternat,
 Og Christendommens klare, varme Kilde,
 Som skal fremsprudle midt i kolde Nord.
 Der klarere end mellem Sydens Blomster,
 Som skæmme den med fremmed Farveglands,
 Den rinde skal imellem Nordens Fjelde,
 Og svaulme høit af Vjergets rene Snee,
 Naar smeltet den i Kildens Skjød sig gyder.

Borgen.

Gunnar.

O, Brynhild! Brynhild! lad dig dog bevæge!
 Jeg elsker dig saa fuldt og inderlig,
 Alt hvad dig lyfter, du af mig begjære!
 Med Gammen vil jeg lyde hvert dit Ord.

Brnhild.

Jeg kun den Vældigste paa Jord vil eie,
 Og ingen Anden tage udi Favn;
 Ei er du vældig, medens Sigurd lever,
 Og med hans Blod du fiøbe maa min Gunst.

Gunnar.

Hans Blod er mit, jeg svor ham Broderskab.

Brnhild.

Det svor han ogsaa dig, men ei desmindre
 I Brudsfeng han glemte Eed og dig.

Gunnar.

Hvad? har han sveget mig? troløse Niding!
 Hans Død er vis. Men siger du og sandt?

Brnhild.

Jeg siger, at han favned mig heel kiærlig,
 Enddog til dig han ifkun fæsted mig.

Gunnar.

Hvor er mit Sværd?

Hogne.

Hvad fattes dig?

Du som i Vanvid farer jo omkring.

Gunnar.

Mig fattes ifkun Sigurds Hjerteblood.

Hogne.

Du raser. Vil du øve Nidingsid?

Gunnar.

Nei, Sigurd er en Niding, han i Favn
 Har Brnhild taget mod sit dyre Løfte.

Hogne.

Det lyver Brynhild, grum hun er i Sind
 Dg vil vor Slægt fordærve; jeg har svoret,
 At den, som dræber Sigurd, skal af mig
 Dg vorde dræbt, om jeg det ellers mægter,
 Dg Eden vil jeg holde som en Mand,
 Om ogsaa Gunnar blev sin Svogers Morder.

Grimhild.

Hvi trættes saa I, mine vakkre Sønner!
 Du, Gunnar, vil, at Sigurd dræbes skal,
 Dg det er vel forskyldt; imens han lever,
 Er han jer Høvding, men naar han er død,
 I raade Landet og hans Guld tillige.
 Det er en Fordom, at den Draabe Blod,
 Hvormed man blander sit, skal gøre
 Det andet Blod, som er i Kroppen, helligt.
 Det Blod, som I har blandet jeres med,
 Det maa I ei udghde; men det andet
 I frit kan lade spruble ud.

Hogne.

Føstbrodernavn af Alle agtes helligt,
 Bort eget Folk os myrded eller drev
 Dog ud af Land, om vi den Idræt øved.

Grimhild.

Nu vel! en Fordom maa man ogsaa stundom
 Ei overse; men jeg har nok en Søn,
 Som ikke Blod med Sigurd end har blandet,
 Dg dog det lovet har; nu Timen er;
 I dette Horn jeg kraftig Drik vil blande,
 Dg naar I række Guttorm den, hans Arm

Skal Styrke faae og Sindet Driftighed
Til sig i Lag med eders Maag at give.

Gunnar.

Det er det samme Horn, min Moder!
Hvori vi blandede med Sigurd Blod.

Grimhild.

Hvad siger det, om ogsaa Hornet lugter
En lille Smule efter Volsungblod,
Det som en Forsmag Tørsten kan forøge.

Hogne.

Hvad jeg har svoret, skal jeg ærlig holde.

Borgjalen.

(I Dagningen.)

Gunnar.

O, hvilket fælt og rædsomt Angestfbrig!
Det Gudrun er, min Søster, som sig vaander.
Saa er da Sigurd dræbt, du, Brynhild, leer;
Men ikkun vild og rædsom er din Latter,
I Hjertet ei du leer, dit Afsyn blegner;
Hvad har jeg kjøbt med Sigurds Blod?

Brynhild.

Min Havn og min Forbandelse, du Niding!

Grimhild.

Til Lykke, Søn, med fagre Biv og Guld!
Thi hørte ei jeg feil, den stolte Kæmpe
Til Guld og Gammen al sin Lyst har tabt.

Hogne.

Det er forbi. Med grusomt Ulvegryn

Stak Guttorm Sværdet i den spæde Sigmund,
 Og viede det saa til Sigurds Mord;
 Fra Sengen dog han eengang vendte om,
 Ham Sigurds hvassse Dine slog med Rædsel;
 Han kom igien, og da var Diet lukket,
 Han stødte Sværdet giennem nøgne Bryst;
 Men Sigurd vaagneb, eller, som det tyktes,
 Han blunded kun for ei at undgaae Død;
 Thi nu, saasnart han følte Staal ved Hjerte,
 Med Gram han Guttorm fløved flux i to,
 Og Gudrun ligger bleg paa trende Lig.

Brynhild.

Velkommen nu, du Hevnens søde Time!
 Du mig erstatte skal min lange Kval.
 Eedbrydere i Gjafunger skal nævnes,
 Saalænge man paa Jorden mindes jer,
 Og ikkun seent jert Navn skal gaae af Minde.
 Du, Høgne, blændedes af Gulbets Glands,
 Og vilde snedig saa din Eed udlægge,
 Som det var nok, naar du kun Sigurd hævned,
 Enddog du saae uvirksom paa hans Mord;
 Men tænk kun ei, at Guderne du skuffer;
 Fordi ved Guldet saa dit Hjerte hængte,
 I Hjertekamret Man det og engang
 Skal smaalig søge, og naar ei det findes,
 Dog tage Hjertet med i sikkert Haab,
 At det ved Konst til Guld sig kan forvandle.
 Du, Gunnar, meente daarlig mig at købe
 Med Sigurds Blod; jeg stuffed dig, som du
 Og stuffed mig, da jeg din Ham troloved.

Du tænker nok, at Sigurd dig bedrog;
 Men viid, han drog sit Sværd i trende Nætter,
 Og deelte saa vor kyske Brudeseng.
 Han dig var tro, men ham har du nu søget,
 Og Fofuers Bane er i Valhal end
 En Drmehøvding, skal en Drm udsende,
 Hvis hvasse Brodd skal naae din Hjerterod.

Uddød er Volsungætten; men nu Raden
 Til Gjufunger skal komme brat!
 Hift ligger Gudrun over røde Lig,
 Hun skal opstaae, ei Døden hende undes,
 Hun lære skal igiennem blodigt Liv,
 Hvad det betyder, fræk som hun at stride
 Med Odins Mø om Ræmpen, hun sig faared;
 End bær hun under Hjertet fager Mø,
 Som hun med Sigurd avled; men ei Gammen
 Skal hende fødes med den Datter fiin;
 Naar Mand og Sønner hun har Bane voldet,
 Naar Fæstene, de hvide med de sorte,
 Har søndertraadt i Vormunrefurs Gaard
 Den fagre Svanhild, og naar Rampestene
 Er farvede i hendes Sønners Blod,
 Da hylende, fortvivlet skal hun stande;
 For hende er ei Død i Sværdeod,
 Ei Undergang i Flodens dybe Bænde.

Nu, kommer, Terner, som mig fulgte hid!
 Seg mellem jer mit Arvegods vil skifte.
 O, knuger ei det arme Dielaag!

Lad det i Veiret sig kun frit opløste,
 Saa Diet efter Lyft kan spille hen
 Paa Vin og Maar og paa de ghldne Ringe!
 O, strammer ei omsonst de arme Sener,
 Forgiaeses vil I tvinge Taarer frem,
 Jeg veed det jo, I har mig aldrig elsket,
 Men jeg har heller aldrig elsket jer;
 Og tænker ei, det er af kærlik Du,
 At disse prude Mon jeg saa udfiskter;
 Nei, Tvedragts Sæd jeg ikkun vil udstrøe,
 Og Gjufunger skal Arven jer misunde.

Nu, kives I kun om den røde Malm!
 Jeg, klogere, den blaa mig har udfaaret,
 Jeg rammed godt, og vel jeg er tilmode;
 Nu, hører, Gjufunger, min sidste Bøn!
 I skal opfylde den: jeg veed, I maa!
 Naar jeg er død, da lader brat paa Sletten
 Af mine og af Sigurds røde Lagen
 En Tjelding høit sig løfte over Jord;
 Opstabler til et Baal det skaarne Bedd,
 Og lægger der jevnfides vore Liig,
 Med Gram imellem, at det end kan dele
 Til Gunnars Skiændsæl vores Brudeseng,
 Og hærdes atter i de hede Emmer
 Til blodig Ibræt giennem mange Aldre!
 Ei Valhals Dør skal slaae mod Sigurds Hæl,
 Jeg følger ham, og evig skal vi glædes!

Thorkild.

Forundres maa jeg her i Kongesal,
 Forundres og forfærdes vist tillige:
 Paa Gulvet ligger spredt det røde Guld,
 Paa Sengen svømmer i det røde Blod
 En smykket Kvinde! skal jeg tro mit Die,
 Formastelig hun har med egen Haand
 Det skarpe Sværd indboret i sit Hjerte;
 De blege Drotter, og den bange Skare,
 Den Gamle med det lede Helvedsmiil,
 Ja, Alt forkynder mig en sælsom Nød
 Af Hændelser, et Efterspil, som knytter
 Sig selv til, hvad jeg i min Ungdom saae
 I Sigmunds Hal og Sagnets Tryllespeil.
 O, siger mig, I Drotter, hvad det var,
 Og hvad det er, som denne Sammer voldte?

Gunnar.

Ei grant som du jeg kiender svare Domme,
 Som ere gangne over Volsungs Æt
 I fordum Tid; men dog jeg vel tør mene,
 At Forspil kun de var for, hvad som nu
 I korte Timer haver sig tilbraget.
 Der ligger Brynhild, Budles stolte Datter,
 Min Viv hun var, men havde Sigurd færd,
 Og Sigurd, Fosners vidtberømte Bane,
 I næste Kammer svømmer i sit Blod,
 Ja, i sin Søns og i vor Broders med.
 Os Brynhild loffede til ham at svige,
 Vor svorne Broder ved vor Broders Haand,
 Og Sigurd selv har taget blodig Hevn.

Behøves mere for i Gru at stivne?

Dg end dog ei vorammerstaal er fuld:
 Vor egen Søster, Gudrun, Sigurds Enke,
 Os taus forbander ved sin Herres Lig;
 Dg leende os Brynhild nys forkyndte
 En piinlig Død og Slægten Undergang.

Thorkild.

Saa var min Anelse da altfor sand,
 Saa var det Sigurd, Angestisfriget gjaldt!
 Saa er da Karret fuldt af Volsungblodet,
 Dg jer det var, som daarlig god deri
 De sidste store, tunge Draaber! ja,
 Nu sikkerlig det brat sig monne vælte,
 Dg knap I stande mod den stride Strøm;
 Dog vist der er en Gud, som jer kan frelse,
 Dg end kan Brynhilds Spaadom vorde Løgn.

Brynhild.

Hvorledes? hvad? min Spaadom vorde Løgn?
 Fra Valhals Dør jeg vende maa tilbage,
 For den at see, som vover saa at mæle;
 Hvem er vel du, du med det side Skæg,
 Dg med det sæere Hammerstegn paa Isen?
 Veed du det ei, om hvem det var du talte?
 Ei om en Kvinde, men om Odins Mø,
 Det var, du talte de forvovne Ord;
 Mon du tør mene, hendes Spaadom svigter?

Thorkild.

Ei om en Kvinde, deri har du Ret,
 Jeg bedre end du selv kansee dig kiender.
 Du stirrer vilbt paa det forborgne Tegn,

Som smykker Isen, du maaſtee det fiender,
 Thi du er deres, ſom med Skælven troe.
 Omkring din Bugge ſad Uvæters Flok,
 Og vied dig til deres Tjenerinde;
 O, tænk kun ikke, at et Kvindebryst,
 Som aander Harm og efter Hevn kun længeſ,
 Kan være med det Himmelfte i Slægt!
 Din Spaadom lettelig kan worde ſand,
 Men bryst dig ikke af din Spaadomsgave!
 Thi hvis den er, du ſnarlig mærke ſkal,
 Og mine Ord i evig Pine ſande.
 Du er forloren, far til dine Frænder!
 Dig brænde evig der den onde Ild,
 Som her har blusſet vild i dine Arer!
 Og jeg til Himlens Herre har det Haab,
 At Sigurd ei du ſkal i Pinen møde.

Brynhild.

Forbandede, forhadte Plageaand!
 Hvem gav dig Magt til mig i Sind at ængſte,
 At ængſte mig, ſom aldrig kiendte Frygt?
 Hvad? ſkal til Kval jeg virkelig henvandre,
 Til Kval og ei til Odins ſtolte Borg,
 Og ei til ham, ſom jeg til Mand mig kaared?
 Saa gid det dog maa undes mig at ſee
 Jer alle vaandes i den ſamme Pine,
 Og undes mig jer Pine at forøge!
 Afſted jeg maa, hvorhen? — til evig Kval?

Thorhild.

O, ſaae I, Drotter, hvor hun ſom en Orm
 Sig vreed i Dødens Stund? O! hørte I

Fortvivlelsens den rædselsfulde Tale,
 Og kan I mindes hendes Spaadomsord?
 O, mærker det dog Alt og hører mig!
 En Vei til Frelse jeg jer vil forkynde:
 De Guder, som I dyrke, er ei til,
 Og ei det nytter jer paa dem at stole;
 Men Han, hvis Navn i eders gamle Sagn
 Saa trøstefuldt og sanddru monne klinge:
 Alfader, Han er til, Han har udspændt
 Med Almagts Haand den hvalvte Himmeltelt,
 Og Jordens Ring foruden Hjælp afrundet;
 Af Ham fik Mennesket og Liv og Aand;
 Men onde Magter er der ogsaa til,
 I eders Sagn Grimthursen de mon kaldes,
 Men Dævle er dog deres rette Navn,
 De har bortlokket Mennesket fra Gud,
 Og herske nu som denne Verdens Drotter
 Med Grumhed over hver en Mand paa Jord,
 Der ei nedknæler for sin rette Fader,
 Og vender hjem som en forloren Søn
 Med Bøn om Syndsforladelse og Naade.

Gunnar.

Du taler snildt, og sandt det er at sige,
 At vi paa Aser ei kan stole trygt,
 Og bedst for os paa Jord det maatte nævnes,
 Om disse Guder havde ingen Magt;
 Thi ikkun Straf og Hevn vi os kan vente.
 Men siig os nu, hvad skal vi troe og gjøre,
 For at erhverve os Alfaders Gunst?

Thorkild.

Først troe paa ham, som er alene Gud,
 Paa Faderen og paa hans Søn tillige:
 Paa Jesus Christus; thi med Kval og Død
 Har han udfriet os af Dødens Rige;
 Dertil og paa Gud Faders Hellig=Aand.
 Dernæst I og skal Vold og Mord forlade,
 Kun til Betrængtes Forsvar løfte Sværd;
 Hvad Møl kan æde eller Rust fortære,
 Hvad falde kan i Thyv og Rovers Haand,
 Paa saadan Skat I aldrig her maa sanke,
 Men hellere med eders Sølv og Guld
 Reddæmpe Suk og Armods Graad astørre;
 Da sanke høit i Himlen I en Skat,
 Hvorved I skal evindelig jer glæde,
 Naar, døende, fra Jord I flytte did.

Grimhild.

O, nøler ikke saa, I vakkre Kæmper!
 Til Ambolt og til Blæsebælg I flux
 Ser skynde maa, for eders Sværd og Skjolde
 Og Brynjer graa at hamre ud ved Ild
 Til Plovjern og til Brænde=Dzer,
 Og naar til Bønder I har deelt dem ud,
 Stavkarle trindt fra Land I maa hidstævne,
 At Sigurds Arv, at alt det Sølv og Guld,
 Som I har kjøbt for eders Svogers Blod,
 I mellem dem kan rundelig udskifte!
 Hvad skader det, om og en fremmed Drot
 Ser nøgne da af Kongeborg uddriver,
 I kan jo gaae til Himlen, hvor en Skat,

Der aldrig tømmes, I har sammensanket.
 Den Bei kanfkee I synes er lidt lang,
 Men naar I tigge smukt, det ei kan feile,
 Alt Stodderne, som I gav eders Guld,
 Til Giengiaeld Rieppen og den tomme Pose
 Da stænke jer, og i al Stilhed kan
 I magelig til Grav og Himmel vandre.

Ihorkild.

O tie, du onde Manders Tjenerinde!
 Dig rammer ogsaa Herrens Arm engang;
 Da skal du vist med Graad og Tænders Gnidsel
 Fornemme, hvad det er at stande ham imod.

I stande tause, Gjufunger! Vert Sind
 Er bundet til det gyldne Jordens Støv,
 Og ei I vil med Himlens Edelstene,
 Med Hjertets Ro og Salighed det bytte.
 Jeg kan ei tvinge jer; til Tro og Kiærlighed
 Ei Tvang kan føre, men min Varselsstemme
 I Hallen høit skal runge, før jeg gaaer:
 Hvis ei I vil til Herren jer omvende,
 Da skal opfyldes Brynhilds Spaadom vist,
 Og medens Orme eders Knokler gnave,
 Skal Sjælen gnaves af en værre Orm,
 Som aldrig døer og aldrig den forterer.

Atle og Gjukungerne.

De Calende.

Atle, Konge i Huneland.

Gunnar.

Hogne.

Grimhild.

Gudrun.

Odrun.

Vinge, Atles Sendebud.

Første Samtale.

Somfruburet i Glindalen.

Odrun.

Det ganger nær til Midnat, lader nu,
3 Terner, Naalen hvile til i Morgen,
Dg sjunger heller, før tilsengs 3 gaa,
Min fiære, sørgelige Aftenfang!

Ternerne.

Ung Sigrun sad paa Sevassjeld
Dg leged med gyldne Ringe;
Dog leged hun helst med Sønner smaa,
Alt som paa Gulv de ginge.
O, græd for Sigrun, du væne Mø,
Saa sørgelig maatte hun ende!

3 Høieløfts-Sal om Midiedag,
Hun saae over Marke og Enge:
Hil ride du, Broder! til Frændesal!
Jeg haver dig ventet saalænge.

Dg haver du ventet saalænge paa mig,
Jeg bær ikke Tidender fiære;
Thi jeg haver slaget din Helge ihjel,
Det maatte saaledes nu være.

Ung Sigrun sidder ved Midienat,
 De Taarer saa stride nedrinde,
 Det mæler den Terne for Salens Dør:
 Ung Sigrun! og est du herinde?

Din Helge er kommet fra Valhal nu,
 Hans Bunder de dryppe saa saare,
 Og vil du nu gange til ham i Høi,
 At dylse den blodige Taare?

Ung Sigrun sover i Dødmands Arm,
 De Hjerterum gøres saa kolde,
 Derefter hun længes hver Aftenstund,
 Stor Jammer saa monne det volde.

Og vil du ei ride til mig i Kveld,
 I Valhal jeg snart dig skal finde;
 Smaadrenge! I skulle mig gange ved Haand,
 Og hilse paa Fader derinde.

Nu ligger ung Sigrun saa dybt under Muld,
 Og Sønnenne ved hendes Side;
 Hun leger ei mere med røden Guld,
 Men Sagnet ombæres saa vide.
 O, græd for Sigrun, du væne Mø!
 Saa sørgelig maatte hun ende.

Odrun.

Hav Tak, I Piger! for den fiære Sang,
 For hver en Taare, som I bløde fældte!

Nu ganger kun til roligt Natteblund!

Seg ene vil en Time giennemvaage.

Efter lang Taushed.

Hvor Sandet løber i det klare Horn!

Og dog udfolde sig de korte Timer

Til lange Dage og til lange Aar;

Saa, lange vist, naar Sorrig er tilhuse,

Thi ellers rask sig dreier Tidens Hjul,

Og studsende vi Aftenrøden skue.

Hvi dele dog saa underlig paa Jord

De høie Norner vores Sorg og Gammen!

Hvi sammenblande de dem ikke saa,

At Sødme ghdes i den bedste Drif,

Og bittre Draaber i den altfor søde?

Dog, altfor søde! jeg er jo en Daare,

Og Banvid kun indgav mig disse Ord;

Hvem vilde vel af Glæden Noget miste,

Og giemme det til ussel Trøst i Nød?

Var Glæden heel, hvis saa den kunde deles,

Og var en Draabe kun af Sorgens Edder

Ei mægtig at forgifte Glædens Drif?

O, vredes ei, I høie, vise Norner!

De Glæders Minde jeg har nydt paa Jord,

Jeg folgte ei for alle Jordens Skatte;

Men sørge maa jeg, flyde maa min Taare,

I mørke Nat, som ved den klare Dag,

Og Taarer lindre, thi det er som Hjertet

I dem hensvømmet mod den Elsktes Barm.

O Brynhild! du, som favnede uvillig

Den Eneste, der mig var kjær i Sind,

Du kiendte ei de stille Sorgens Taarer,
 Som perle mildt i Die og paa Kind!
 De røde kun, som sprudle vildt fra Hjertet,
 Naar Staalet aabner dem den korte Vej,
 Kun dem du kiendte, og kun dem du fældte,
 Og Hjertet med den stærke, vilde Strøm
 Henbrused mod din Sigurds aabne Bunde.
 For gruelig er mig den Hjertesfærd;
 Og naaede Hjertet end min Gunnars Hjerte,
 Tilbage dog imod den stride Strøm
 Det drevet blev: han elsker mig ei længer.

O, Sigrun, Sigrun! naar jeg rystet gruer
 For dig og for din grumme Natte=Id,
 Jeg dine Naar dog maa dig halvt misunde;
 I Valhal selv af dine Taarer brændt
 Din Helge ved til dig i Midnatsstunden,
 Og var end Haanden nok saa stiv og kold,
 Den under Kind dog klapped dig saa kiærlig;
 Her sidder jeg saamangen Midnatsstund,
 Min Gunnar karst end ganger over Mulde,
 Dog aldrig rider han til mig om Nat,
 Ham brænde ei de Taarer, jeg mon fælde.

Hvad klinger saa her i den stille Nat?
 Hvem skifter Hug saa nær ved Fruerburet?
 Al, skal endnu jeg friste værre Naar,
 Skal jeg bortføres som et Krigens Bytte,
 Og jove i en fremmed Kæmpes Arm?
 Nei, aldrig dog, saa modløs er jeg ikke;

Før Hjertet skal mod anden Mand sig bøie,
 Det maa udsøomme i det vide Rum,
 Skiondt ei jeg veed, hvor det et Hjem kan finde.
 Saa kom da hid, du Brynhilds tunge Rustning!
 Ei meer, som før, jeg skuer dig med Gru;
 Jeg og engang mig vil i Staalet klæde!
 Hvor den er tung og kold den gyldne Hjelms,
 Og tungere er end den siddende Hjortel;
 Men ths! det rasler jo ved Døren alt,
 Gid Jorden dog sig venlig for mig aabne!

Gunnar.

Hvorledes? er og Vaabenklædte her?
 Og undes mig ei Odrun end at skue?
 Nu vel! end er mit Sværd ei blevet sløvt.

Odrun.

Hvad hører jeg? er det ei Gunnars Røst?
 Har ogsaa du i Valhals Sal fornummet
 Min bitter Sorg, og kommer blodig hid
 Ved Midjenat? o, vær mig da velkommen!
 Men tag mig med dig paa din blege Hest,
 Lad mig ei længer eensom her forsmægte!

Gunnar.

Min Odrun! er det dig? som min Valkyrie
 Du stander for mig i den haarde Brynje,
 Og kalder mig til Odins høie Sal.
 O Elfske! hvad har du maattet lide
 Før varme Hjerte i det kolde Staal,
 Før Odrun i Brynhildes Rustning klædtes?
 Men siig mig, Elfske! var det din Agt,
 Som Brynhild vild at fare frem i Vaaben,

Og giennembores dette utro Bryst?
 Thi end jeg lever, kun fordi min Vei
 Til dig gif over Lig, jeg stander blodig.

Odrun.

O Gunnar, Gunnar! er det og dig selv?
 Forvildes ei igien mit Syn, som fordem,
 Da kaaglende din Ham til Brynhild beiled?
 Dog nei, din Røst, dit Die, Alt er dit.
 Saa kommer du da efter lange Vintre
 Engang igien? Hvorfor? det veed jeg ei;
 Men glædeligt det er mig dog at ssee
 Den Gnefte, min Hu staaer til paa Jord.
 Du mener, jeg som Brynhilds Søster vilde
 Dit utro Hjerter vinde mig med Staal,
 Al nei, hos mig er Haand og Hjerter svage,
 Kun for at beile til den Ræmpes Sværd,
 Hvis Favnetag jeg meer end Døden frygted,
 Kun derfor staaer jeg væbnet her paa Gulv.

Gunnar.

Saa kast da flux, min Odrun, onde Kjortel,
 Som tung og trang nedhynger, flemmer dig!
 O, lad mig løse Hjertet af sit Fængsel,
 Hvis end det kan tilgive, elste mig.
 Saaledes! — Arme Pige! hvor du stælver!
 Hvor har dit Blod sig skjult for Vernets Frost!
 Nu Hjelman bort! lad gule Loffer spille
 Ogien paa Svanehals! Lad stærke Knag
 Nu atter bære denne tunge Klædning,
 Der svedes ikkun for et Bryst af Staal,
 For Brynhilds kun!

Odrun.

Du bløder, Gunnar!

Kom, lad mig dig forbinde, hvilken Vyst!

O, havde du den kiendt, min elskte Kæmpe!

Da havde ei saalænge mine Saar

Forgiæves blet paa den fiære Læge.

Gunnar.

O, straf mig ei, du hulde, elskte Kvinde!

Ei mine Dage flød i Gammen hen,

Mens dine Rætter her saa sorgfuldt runde.

Jeg har en Moder, hun er ikke god,

Men klog hun er, og hendes onde Konster

Ei Sigurd ene styrked i Fordærv,

Fra ham til mig hun Brynhilds Minde drev.

Saa ængstelig henrunde mine Dage;

Et Billed saae jeg, hvor jeg stod og gif,

Det var ei dit, men dit dog saa det ligned,

Alt begge i det ene sammenrandt,

Ufskyldigt ei jeg vil mit Hjerte kalde,

Men dog dets Brøde er undfskyldelig.

Jeg Brynhild fik, og trindt i alle Vande

Desværre sjunges om den onde Færd,

Og om dens Udgang, som gaaer seent af Minde;

Men fra den Stund, da under røde Telt

Bed Sigurds Side blussed Brynhilds Iig,

Omkring jeg vanked som min egen Skygge.

Naar Brynhilds Billede for Sjælen steg,

Og mine Arme sig mod det udstrakte,

Da stilled Sigurd sig med Gram i Haand

Imellem det og mig. I Sværdelarmen,

Naar kiæf jeg brød igiennem Tjendeflot,
 Da stod han blodig, peged paa sin Bunde,
 Og leende stod Brynhild bag hans Ryg,
 Hun loe saa frygtelig, som da hun forðum
 Gudrunes Sorg ved Sigurds Lig fornam.
 Saaledes randt de lange Aar i Rummer,
 Indtil igien min Moders sære Konst
 Det glemte Minde vakte i mit Hjerte.

Odrun.

O, skal jeg glædes eller skal jeg bæve?
 Jeg hviler ved din Barm, og kiærlig slaaer
 Den mig imøde, større Held kan ikke
 Mig times her paa Jord; men af!
 Hvorlænge vil det vare? tro ei, Gunnar,
 At Grimhild, som med Fryd har seet
 Sin Datters Vaande, som sin fiære Guttorm
 Ei spared, skulde hnfes over os!
 Af, bedre er vist ei de Zettekonster,
 Som gav, end de, som røvede mig dig;
 Og mener du ei haarde Domme bie
 Den Slægt, som Sigurd svog? o, see!
 D rører sig ei Brynhilds Sværd paa Bæggen?
 Det klinger, hør! o der er ondt i Vente!

Gunnar.

Hvad skal jeg svare dig? til kraftig Trost
 Det Hjerte ei, som selv maa Uheld ane,
 Kan stikket være; men min Elskede!
 Lad glade os de korte Timer nyde
 I kiærlig Tale om den soundne Tid,

Dens Glæder mindes og dens Sorg begrave!
 Lad Norner raade for den næste Dag!

Atles Borg.

Atle.

Hav Tak, du gamle Skjald, for dine Trasagn!
 Heel lysteligt det er, den svundne Tid
 Og dens Bedrift i dem at giennemleve;
 Mig vorder kærere min Kongehal,
 Naar Oldtids Kæmper saa den giennemvandre,
 Og mere daadfuldt tykkes mig mit Liv,
 Naar jeg i Anden deler deres Kampe.
 Ved dine Sagn er Tiden løbet hen,
 Og forbigangen er alt Midnatsstunden,
 Til Hvile skal vi, men til Harpen først
 Du sjunge os et Kvad! 3 Strængelegen
 Sig Dønnet mildner til en liflig Klang,
 Og dyster Sjælen i en venlig Slummer.

Skjalden.

Hvad dig behager, Konge, er min Lyt;
 Men skal saa seent paa Nat sig Strængen røre,
 Da vorder vist og sørgelig dens Klang.

Atle.

Selv Sorgens Lyd i Sang er sød veemodig.

Skjalden.

En Kæmpe var paa Jorden,
 Han sprang af Asa-Rod,
 Og vide kiendt i Norden
 Er Kæmpens Navn og Daad.

Som Sigurd Fofnersbane,
 Han red med Guld paa Grane
 Igiennem Rue=Ild.

Naar Solen monne lide,
 Oprinder Tettebag,
 Det var ved Midnatstide
 Han sov alt under Tag;
 Da mægted Tettevælde
 Den prude Helt at fælde
 Ved lumste Ridingsid.

Det var hans fagre Kvinde,
 Hun vaagned op i Blod,
 Af trendte Iig derinde
 Udsprang saa rød en Floed;
 Som Stenen var hun stille,
 Ei kunde Taaren trille,
 Og Hænder ei hun vreb.

Hun bredte hvide Lagen
 Alt over Rømpens Iig,
 Af Sammer var hun slagen
 Og knuget bitterlig;
 Saa dybt hun drog sin Nande
 Alt i den store Baande,
 Som brat hun maatte dø.

De ædle Kvinder vilde
 Paa Sammer raade Bod,
 Opregnede med Enilde,

Hvad selv dem gif imod;
 Men dog sad Gudrun stille,
 Ei kunde Taaren trille,
 Og Hænder ei hun vred.

Kun liden Gulrand vidste
 Et Raad for Søster sin,
 Hun drog alt bort med Liste
 Fra Sigurd tætte Lin,
 Hun klapped ham paa kinden,
 Og løste frit for Binden
 Det lange, gule Haar.

Her er din elskte Døde,
 Er han dig nu af Sind?
 See, hvor de Taarer røde
 Nedrulle ham paa kind!
 Vil du dem ikke dylse,
 Og til Farvel ei kysse
 Den kiære, blege Mund?

Da stædtes Gudruns Dø
 Alt paa det gule Haar,
 Hun maatte sig nedboie
 At kysse Rømpens Saar;
 Nu kunde Taaren flyde,
 Nu kunde Klagen lyde,
 Nu Hænderne hun vred.

Saa haardelig hun rørte
 Sin Stemme da paa Borg,

Og der det Brynhild hørte,
 Hun loe ad bittre Sorg;
 Da blev der Ynk i Salen,
 Thi begge brændte Kvælen,
 Men Gudrun brat opsprang.

Alt i de øde Bange
 Der kan jeg klage fri!
 Der monne hun nu gange
 Saamangen vilbsom Sti;
 Om Nætter og om Dage
 Man hører hendes Klage
 Alt over Bjerg og Dal.

Atle.

Hav Tak, o Skjald, for Strængeleg og Kvad!
 Heel sørgeligt det klang i Midnatsstunden,
 Og tunge Minder vaffes i min Sjæl;
 Men gierne dvæled dog min stille Tanke
 Ved Mindet om den Vældigste paa Jord;
 Jeg glædes ved, at mine Dine skued
 Den holde Kæmpe, om hvis Daad og Færd
 Skal høres Sagn og Kvad i alle Lande
 Saalænge Verden staaer, hvis høie Priis
 Skal gange rige Guders Loosfang næst.

Heel gierne og med blødnet Hjerte saae
 Jeg arme Gudrun paa sit Sammersæde,
 Den dybe, stille Sorg, de høie Klager,
 Den tunge Vandring i det øde Rum,

Det rørte Alt mig lige indtil Sjælen.
Men siig mig, Skjald, hvis rigtig du det veed,
Hvad Ende tog det med den Armes Kvide?

Skjalden.

Hun skulde føde, og i Nord hun stædtes:
I Danmark, der, hvor Sigurd vorte op,
Der ganger nu hans Datter, sagre Euvanhild.
Hun leger der, hvor hendes Fader leged,
Og Gudrun græder, hvor Hjordise græd;
I stille Buur hun frister nu sit Liv,
Og virker Sigurds mandige Bedrifter
I Guld og Silke, sig til ringe Trøst;
Men spaaet det er, at hun igien skal fæstes
Til anden Mand.

Atle.

Uhyfelig var han vist
Den Mand, som fik en saadan Viv i Eie.

Skjalden.

Saa viid da, Konge, det er Folkesagn,
At dig til Deel skal saadan Uffe vorde.

Gjæsten.

Forbandet, Skjald, du være med dit Kvad,
Og saa med al din onde Loffetale!
Giv Harpen hid! jeg skal en anden Sang
I Hallen kvæde, ei som din saa klælen,
Men sømmelig og sanddru, kæmpelig.

Blodig Brynhild

Bolstret klædte,

Rød i Brystet,

Bleg paa Læben,

Faa den Fagre,
 Guld af Harme,
 Faa nu mindes
 Mogens Rvide.

Ord hun mæled
 Aldrig bedre:
 Bee dig, Grimhild,
 Guders Fjende!
 Ol du brygged,
 Bæst og giftigt,
 Minder døved
 Du hos Sigurd.

Gjufes Sønner
 Svore Eder,
 Dem dog brøde
 Børn af Grimhild;
 Broder har jeg,
 Budles Arving,
 Kæmper har han,
 Hevnen iler.

Baalet blusfed,
 Brynhilds Afte
 Kold i Høien
 Hviled længe;
 Gjufes Sønner
 Ethre Lande,
 Naade Sigurds
 Nøde Ringe.

Afer sørge,
 Sigurd længe,
 Brynhild lytter,
 Luren tier,
 Klædt i Vaaben
 Val at faare,
 Stod hun længe,
 Stod forgiæves.

Atle sidder
 Seent i Hallen,
 Gudruns Rummer
 Rengen rører,
 Han for Brynhild
 Bod vil tage,
 Gifte sig med
 Grimhilds Datter.

Huners Konge!
 Kan du skue
 Giennem Mure,
 Giennem Ratten?
 Bod for Brynhild
 Byder Gunnar,
 Afsfer kærslig
 Kongens Søster.

Atle.

Du vækker, Gamle, mangt et bittert Minde,
 Du vækker mig til Strid og blodig Hevn.

Igiennem Natten dønner Brynhilds Stemme,
 Og Valhals Guder tale giennem dig.
 Til Odruns Buur jeg farer giennem Mørket,
 Og er han der, den Riding...

En Ræmpe.

Ræmper, op!

Til Odruns Buur henred i Nat en Riding,
 Har Kongens Skjoldvagt dræbt og sidder nu,
 Som ei han maatte, hos hans Søster ene.

Gæsten.

Farvel, Kong Atle!

Atle.

Vi du her i Nat!

Med Guld dit Sandsagn og dit Kvad skal lønnes.

Gæsten.

Seg ei til Guld og ei til Mattely
 Har nogen Trang, jeg ganger som jeg kommer;
 Men vil du lønne kongelig mit Kvad,
 Det lønnes kun med Blod af Mers Fjender.

Atle.

Af Gjukunger?

Gæsten.

Det er din egen Hevn,
 Og dine næste Frænders, der du øver;
 Men hist i Syden er en vældig Borg,
 I mange Aldre sad en Totungørn
 Hovmodig der og slog med sine Binger:
 En Storm udgik, og alle Lande skjald,
 Det russed selv i Thysslands tætte Skove;
 Nu thyffes Mænd, at Ornen er ei meer,

Fordi ei Stormen farer over Lande,
 Og glade lytte de til søde Sang
 Fra liden Fugl, som nu i Syd mon bygge,
 Og siger sig med Guderne i Slægt;
 Men det er Tant, saa sandt som Dvin er
 Den sande Gud. Du nys ophøied
 Din falskne Maag hardtab til Guderang;
 Men kunde du med hvassse Piil nedfælde
 Den liden Fugl, da større Priis du vandt
 End nogen Kæmpe, som var end paa Jorden.

Atle.

Hvis jeg forstaaer dig, fløgtige blandt Skjalde!
 Da taler du om stolte Romaborg!

Giæsten.

Du har forstaaet mig, og vil du vinde
 Dig alle rige Gunders høie Gunst,
 Da hold ei op, før du med Stadens Gruus
 Har Dalen fyldt imellem Romas Høie!

Atle.

Til Kæmpedaad og glimrende Bedrifter
 Du kalder mig, og Dret er ei døvt:
 Jeg sværger høit ved alle Valhals Guder,
 At før saamange Vintre skride hen,
 Som Romaborg har Høie, skal den falde,
 Hvis jeg det mægter, eller og paa mig
 Og al min Hær den høiere skal kneise.

Giæsten.

En saadan Eed sig for os Begge sømmer,
 Og saadan Skjald fortjener saadan Løn;
 Men glem ei Eden, mindes, at dit Liv,

Om den du svigter, skal mit Svad mig lønne!

Atle.

Hvem er du vel, forunderlige Gæst?

Gjæsten.

Det nytter ei, jeg dig mit Navn fortæller,

Thi Navn som Vrende jeg skifter tit,

Og den jeg gjæster, raader selv alene

For, hvilket Navn jeg bære skal hos ham.

Farvel, Kong Atle!

Atle.

Var det en Askurs Søn,

Hvad heller var det Asers høie Fyrste?

Kæmpen.

Du nøler, Konge! Nidingen kan flye.

Atle.

Ja, ganger flux, idrager haarde Brynje,

Thi ei er endt ved Odruns Buur vor Færd.

Jeg Gjufunger i deres Hjem vil gjæste.

Skjalben.

Om end du vrede, maa jeg ikke tie:

Du stander rede til en Uheldsfærd,

Paa Gjufunger du blodig Hevn vil øve;

Hvad har de gjort? var det ei Brynhild selv,

Som æggede dem til deres Maag at svige,

Og saldt hun ikke for sin egen Haand?

Er det ei klart, at Nørner saa det vilde,

Og hvem kan mægte dem at staae imod?

Atle.

Saa har du tit min Vrede Lue dæmpet,

Og i mit Inderste jeg vel maa flamme mig,

At jeg saa tit mit Kæmpesind lod boie
 Og gif som Barnet i dit Ledebaand;
 Seg har et Hjerte som det haarde Fjeld,
 Men naar i det gienlyde Mildheds Tener,
 Det smelter som et Bjerg af løse Sne; og
 Dog jeg engang nu vil min egen worde
 Og væbne mig med hele Nordens Frost,
 Saa hver en blød og kiælen Roffetone
 Som matte Piil skal kraftesløs nedglide.
 Mig Brynhild kaldte ved sit visse Bud,
 Og længer ei jeg vil min Hevn opsætte;
 Min anden Søster vil nu, ligerviis
 Som Brynhild, Gunnar røve Liv og Gammen,
 Skal jeg da stande tam og ørkesløs,
 Imedens saa min hele Slægt udslettes?

Skjalden.

Her spørges ei, om du din Slægt skal frelse,
 Men om du vil forgaae med al din Slægt;
 Af Norner Gudrun er dig vist beskikket,
 Og ægter Brødres Bane hun i dig,
 Da volder det dig Sorg og Undergang,
 Det veed jeg vist, saa er og derom spaaet.

Atle.

Men Odins Bud! thi var det ei ham selv,
 Hans visse Bud det sikkerlig maa nævnes,
 Som løfted nys i Hal sin Torden-Røst.

Skjalden.

Ei mægter jeg med min den ringe Kløgt
 Det underlige Forhold at udgrunde,
 Hvori til Norner rige Guder staae;

I det forborgne, lysomstraalte Gimle
 Alfader selv med viis, usynlig Haand
 De Magter, som saa frit sig tykkes røre,
 Dog holder i et vældigt Ledebaand.
 Ei vil jeg, at du Odins Magt skal trodse,
 Udfør hans Villie da mod Romaborg!
 Med Gjukunger kun egen Sag du skifter,
 Det sagde selv den underlige Gæst.

Gjufes Borg.

Grimhild.

(Med et Rar for sig.)

I klare Vand jeg Gunnars Færd udspejder:
 Han reed saa trostlig som til Brudeseng;
 Men stufte mig ei mine gamle Konster,
 Han uden Brud skal snarlig ligge kold.
 Der sidder han jo alt ved Odens Side,
 Og kiærlig flyder Ordets varme Strøm;
 Men Ternen hist for Intet vel ei stod,
 Hun løber alt at hente Bryllupsgæster.
 Nu, Gunnar! snart du skal mig Guttorm bøde,
 Saa kommer Hogue for at tage Hevn,
 Saa kommer jeg, og begge Odins Slægter
 Har jeg udryddet med min egen Konst.

Men Gudrun! hvor mon hun omvanker?

See der, hun sidder jo i Kongesal,
 Og svøbt i Silke ligger Ulveungen.
 Nu vel! engang endnu jeg rammer dig.

Hvordan mon Atle vil det Budskab lide?
 Jeg maa dog see, hvad han har for i Nat.
 See der! hvem sidder hisset med den siede Hætte
 I mørke Krog? er det ei Bolværk selv?
 Han griber Harpen vred i Hu og slaaer
 De arme Strænge, saa de springe brat.
 Det maa jeg høre! Zettesal i Norden!
 Du fanger klogtig hver en Lyd paa Jord:
 Til Ymers Legem bøier jeg mit Øre,
 Lad Kvadet lyde giennem det til mig!
 Til Strid med Gjufunger du Kongen ægger,
 Og tæller daarlig mig imellem dem.
 Nu vel, du Gamle! altid ond og listig,
 Nu skal jeg med dig prøve nok en Dyst;
 Er det din Lyft, at Gjufunger skal ødes,
 Saa bliver det nu min at frelse dem.

Hogne.

Forunderligt er Meget her i Livet,
 Men underligt af Alt er Kiærlighed,
 Fra Totunheim den sikkerlig udrinder;
 Thi altid avles den i Mandebryst
 Ved Nattetid; naar Morgenens fremgrher
 Og Lyset skinner, er den voxen alt
 Og styrer Kæmpen efter eget Dykke.
 Net som en Gnist af Surturs stærke Ild
 Den tvinge vil de høie Guders Sol,
 Det see vi grant; thi Freja selv omdrives
 So af dens Brynde i det vide Rum.

Dg søger Ottar, søger onde Zette;
 Ved den og Frei sit dyre Sværd forliste,
 Der savnes maa i Ragnarokes Strid;
 Paa Jorden ei den har sin Sæd omflistet,
 Dg naar sit Vaand om Kamperne den snøer,
 Da brister Vaandet, som med høie Guder
 Dg næste Frænder før dem sammenbandt;
 Da væbnes Odins Slægter mod hinanden
 Dg ødelægge selv den stolte Kraft,
 Som evig skulde Zetter undertvinge.

Hvad var det vel, som førte Brynhild hid?
 Hvad var det vel, som Gudruns Rummer avled?
 Hvad var det nu, som Gunnar atter drev
 Fra Borgen ud, at friste nye Farer?
 Hvad vorder Enden? ødt er Sigurds Slægt,
 Dg fanges Gunnar, maa jeg Sværdet løste
 Dg falde ventelig med ham;

Hvem skal da raade Sigurds røde Ringe,
 Dg hans det tit saa dyrefiøgte Guld?

Skal da igien en Fotunorm maafee
 Paa vilde Hede over Skatten ruge?

Saa, selv den Rierlighed, som grusom mig
 Vil hyde Livets Glæder at bortkaste

For Gunnars Skyld, kan jeg vel elske den?

Grimhild.

Min Søn! tag hurtig denne Runestav!

Lad sadle Ganger, som kan rappest løbe,

Dg lad en Svend til Hønefongens Borg

Med Staven ride, saa han ikke nøler!

Thi dyrt er Gjufunger hvert Dieblif.

Hogne.

Hvorledes, Moder, hvad skal det bethde?

Har nu igien du onde Konster for?

Grimhild.

Forvorpne Søn! du Frelse ei fortjente,

Dog vil jeg frelse dig og al din Slægt;

Din Broder fanges denne Nat i Bure,

Og Hunefongen er sin Svoger gram;

Men denne Stav ham skal med os forsonel

For Brynhild byder jeg ham største Bod,

Til Bod og Liv jeg Gudrun selv ham byder.

Hogne.

Hvordan? skal Gudrun være Atlæs Liv?

Skal hun i Tavnen tage Brynhilds Broder!

Den Arme! nei, det skal, det maa hun ei.

Grimhild.

Rad mig kun raade! jeg kan Smerter bære,

Som jeg dem vækker, og et Kvindesind

Omskiftes kan ved mine mindste Konster.

Hogne.

Igien du kun vil hende Sorg berede,

Det vil jeg ei, nu skal hun nyde Ro.

Grimhild.

Saa skal og du og Gunnar nyde Ro

I Høien inden trende Solemærker;

Thi viid! du falder i den første Kamp,

Som du med Atle vover, og han tager

Da alt det Guld, hvorfor I Sigurd sveg.

Leire.

Frueburet.

Gudrun.

Du ghyser, Thora, er det Midnatsfulden,
Som giennemfarer dig, hvad heller fløi
En rædsom Tanke dig giennem Sjælen?

Thora.

Ei veed jeg selv, hvi just i denne Nat
Den samme Gru mig atter giennemryster,
Som da Hjordises ømme Hjerte brast;
Med hende som med dig i Midnatsstunden
Jeg sad, da gjalded det saa høit, at Buret
Som rhytet i sin dybe Grundvold skjald,
Da mærkede Hjordise, Gram var fundet
Og løftedes af Sigurds Ræmpearm;
Det sidste Glimt af Haab forsvandt fra Diet,
Og tungt hun drog sit sidste Nandedræt.
Min Gru og Smerte kan jeg ei udsige,
Men nu jeg atter maatte føle den;
Jeg frygter svarlig, at for Døren stander
Igien et Uheld, stort og tungt som det,
Min stærke Ghyser da saa vist forkyndte.

Gudrun.

Saa stort kan intet Vanheld nævnes meer,
Thi der er ingen Sigurd meer paa Jorden;
Men som en Draabe i det fulde Bæger
Det ringeste af Vanheld er for os,
Det ei behøver til os at indgange,
Thi hos os alt det sidder her i Sal.
Saalænge end med Sigurds Liv vi fylesled,

Han levende og for vort Die stod;
 Naar tit os harmed Guldets dorste Glimmer,
 Da saae vi klarlig hans Bedrifers Glands,
 Og naar vi vragebe de matte Farver,
 Grandgivelig hans Die Straaler skød.
 Imedens saa med alle sine Kræfter
 Vor hele Sjæl indviklet var i Kamp
 For Billedet at stille livlig frem,
 U hørt, useet i Hjertets stille Kammer
 Vor Smerte laa og slumred ind med Suk.
 Det er forbi, vort Arbeid er til Ende,
 Og atter vaagner Smerten i et Skrig:
 Alt ligger Sigurd paa det hede Leie.
 Behængt er Væggen, kun et lidet Rum
 End stander aabent til de røde Luer;
 Hvad skal vi nu begynde, hvilken Id
 Skal forte os de lange Vinternætter,
 Og vugge Smerten, til den sover ind?
 Ei nytter det, at Diet løber rundt
 Paa Salens Bæg, thi altid dog hendrages
 Det til den sidste, sørgelige Krog;
 Enhver Bedrift den er jo alt bedrevet,
 Og Hjertet spørger: hvor er Kæmpen nu?
 Da længselsfuldt til Baalet Diet farer,
 Som om det kunde stirre giennem Ild;
 Men Luen slagrer, Røgens Skyer drive,
 Og Diet stuer kun det røde Vig;
 Det lukker sig og Sjælens Die stirrer
 Da uafbrudt i Hjertets Edderstrøm.

Thora.

O Gudrun! til! du Hjertet sønderknuser,
 Mig ængstede det tomme Rum saa tit;
 Men vift jeg meente, naar kun det var dækket,
 Da skulde Diet kvæget vandre om,
 Og Smerten lindres ved de kiære Minder.
 Al, nu forstaaer jeg det, mit Die saae
 Kun Tomhed der; men Sjælens Die skued
 Ushynlig svævende den blege Drot.
 Hvad skal vi nu, ja hvad skal jeg begynde?
 Thi dig af Norner undtes bedre Kaar:
 Du seer dig levende med Sigurd sammenvoget
 I fagre Euanhild, og du har en Id,
 Som er af alle hypperligst at nævne:
 At stirre daglig paa den væne Mø
 Og see din Sigurd anden Gang opvoxe.

Gudrun.

Og anden Gang at svømme i sit Blod.

Thora.

Du raser, Gudrun, du dig selv spaaer ilde.

Gudrun.

Nei, Brynhild spaaede det i Dødens Stund,
 Og alt for vift er, hvad den Unde mæled.
 O, Thora, Thora! ja, i denne Stund
 Jeg føler det, stor Jammer mig beredes.
 Jeg drømte fordom, af, min prude Falk!
 Han er nu myrdet. Ulven! mine Brødre!
 Vort Værk er endt, o, gid i Høi jeg laa!
 Det kommer, kommer snart, af, arme Hjerte!
 Hvi brast du ei ved Sigurds Lig?

Anden Samtale.

Atle's Borg.

Gulrand.

D, Søster! sid dog ei saa taus i Sal!
 Iffun paa Fjeldets Top er evig Vinter;
 I Hjertets Dal maa Isen smelte hen
 Ved Solens Glød og Diets milde Regn.

Gudrun.

D, kiære Søster! und mig Stilhed dog,
 Da No ei meer jeg kan paa Jorden finde!
 Jeg føler det, at vaagner Hjertet op,
 Vil Haand og Tunge som den Galnes rase.
 Ei springer meer de milde Taarers Væld,
 Det er udtørret, af, for længe siden;
 En Skylregn kun kan smelte Hjertets Is,
 Og vee da Alt, som Strømmens Hvirvel møder!

Gulrand.

Seer du de Smaa, som lege hift paa Gulv!
 Det er jo dine Børn, I, Erpur, Cital!
 Indflynger eder tæt til Moders Bryst,
 Og optøer Hjertet med den varme Nande!

Erpur.

Det tør vi ikke, Moder bliver vred.

Gudrun.

Nei, bort, bort med jer Ulveunger!

Gulrand.

Saa hent da, Erpur, Sigurds sagre Datter!
 Hun er som Solen i den lune Vaar.

Gudrun.

Alf nei, min Søster! heller ikke hende;
 Hun har sin Faders skarpe Diefast,
 Og hvert et Blik mig stinger dybt i Sjælen;
 Det raaber til mig: du var Sigurds Viv,
 Nu er du Alfes. Alf, jeg maa fortvivle!
 Brynhildes Broder har jeg mig til Mand;
 Hans Børn, som jeg evindeligt maa hade,
 De ere mine.

Gulrand.

Men hvi blev du ei
 I Danmark da? hvi drog du hid til Sammer?

Gudrun.

O, vidste du, hvor rædselsfuldt det er,
 Naar hvad i Løndom man kun sagte hvisker,
 For ikke selv at høre det, gienlyder
 Saaledes udenfor os høit,
 Da spurgte du ei saa. Hvad kan jeg svare?
 Min Moders Taarer, mine Brødres Nød?
 Hvad rørte det vel mig, om Zettekvinden
 Nu angred, hvad hun selv med onde Kunst
 Udbretted, og hvi skulde jeg mig offere
 For disse Brødre, som min Sigurd svege?
 Og dog, jeg mægted ei at staae imod.
 Var det den Drik, mig onde Grimhild rakte,
 Var det et Blik i dybe Fangetaarn,
 Hvor Gunnar sad, var det et dunkelt Minde
 Om Leiet, vi usødte havde deelt?
 Jeg veed ei, hvad det var, som Hjertet rørte,
 Men i sit Dybeste det blev bevæget:

Mit Liv med Sigurd og den Voldes Mord
 Mig blev en Drøm, og hvad som blev tilstæde,
 Var mine Brødres Nød; med sorgfuldt Sind,
 Men som jeg sølte, at det maatte være,
 Jeg drog til Hunefongen, blev hans Liv.
 Med Taarer vied jeg mit Brudeleie,
 Det var de sidste, som fra Diet randt;
 Og skal engang endnu det atter vædes,
 Det sikkerlig da vorder kun med Blod.
 Saa spørg mig da nu aldrig meer, min Søster!
 Men spørg dig heller selv, hvorfor
 Du vakte mig af Sorgens dybe Dvale,
 Da jeg ved Sigurds Lig var ham saa nær!
 O, havde du ei vækket mig til Klage,
 Da havde jeg alt længe smerteløs
 Hos Freja bygget. Dog jeg vil ei spørge,
 Hvorfor du gjorde det? thi Norners Dom
 Er over os, og vi er under den.

Binge.

Hil sidde I paa Hyndet, ædle Fruer!
 Ved mig I hilses fra vor tappre Drot.
 Fra Romerfærden vender han tilbage,
 Og beder, som det sig vel somme maa,
 At I hans Komme hædre med et Gilde!

Gudrun.

Det gøres dog vel ikke just Behov
 I Brygger-Kiedler brune Mjød at blande;
 Thi atter, som ither paa Vallands Sletter,
 Din Herre vel har sørget for, at ei
 For stor en Ræmpeflok os skal hemsøge.

Binge.

Du er min Dronning, Atle er min Drot:
 Hvad Sjælen tænker, bør ei Tungen mæle;
 Hvad Dret hører, finder Sjælen døv;
 Men Atle kommer med ubrudte Fylking,
 Med Priis og Hæder hid fra Romaborg.

Gildesaftenen.

(Kvinderne ere gangne tilsengs.)

Atle.

Heel sømmeligt var Gildet, Mjøden har
 Med stærke Sødme atter helet Læben,
 Som sprække maatte, da den hede Sol
 I Syden den med sine Straaler brændte,
 Og Vinen rensed Støvet bort fra Lungen,
 Saa frit og livligt er vort Aandedræt.
 Udløste er af Vaand nu Sjæl og Hjerte,
 Beredte til at vandre lystig om
 Blandt Kæmpehøie, mellem Bautaftene,
 Blandt hvad som var og hvad som er endnu;
 Men hvor er Læben, som af Ord kan væve
 Det fagre Billede, som er Diets Lyst,
 Og hvor er Haanden, som forstaaer at røre
 De spændte Strænge til en liflig Klang?
 Ak, stum er Læben, stiv er hver en Finger
 Paa Haanden, som forlystet os saa tit.
 Fra Romaborg vi drog hjem med Hæder,
 Alligevel Italien os sveg,
 Thi avindshy den stjal vor Hæders Tunge:

Forgives venter Muren i vor. Hal,
 At Kvadets Døn skal laane den sin Stemme,
 Forgives haaber nu den stille Steen
 At kunne sig i Strængeleg bevæge;
 Thi stille, taus og kold som Steen og Muur,
 Er nu den Skjald, som fordum Røsten løstede,
 Og stum er Harpen, kun et Sammersord
 Den stramme Stræng kan mæle, naar den brister.

Giesten.

Heel forrigfuld du sidder over Bord,
 Som lidt sig skifter ved et Hædersgilbe,
 Naar seierrig fra Daad en vældig Drot
 Hjemvender til sin Borgs de prude Sale
 Og tømmer Hornet til sin egen Priis.
 Dog lysteligt det er for mig at høre
 En Konning mæle vaandefulde Ord,
 Fordi sin Skjald han mistede. Selv jeg øved
 I mange Vintre Skjaldskabs lette Konst,
 Og trøsteligt det er i Alderdommen,
 Naar yngre Mænd ophøje saa med Priis
 Det Værk, man drev, da tykkes det, som ei
 For Intet man det lange Liv har levet.

Atle.

Er ogsaa du den kloge Bolværks Frænde,
 Og har ved Drif af Suttungs stærke Njød
 Saa let du Konsten, seen at lære, nemmet,
 Da vær velkommen her paa Salens Bænk,
 Og giv det Stumme atter kraftigt Mæle!

Giesten.

Du siger sandt, at jeg er Bolværks Frænde,

Dg gierne vil jeg kvæde dig til Skiemt;
 Men først du maa mig villig Sagn fortælle
 Om dit saa prisfte Tog til Romaborg.
 Man siger, Odin selv dig har opægget;
 Nu, vandt du Borgen, eller hvilken Daad
 Er det, som hædres ved saa sagert Gilde?

Atle.

Du spørger sært, men endnu mere sært
 Er det, du spørger om. Afstillig Tale
 Kan føres om min Id; men jeg
 Alene veed, hvi den fik saadan Udgang.
 Til Romaborg jeg kom i Hu saa gram,
 Jeg vandred frem i Blodets røde Strømme,
 Som tørredes kun stundum, naar et Baal
 Af brændte Byer slog sin Røg mod Skyen;
 Mig drev til Strid det underlige Bud,
 Som klang i denne Sal en Midnatsstund
 For længe siden, om jeg mindes ret,
 For sex, maaskee for syv Aar siden,
 For syv? ja rigtig, just i denne Nat.

Gjæsten.

Du dvæler længe ved det Tal, Kong Atle!
 Er det dig saa paafaldende, mærkværdigt?
 For mig er sex og syv det Samme.

Atle.

Er Liv og Død dig ogsaa da det Samme?
 Thi naar det syvende nu ogsaa er det sidste,
 Er der vel Forskiel dog imellem sex og syv.

Gjæsten.

Ei Røgt dig fattes, men alt Natten skrider,

Dg Sangen venter paa dit Sagn?

Atle.

Nu vel! af Budet jeg hendreves,
 Dg skyndedes end meer til blodig Hevn
 Ved Mindet om den Spot, jeg maatte lide
 Paa Vallands Sletter, da min Hær nedsank
 Som skjøre Ar for Seglens hvasse Egg.
 Forgiaeves bød man Guld og grønne Skove,
 Forgiaeves bød sig Keiserstadens Ræd,
 Forgiaeves løb fra Muren Kvindesfrig
 Dg for min Fod ydmygelige Bønner;
 Naar Havets Bølger rulle voldsom frem,
 Ei Dæmning standser dem, de stilles ei
 Af Olien, som ikkun Gladen glatter
 Et Dieblif; kun Den, som eier Kraft
 Til Stormens stærke Binger selv at lamme,
 Kun Han kan standse Bølgen i sin Vil.
 Saa gik det mig, jeg stod en Morgen aarle,
 Dg stirred mod de høie Taarne hen,
 Som snarlig skulde deres Toppe fjæle
 I Afledhyngen over Stadens Gruus;
 Ombruset var jeg trindt af Vaabenbraget,
 Dg stundum hørte jeg Vasunens Drøn,
 Der øved sig til Stormen at forkynde.
 Men pludselig Vasunen tav, en Lyd
 Sig kæmped frem til Dret fra det Hjerne:
 Det var en Sang, ei som naar vore Skjalde
 Opførte Røsten, men ei heller spæd;
 Som Torden giennem Nattergalens Strube,
 Høitidelig og smeltende tillige,

Var denne Sang. Nysgierrig fløi mit Blik
 Alt over bredden Vang, forundret saae
 En Skare jeg fra Romaborg udgange,
 Ei klædt i Brynje, men i hvide Lin,
 Og festlig smykket, som til Offergilde;
 Ei Vaaben havde nogen Mand i Haand,
 Men Somme Bøger med ukjendte Stave,
 Hvoraf de sang med helligt Alvorsblik,
 Og Andre Skaaler af det pure Guld,
 Hvorfra en Duft langt sødere end Honning
 Opsteg i Hvirvler som en dunkel Sky,
 Og frandsed hyndelig de nøgne Især.
 Ei veed jeg paa de Strængelege Navn,
 Som her jeg hørte, men i deres Lyde
 Gientoges Sangen paa saa mangen Viis,
 Og dog saa lig, at intet Ord udtrykker
 Den Ligheds og Adskillighedens Tæt.
 Herved jeg blev saa underlig tilmode,
 Jeg sælsom sank tilbage i mig selv,
 Og vaktet først, da for mig stod en Gubbe,
 Hans Skæg var sidt, og mange Vintres Snee
 Sig havde præged i de tynde Lokker,
 Der som en Krands omglimrede hans Tinding;
 Hans Ansyn var, som i de gamle Kvad
 Os Valdurs tegnes, mildt og dog saa kraftigt,
 At det mig vinkede saa venlig hid,
 Og Foden dog ærbødig veeg tilbage,
 Som om jeg frygted for, mit Andepust
 For ureent var til sig med hans at blande.
 Han peged hen paa Solens lyse Kugle,

Der luende sig rullede op af Hav,
 Han taled om en Gud, som havde dannet
 Det store Væs og hiint det vide Rum,
 Som giennemskinnes af dets klare Straaler;
 Han taled om En, der havde reist
 Igiennem alle Verdner, alle Himle,
 Og havde over dem sit høie Hjem,
 Ei mellem Guder, som med Mænd sig blande
 Og prøve Styrke med en anden Magt,
 Men hos en Høieste, som ei kan nævnes,
 Som styrer Alting med sit lette Vink.
 Fra denne Høihed steg han villig ned,
 For alle Afskuds Frænder at hjemføre,
 Som vilde renses ved hans Purpurblod
 Fra Jordens Smitte, og til Himmelflugt
 I Ydmyghed af ham sig Vinger laane.
 Ei om sig selv, om En, som nævnes Christ,
 Han sagde det, men stuffed mig ei Sindet,
 Det var ham selv. For denne Christi Skyld
 Han bød mig skaane Staden med dens Taarne;
 Thi der, saa møded han, hvor høie Spir
 Sig løfte op mod Sky, forsamles Folket,
 At prise ham, som skabte lyse Sol,
 Og Christ, hans Væsens Billede paa Jorden;
 Og seer du hist, saa lød endnu hans Tale,
 Paa Taarnespidserne de gyldne Kors:
 Alt paa et saadant taalte Christus Pine
 For dig og mig og for hver Mand paa Jord;
 Formast dig ei mod disse Himmeltegn!
 Thi visseelig de mægte dig at knuse.

Forundret stod jeg, sagte Læben hvist
Om Odins Bud og Frygt for Odins Straf;
Men vredelig og haanlig Balhals Guder
Han nævned en afmægtig Djæblesflok;
Forbittret greb min Skjald i Harpens Strænge,
Om Odins Magt han agtede et Kvad
Mod Gubbens Tale og hans Spot at sætte;
Men Harpen sank med hule Klagelyd,
Og med det første Ord ubaanded Skjalden
Sit sidste Suk, da voxte min Forundring,
Og overvundet midt paa Seirens Mark
Jeg loved Oldingen at skaane Staden,
Og han til Løn mig gav hver gylde Skaal,
Og sin Velsignelse paa Reisen.

Giæsten.

Du sagde nys, du vidste grant, hvorfor
Du skaaned Romaborg, men det du glemte
At sige, dog heel mærkeligt det er.

Atle.

Hvorfor? ja, har jeg det ei sagt?
Fordi

Giæsten.

Fordi dig Gubben gjorde bange?

Atle.

Vist var det underligt at støvnes ind
For Solens Skaber, thi jeg aldrig hørte,
At Odin den har skabt, men dog
Mig Frygten ei bevæged.

Giæsten.

Men de gylbne

Med søde Duft opfyldte Skaaler da?

Atle.

Ei heller; dog de ere saare fagre

Og tyffes mig de bedste Ciemon.

Giæsten.

Du veed da ei, hvorfor.

Atle.

Naar jeg besinder

Mig ret, jeg maa vel svare: nei;

Jeg veed da kun, hvordan det skete,

Og dog ei heller det, jeg veed kun hvad

Mig hændtes.

Giæsten.

Men hvi du drog til Romaborg,

Det vidste du, og lod dig dog forsøre

Til, døv mod Odins Bud og døv mod Røsten

Fra dine djærve Fædre, Budles Et,

Og dine Kæmper, som i Valland sældtes,

At skaane denne Jettens Hovedborg!

Med Totunheim du har dig da forbundet,

Og vente maa du stærke Guders Havn.

Giv Harpen hid! i Strengen vil ieg gribe,

Og fylde Hallen med et Varselskrad.

Rullende foer over Heden

Hjulenes skoele Ring,

Tvungne af Malmen den haarde,

Gniisterne sprunget fra Steen;

Stolt og med kneisende Nasse
 Sad paa den rullende Vogn
 Grimhild den værste af Kvinder,
 Dvæet i Vand og i Seid.

Hun havde Aser bedrøvet,
 Hun med sin syndige Æt:
 Sigurd i Sengen fik Bane,
 Brynhild sig skyndte til Baal;
 Nu sidder Gudrun paa Vognen,
 Farer til Hunelands Borg,
 Der skal hun Atle forsjøne,
 Frelse al Rislungers Æt.

Stolt sidder Grimhild paa Vognen,
 Bred er den vældige Thor,
 Dundrende farer hans Kerre
 Hen over luende Bro,
 Hvirvlende sænker sig Luen
 Ned mod de gnistrende Hjul,
 Afathor Hammeren svinger,
 Knust ligger Grimhild paa Jord.

Hylende foer over Heden
 Grimhild med Binger som Beg,
 Helas forpestede Vaaning
 Aabned sin knirkende Dør;
 Der med forknusede Lemmer
 Svømmer i Edder hun nu,
 Gispende saare hun længes
 Efter den Sodbrunes Gal.

Hører det, knugede Stene!
 Rører jer Tunge med min!
 Lad det i Borgen gienlyde:
 Saadan er Asernes Sæd;
 Thor med sin knusende Hammer,
 Odin med snedige Kløgt,
 Rammer, besnærer hver Miding,
 Var han og Hunelands Drot.

Syv Gange vandrede Solen
 Skinnende Midgaard omkring,
 Atle har Aserne sveget,
 Aser betale med Svig;
 Skjælv i de hvælvede Sale,
 Hunelands troløse Drot!
 Snart skulle Luerne lege
 Rystig, hvor Kæmperne sad.

Nu, Atle, sørg ei længer for din Skjælv!
 I mig du en ei ringere har fundet,
 Og jeg skal ei saa let ved Harpen døe.
 Du er saa stille, uidentivol har Kvadet
 Dig kiedet, dhyset dig i Søvn;
 Seg selv er kied ad al den Skraalen,
 Og kan vi være ene to,
 Med dig en meer fornustig Tale
 Seg føre skal.

Atle.

Du Arge! hvo du est,
 Du spotter mig, og sandt er det at sige,

Meer sømmeligt det var, at flux
Jeg skilte Hoved dit fra Strube-Strallen.

Giesten.

Min Hals er thf, og Venet er lidt haardt,
Jeg tvivler om, du har et Sværd, som duer
Til saadant Arbeid; det var ogsaa Synd,
Thi det mit Alvor er, dig godt at raade,
Og, seer jeg ret, behøver du mit Raad.
Lad derfor Kæmperne udgange!

Du seer jo, jeg har intet Sværd,
Og du mig gierne maa ransage.

Atle.

Og om du havde et, du mener dog vel ei,
At jeg er bange for at være ene
Med Een. Gaaer, Kæmper, kun af Salen ud,
Men stander rede, hvis jeg monne falde!

Giesten.

Nu, Konge! kan vi tale mere frit;
Hvad thyktes dig om Kvadet, som du hørte?

Atle.

At bedre var det, Uglens hæse Skrig
Fra Morgengry til Aftenstund at høre.

Giesten.

Du er den Første, som min Skjaldefonst
Burdered saa; thi mellem os at sige,
Ei Mange smagte Suttungs stærke Mjød
Før jeg, og Gaa saa dybt som jeg har druffet.

Atle.

Ei laster jeg dit Kvad, men det, du kvad.
Hvo est du, Underlige, er du D din selv?

Gjæsten.

Jo vist, nu tænker du nok, Odin kommer her
 I saadan Dragt; nei, du kan tro, han sidder
 Og gniber Panden ved den gamle Aft
 Og grunder paa, hvordan han dig skal tugte,
 Fordi du skaanede den vakre Borg
 Og vilde ei en halv Snees tusind Stykker
 Af dine Kæmper sende ham til Valhal.
 Det synlig gaaer tilbage med ham nu,
 Og han har selv ei grumme langt tilbage;
 Du veed, at strænge Herrer gierne ei
 Regiere længe, men jo meer det lakker
 Ad Enden, desto galere de er.

Atle.

Hvordan? Hvad er dog dette for en Tale,
 Du fører? Jeg har brudt min dyre Ede;
 Men heller vil jeg Guderne forjone
 End trodse dem, hvo har vel dertil Magt?

Gjæsten.

Det nytter ei at tale om Forsoning.
 Du husker jo dog nok, den gamle Træring
 For syv Aar siden kaarede dig selv,
 Hvis ei forud hans Næse lugted Nøgen
 Af Romaborg, og det er ei hans Sæd
 At svigte, naar hans Mund har Ondt forjættet.
 Ifald du da vil leve end en Stund
 Og smage Gammen, maa du hurtig tænke
 Paa Raad.

Atle.

Paa Raad! ja, hvor er Raad?
Hvem kan beskytte mig mod Odins Brede?

Gjæsten.

Hvem skabte Solen? gjorde Odin det?
Han byggede Midgaard, det skal ikke nægtes,
Men byggede den af Jmers Rind og Been,
Og hvad var Midgaard, naar ei Solens Straale
Dplyste og opvarmed den?

Atle.

Nu vel!

Hvem mener du da skabte Solen?

Gjæsten.

Hvem var vel til før Odin? veed du det?

Atle.

Hrimthurser mener du maafee?

Gjæsten

Hvem ellers?

Atle.

Var Alfader ei?

Gjæsten.

Hvem er Alfader vel, hvor mon han bygger?
Hvis han var til og var den største Gud,
Han stundom dog sin Magt vel aabenbarede.
Det er en Snak, som Odin har opdigtet,
For selv i ham at leve, naar hans Tid
Er omme, og ham Fenrisulven sluger.
Du kiender jo dog nok det gamle Sagn,
At førend Midgaard skabtes, var Alfader
Hos Thurserne, det sagde Odin selv

Til Gylfe, da hans Mund løb over,
 Og Sandingen sig fra hans Læbe stjal.
 Grimthurserne har Solen skabt; og Aser selv
 Er Thursebørn, som du vel veed; men Odin
 Blev ond og troløs mod sin egen Slægt,
 Og har ved Trolddom mægted længe nok
 At holde Thurserne fra deres Odel;
 I Ragnaroke er det, som du veed, forbi,
 Da kommer Ymer til sin tabte Vælde,
 Og jeg tør mene, det er bedre dog,
 Hos Hel enstund at drage tungt sin Nande,
 End drikke Valhals Mjød en søie Tid,
 Og saa forgaae.

Atle.

Forunderligt er, hvad du siger,
 Men, som mig tykkes, er det Sanding dog;
 Siig, hvo du er, og raad mig, som du mægter!

Giæsten.

Helblinde er mit Navn, jeg er af Thurseæt,
 Og netop den, som lod sig dig tilshyne
 For Romaborg; thi meen kun ei, det var
 En Skaldemunk! Nu Raad jeg dig vil give:
 Der er en Hjelms, som kaldes Egirs Hjelms,
 Og ham, som bærer den, kan Ingen skade,
 End ikke Odin selv.

Atle.

Men hvor er den?

Helblinde.

Hvor Guldet er, som Sigurd tog fra Fofner,
 Thi ei fra det den meer kan skilles ad.

Atle.

Hos mine Svogre er den da at finde?

Helblinde.

Hos dine Svogre? ja, de fik den let,

Blot ved at svige deres første Svoger;

Men dig tilhører den som Gudruns Mand.

Atle.

Du siger sandt, og Hjelman vil jeg have.

Helblinde.

Saa byd da hurtig dine Svogre hid,

Og lad dem løse sig igien med Guldet!

Thi ei det nytter dig at gæste dem med Krig,

Dig kaarer Odin sikkert først paa Val.

Atle.

Det vil jeg, Guldet er jo mit med Rette,

Og flux jeg dem vil sende Bud.

Helblinde.

Gjør saa, og kunde du blandt Guldet finde

Det prude Mon, som kaldes Andvars Ring,

Da var du endnu mere sikker.

 Gjukes Borg.

Gunnar.

Paa Bænken rundt har gylbne Skaaler vantet,

Frembær nu, Vinge, Grendet i Sal,

Som ei vi fordred af ulædsket Tunge!

Vinge.

Det er vist Sanding, eders Blin og Mjød

Har ingen Skjld, ifald ei Tungen mægter

At bære frem i sømmelige Ord
 Det Budskab, som min Konge med mig sendte.
 Kong Atle kom med Priis fra Romaborg,
 Og i sin Hal han har beredt et Gilde,
 Der ryktes skal saa vide over Land,
 Som med sin Hær han feierrig er draget.
 En større Pryd han ei for Gildet veed
 End Gjules Sønner, der saa nær ham gange
 Ved Svogerskab, og nærmere i Priis;
 Thi beder jeg, at I med ringe Møie
 Vil fiøbe ham og dertil eder selv
 Hiin bedste Gammen; Mad og dyre Drifke
 Ei fattes skal, ei Kvad og Strengelæg;
 Og end jeg fra min Herre har at sige,
 At naar fra Gildet I vil drage hjem,
 I keise maa af Sølv og gylbne Ringe,
 Af Vaaben, Borge, og af alle Mon,
 Hvad Eders Hjerte lyster at begiære.

Gunnar.

For Budet Tak! af Guld vi mere eie
 End nogen Konning nord for Alpefjeld;
 Mit Sværd jeg veed hiint hvasseste mon være,
 Min Hest den rappeste, og tykkes os
 Bort Odelsland for trangt, da har vi Kæmper
 Og Styrke nok, til os at vinde meer.
 Vist Gammen var det os vor Maag at giæste;
 Men lang er Veien, alt vi har beredt
 Os til et Tog, og Vaaren er alt kommen;
 Thi bede vi, om Høgne vil som jeg,
 At du med Tak hos Atle os undskylder!

Hogne.

Hvert Ord, min Broder talte, er og mit.

Vinge.

Ei tænkte jeg at svares saa paa Budet,
 Og glemte derfor hidtil hos mig selv
 Den Hilsen, jeg af Gudrun fik til eder:
 Hun længtes saare i de lange Aar,
 Thi vel Forældre kan en Kvinde glemme,
 Naar sæl hun sidder udi Kongesal,
 Men Brødrene, med hvem hun fordom leged,
 I hvem hun elsked Manden første Gang,
 Kan hende saa ei gange udaf Minde.
 Er Gulb og Gilde, Svogrens milde Ord,
 Da end for svage, jer til Færd at bære,
 Saa hører dog en Søsters sømme Røst,
 Og tænker paa det længselsfulde Dø,
 Som stadig vender sig imod jer Borg,
 Som glad mig skimter, men fortørnet skuer,
 Hvis ene jeg herfra skal drage hjem!
 Ei kalde I vel mine Ord i Tvivl,
 Dog til desmere Sikkerhed har Gudrun
 Mig givet med en sanddru Runestav
 Og denne Ring, den prudeste, hun eied.

Hogne.

Det er en fager Ring, det er den samme,
 Som fordom lyste paa vor Søsters Haand,
 Den hører med til Gnystahedens Gulb,
 Først nu er Skatten heel, her er dens Krone,
 Det stolte Tegn paa Guldbets Eiermand.

Gunnar.

Et kjærligt Bud indslutte disse Runer,
 Og tungt det falder mig at sige nei;
 Derfor jeg vil til Raad mig Ratten tage
 Og agte nøie paa hvert Drømmeshyn.
 Men, Hogue, du jo alt har Ringen
 Paa Finger sat, jeg maa dog og den see.

Hogue.

Ja, see den maa du, men jeg har tilegnet
 Mig den med Rette; thi i unge Aar
 Var jeg og Gudrun altid bedste Venner.

Gunnar.

Det er ei Sagen, thi til Hofners Guld
 Den hører jo, og her maa Lodden stifte.
 Dog grant jeg seer, det er den samme Ring,
 Hvormed mig forðum stolte Brynhild fæstede,
 Den er da min, og uden Vederlag
 Jeg ogsaa vil besidde den alene.

Hogue.

Nei, ikke saa! du selv veed bedst, til hvem
 Den Brynhild gav, lad derfor Lodden stifte!

Binge.

Isald jeg tør et Ord imellem tale,
 Mig tykkes, det var bedst, at Gudrun selv
 Den Tvist afskilte, hun det bedst maa vide,
 Til hvem af eder hun den sendte meest.

Gunnar.

Du taler klogt, lad hende Trætten stifte!
 Men jeg saalænge kalder Ringen min,
 Og løsner den ei før fra denne Finger.

Hogne.

Men jeg med samme Ret den kalder min,
Og det skal agtes, som paa denne Finger
Endnu den sad, til vores Søster dømmes.

Vinge.

Saa er jo nu nødvendig eders Færd!

Gunnar.

Men hvad mon dette Ulvehaar betyder,
Som lønlig knyttet er til fagre Ring?

Vinge.

Et Ulvehaar? maaskee et slikt det ligner,
Men er dog intet rigtigt Ulvehaar;
Imidlertid jeg ikke vel kan nægte,
At det vanhælder saadant fagert Mon.
Ei maa I bredest! jeg det selv har knyttet
Til Ringen som et lidet Mærke kun;
En saadan Ring kan lettelig forvilbes
Imellem andre, og naar man er Bud,
Sit Budskab maa man heelt og vist frembære.
Dog, altfor lang er Tiden om et Haar,
At fløve Haar er ingen Manddomsgierning;
En anden Tale gierne jeg i Løn
Med eder førte; det er ud paa Ratten,
Paa sidste Gang paa Bænken fulde Horn
Omvanke lystig mellem Eders Kæmper,
At de kan vandre til en rolig Søv!
I Centrum da jeg ved det gyldne Bæger
Skal bære Eder Tidende paany.

Gunnar.

Lad saa det være, selv jeg efter Sengen
Alt Længsel har.

Binge.

Paa rolig Søvn

Og gode Drømme, glad Opvaagning!

Ræmperne.

Det først og fremmest vore fødte Herrer,
Saa Gæsten og dernæst os selv vi ønske.

Gunnar.

Du Asmund, bring i Hæft den Runestav
Til Odruns Terner, hun den og skal stave.

(Til Binge)

Nu er vi ene, bær da hurtig frem
Den Tidende, som du saa varlig giemte!

Binge.

Ja, Thyvekoster maa man giemme vel,
Og ei jeg nægter, Tidenden er stjælet
Fra Gudruns Dre og fra Atles Mund;
Sæg i det inderste af alle Sjælens Kamre
Den giemte vel; men eders snilde Mjød
Har Røglen fundet og min Skat forraadt;
Paa Tungen ligger den, men Tungen vil
Endnu engang forsøge den at holde;
Sæg veed, den løses kun af klare Viin,
Lad derfor den i gyldne Bæger stumme!

Gunnar.

Du taler snildt, og, som mig thykkes, voxer
Beltalenheden ved hver Læbsfedrik,
Selv Talen om, hvad du os vilde sige,

Er Vinen værd, og ei jeg tvivler paa,
At jo tilfjeldst det Ypperste maa komme.

Vinge.

See saa! du talte vel, og drak iligemaade;
Men, Høgne, du har ei dit Væger tømt.

Høgne.

Beg meente, at din Tidende paa Bunden
Laae af dit eget Væger, ei af mit.

Vinge.

Du sfiemter, Drot, og minder mig med Aløgt
Om, hvad jeg nu er skyldig at frembære.
Saa hører da, hvad jeg har hørt i Vøn:
Kong Atle vorder snart til Liv for gammel,
Og dog til Daad hans Sønner er for unge,
Det mærker han, og det er nu hans Agt
At sætte jer til sine Sønners Væge;
Beg veed det vel, den Hæder loffer ei
To Drotter, som har meer end nok af Hæder;
Men dog mig tykkes, det maa tykkes Net,
I værged Landet for Gudrunes Sønner;
Thi mangen Veiler til en saadan Brud
Der kommer vist, naar Atle først er borte;
End tykkes mig, I skyld Gudrun Bod,
Og bedre ei kan gives eller tages.
Naar hertil kommer eders Søsters Bøn
Og Atles Bud og eders Tvist om Ringen,
Da mener jeg, at I med Hæder ei
Kan sidde hjemme; thi da vil man sige,
At Rædsel kun forhindred eders Færd.

Gunnar.

Hvad? Rædsel! er du gal? ved Odin
 Jeg svoret har, at jeg skal aldrig frygte.
 Velan! her er min høire Kæmpehaand,
 Om Atles Borg var Geirrods Gaard, jeg farer.

Binge.

Hav Tak, o Drot, for disse giæve Ord!
 Du, Hogne, følger dog din djærve Broder?

Hogne.

Ja, Dm, jeg følger ham og ikke dig.

Odrun.

Heel seent det er for Kvinder at indtræde
 I Driffesal, men tvungen er min Gang.
 Du, Gunnar, denne Runestav mig sendte,
 Omhyggelig jeg speidede dens Tegn,
 Og, som jeg stirred, saae jeg mange Streger,
 Som ei til Ordet maatte staves med;
 Det undred mig, at en saa fløgtig Kone
 Som Gudrun kunde riste Runer vildt;
 Jeg stirred meer, og mærked paa det Sidste,
 At tvende Gange riftet er med Ild,
 Og at de første overskaarne Runer
 Forbyde haardt de øverste at tro;
 Om Svig de tale, ei om Lyft og Gammen,
 Det seer jeg grant, og derfor er mit Raad,
 At ei I drage til det falske Gilde.

Hogne.

Seent kom du, Odrun, thi du kom for silde.

Gunnar.

Du kommer kun et Dieblif for jilde;
Thi nys vi givet har vort Ræmpeord.

Odrun.

Et Dieblif! det lyder kun saa ringe;
Men det er jo kun og et Dieblif,
Som luffer i for evig Ræmpens Die.
O, Gunnar! Gunnar! nu er det forbi
Med vort det glade Samliv her paa Jorden!
Du tier, onde, lumste Sendebud!
Tilftaa det kun, du Drotterne har søget!

Vinge.

Du er min Konges Søster, jeg hans Sendebud,
Din egen Broder du i mig udskælder;
Thi hvis du til min Sed vil fæste Lid,
Da tage Galgen mig og alle onde Vætter,
Om Vrendet jeg røgtede med Svig.

Gunnar.

Du gjør ham Uret, Odrun, lad os gange
Tilfængs, thi det er seent paa Ratten.

Morgenens.

Odrun.

End sover du, min Gunnar, sødelig,
Ei saae du mine onde Drømmeshyner.
Her skal du da nu aldrig sove meer,
Og aldrig skal jeg mere see dig vaagne!
Åh, hvad er det? er ei det Brynhilds Ring?
Jo visfelig, saa har nu hun dig fæstet.

Tredobbelt Spaadom var i denne Ring,
 Men altid den bethyder dog det Samme:
 Den vied Brynhild ind til Undergang,
 Den vied Sigurd, og den vied Gunnar,
 O, hvem kan staae mod Norners strænge Dom!
 Han rører sig, han smiler sødt i Drømme.
 Hvad er det, han vil drage til sin Varm?
 Det svandt, thi Smilet svandt fra Læben.
 Han vaagner; Gunnar, elskte Gunnar! siig,
 Hvad greb du efter, og hvorefter leder
 Dit Die saa?

Gunnar.

O Odrun, er det dig?

Det thyktes mig, jeg var til Gæstebud
 Med mange stolte, før useete Kæmper,
 Men dybt i Hjertet følte jeg et Savn;
 Da kom fremskridende en fager Kvinde,
 Mig thyktes halv jeg saae i hende dig,
 Hun kom mig nær, og jeg udstrakte Armen;
 Men borte var hun, derfor vaagned jeg;
 Mit Die ledte, og det har jo fundet,
 Hvad det begiærte.

Odrun.

Men dog visseelig ei det,
 Som stred dig varslende forbi i Drømme.
 Du var i Valhal: Atle har dig budt
 Til Gilde, men det var paa Asers Begne,
 Og Brynhild var det, som før Borde gik.
 Al, tungere og dog i samme Mening
 Var mine Drømme: jeg indgange saae

I Hallen Røner, som med Sorrigs Lader
 Og Sorrigs Dragt udlaarede sig Mænd;
 Jeg frygter svarlig, det var eders Følgjer.
 Der de udginge, kom en Ræmpe ind,
 Og tudende en Ulveslof ham fulgte,
 Et blodigt Sværd han bar fra Valen hid,
 Stiltiende han det paa Rnågen hængte;
 Det Sværd var dit, men Ræmpen var ei dig.

Gunnar.

Din Drøm er mærkelig, og vel kan være,
 At vi vor Alder nu udlevet har;
 Dog, fare maa jeg, thi jeg har det lovet,
 Og ville maa vi jo, hvad Røner vil.
 Ei maa du græde, Odrun, tænk tilbage
 Paa Stunden, da jeg sad hos dig i Buur!
 Da tyktes det jo paa vort Favnetag,
 Som om det var det første og det sidste;
 Hengangne ere dog de lange Aar,
 Og hvem kan vore Favnetag optælle!
 Saa lad os takke da de høie Guder,
 Men fremmerst dog Følsvangers milde Diis;
 Thi hende er det, som os har beftærmet
 Mod Odins Brede og mod Zetters Pift;
 Paa Jorden nu hun mægter det ei længer,
 Men vinker os til sig i høien Sal.
 Al, mere stakket var jo Sigurds Gammen,
 Enddog han var med Guder nær i Slægt,
 Og vi det voldte, Vød vi vel maa give.

Hogne.

Hvorledes, Gunnar, du i Sengen end!

I Brynne stande vore Følgesvende,
Og Alt er rede til den lange Færd.

Odrun.

Ja, lang den vorder visseelig, min Svoger!
Har du i Drømme ei dens Udgang seet?

Hogne.

Jeg drømmer ei, jeg sover kun om Natten;
Men vaagen er jeg med min hele Sjæl,
Til jeg mig lægger; havde Gunnar ikke
I Aftes sovet, kunde nu i Ro
Han Morgensøvnens hele Sødme smage,
Da kunde du nu sparet Drøm og Graad,
Og vi den maaskee altfor lange Reise.

Hvad nytter det nu os, hvad du har drømt!

Hvi drømte du det ei forgangen Nat?

Hos mig der og er drømt om Allehaande,

Om røde Brynjer og om hvide Bjørne,

Ja selv om Atle i en Orneham;

Men slikt jeg agter kun for Kvindefladder.

Hvad Reisen giælder, veed jeg saa omtrent,

At liden Vyst jeg har til denne Reise,

Det veed jeg og; men endnu eet jeg veed:

At ei for Mænd det sømmer sig at nøle,

Naar de skal færdes, var det end til Hel.

Atles Borg.

Gulrand.

Hvad vil du, Gudrun, med den store Kniv?

Du sliber den, saa det mig skær i Hjertet.

Gudrun.

Men hører du da ei, hvor Atle hvæsser
 De brede Sværd til vore Brødres Bryst?
 Er det en Lyd kanstsee, som bedre klinger!
 De haarde Guder vil nu have Blot,
 Og jeg skal vise, at jeg er gudsfrygtig
 Saa godt som Atle: han kun sine Svogre
 Dem offre vil; men er han færdig først,
 Vil jeg et Offer slagte, som skal mindes
 Med Gru paa Jord, saalænge Verden staaer.

Gulrand.

Forfærdes maa jeg, Søster, ved din Tale,
 Nu est du vaagnet af den lange Søvn,
 Forbandet det, der saa dig har opvækket!

Gudrun.

Saa vel, forbandet, thi det Atle var:
 I Nat han drømte, jeg ham voldte Bane,
 Han drømte end, jeg rykked op med Rod
 To sagre Rør og kogte dem i Blod,
 Og satte dem paa Bordet frem til Spise.
 Nu veed jeg vift, at mine Brødre komme,
 Og da, og da — nu er min Kniv saa hvas.
 O, hører du det, Søster, Luren skralder,
 Nu laver Atle til det store Gæstebud
 For Ulv og Orn, men jeg skal ogsaa lave
 Til Gæstebud.

En Terne.

O, Dronning! dine Brødre,
 Omringede af Kongens ganske Hær,
 I Baaben stande som til Slag beredte,

Og Binge dræbte de ved Borgeled,
Da fræk han dem sin onde Svig forkyndte.

Gudrun.

O, det var godt, at Gjufunger udgød
Det første Blod, det er et Lykkevarsel,
At de skal vinde i den store Kamp
Om ikke Seier, saa dog blodig Hvern,
Og jeg skal hjælpe til.

Gulrand.

O, grueligt!

Men, Gudrun, tænk dog heller paa Forsoning,
End paa den onde, gyselige Hvern!

Gudrun.

Jeg tænke maa paa det, jeg raader for,
Og mener du, at jeg min Røst kan mildne
Til hdmhg Bøn?

Gulrand.

Tag dine Sønnen med!

Igiennem spæde Rør din kiendte Stemme,
Formildet, vist formildende kan tale
Til Atlæs Hjerte.

Gudrun.

Velan! saa kommer da

I, Erpur, Etil, beder eders Fader,
At han vil spare mine Brødres Liv!

Erpur.

Du altid kaldte os jo Ulveunger,
Og nys du sagde, at til Ulv og Orn
Vor Fader laved prægtigt Gæstebud;
Vi stjæle ei fra vore Frænder Gildet.

Gudrun.

Forbandede, forvorpne Ulveunger!
 Hvi raadnede I ei i Modersliv?
 Saa laa og jeg saa dybt, at Livets Bulder
 Ei kunde række mig; men bier fun!
 Jeg skal jer og et Gilde tilberede!

Gulrand.

Alf, mens du raser, falde vore Brødre.

Gudrun.

Velan! jeg drager haarde Brynje paa
 Og knuger Haanden fast om Sværdehjaltet;
 Hvor Mænd staae tykkest, vil jeg gange frem
 Og værg mine Brødre, til jeg styrter;
 Men falde de, og jeg ilive holdes,
 Da skal det være mig et Kiendetegn,
 At dette Forsæt, som jeg ruger over,
 Er Guder eller Thurser til Behag.

Gulrand.

Za, Thurser vist, vil du de Fule tjene?

Gudrun.

Med dem jeg gange vil i evig Pagt,
 Som eie Vilje og som eie Magt
 Til mig at styrke og mit Sind at hærde,
 Saa ei min Tanke skal mig selv forfærde.

Thorkild.

(Opvaagner af Uvid.)

Hvor er jeg? hvilken Haand har medhyndsfuld
 Mig flyttet fra det røde, kolde Leie

Til dette varme? Hvem har mine Saar
 I fremmed Land med saadan Omhu røgtet?
 Det er vel dig, du Kvinde færr og fiin!
 Ja visfølig, dit Die det mon fige;
 Saa ræk mig, Frue, da din hvide Haand,
 Alt jeg paa den med Taarer kan opfkrive,
 Hvad Tungen ei at fige kan formaa!
 For Døden ei jeg ftiælver, og frimodig
 Jeg nu udtømme vil dens bittre Kalk;
 Men Gud jeg takker, fom endnu mig under
 Et Dieblif til roligt Syn paa Livet,
 Til milde Taarer over angret Synd,
 Til verdsfig Tant et kort Farvel at fige.
 Hvi græder du saa faare bitterlig?
 Fik ogsaa du et Ulivsfaar paa Valen,
 Et Hjertefaar, fom fvier meer end det,
 Os legemfig det hvasfe Staal kan give?

Odrun.

Ja visfølig; thi jeg var Gunnars Liv
 Og Atles Søfter, dobbelt er min Jammer.

Thorkild.

Saa maatte de da begge lade Liv,
 For ftilles kunde hiin den onde Riv,
 Som blinde om det gylbne Støv de hpped!

Odrun.

Desværre, ja; saa gruelig en Nad
 Af Hændelfer, fom i de fidfte Dage
 Udspunde fig, mens fovende du laa
 Paa Gravens Rand, i intet Oldtidssagn

Afbildes, ja vel neppelig en Tanke
 Om sliq Ufærd i noget Sind opstod.
 Med Hjerteklemmel saae jeg Gunnar ride,
 Jeg klemtes mere, alt som Dagen led,
 Og næste Morgen jeg paa rappe Ganger
 Hensfare maatte; thi slet ingensteds
 Jeg stedes kunde, hvor jeg gif og stod,
 Jeg saae min Gunnar rød af eget Blod.
 Der jeg kom nær mod Susaborg, da mødte
 Mig Lyden af en slagen Harpestræng;
 Det dundrede saa sælsomt i mit Dre,
 Det rørte mig saa underligt i Sind;
 Selv Gangeren med spidsset Dre lytted,
 Som om bekiendt ham var det Harpeslag;
 Han traadte dybt i Jord med haarde Hove,
 Men ret som han til Vorgeledet sprang,
 I Harpestræng saa ynkelig det klang,
 At kun om Død man det udthde kunde.
 Jeg hørte brat det gruelige Sagn
 Om Atles Svig og haarde Vaabensliste;
 De tappre Gjufunger fremgif og fired
 Som vrede Bjørne, og selv Gudrun har
 Med Sværdet øvet blodige Idrætter;
 Men Atles Kæmper flokked sig til Strid
 Som Ulv og Ravn, naar Adsfjellugten kalder.
 Med sledne Brynje og med fløvet Hjelm
 Stod Gudrun ene hos de svegne Brodre;
 De indeklemtes udi Skjoldering,
 Og Livet kun for Sigurds røde Ringe
 Og for hans Guld dem budet blev tilfals;

Men lettere man knuse kan end smelte
 Den røde Malm og Hjertet, som til den
 Sig binder fast og vorde maa dens Frænde.
 Af Hogue blev det haarde Hjerte skaaret,
 Men Gunnar lo, fordi nu Sigurds Guld
 I Rhinen tryg for Atle kunde hvile;
 Selv flux han kastedes i Ormegaard,
 Men fløgtig slog han Harpen, Gudruns Gave,
 Og dhyfede Ormene med Strængeleg.
 Dog, Een i Hulen var heel led og gammel,
 En Hæx saa ful sig havde gjort til Orm,
 Hun ei det glemte, hvad hun bar i Sind,
 Hun gnaved sig til Hjerteroden ind.

Kong Atle var heel underlig tilmode,
 Med Nibingsid han meente Guld at vinde;
 Men Andvars Ring, som han hos Gunnar fandt,
 Var det fordærvelige Guld, han vandt;
 Med den paa Finger han i stolte Tanter
 Opvandet langsom ad sin Borgegaard;
 Udsmykket kom ham Gudrun der imøde:
 Med Smil paa Kind og ghldne Kalk i Haand,
 Hun venlig bød ham ind i Sal at gange
 Og efter Svogre drikke Urveøl.
 De mange Hændelser, som i en søie Tid
 Saa underlig sig havde sammenlænket,
 Bedøved ham, dog maaskee og en Gud
 Det var, som vred forblinde hans Die;
 I Sal han gif og holdt et lystigt Gilde.
 Der Gæsterne paa Bænken drukne sad,

Med Skoggerlatter og med grumme Lader
 Sig Gudrun stilled i den aabne Dør,
 Rundgjorde Atle, han sig havde mættet
 Ubidende med sine Sønners Risp,
 Og at hans Mjød med deres Blod var blandet.
 Ei bød hun paa Svar, og Baalets Luer
 Omspændte flux den fasttillukte Sal,
 Ei Udgang var for Atle og hans Kæmper,
 De blev med Borgens til en Afsejeb;
 Sig Gudrun styrked i den stride Flod,
 Af trende Slægter jeg tilbage stod.
 Paa Borgens Gruus jeg stod og eftertænkte,
 Hvor underligt det dog i Verden gaaer:
 De trende store, kongelige Slægter,
 Al Volsungs, Gjukes og Kong Budles Et
 Er ødelagt, har ødelagt hinanden;
 Saa styre Rorner, siger man; men af!
 Er Rorner da om Hjerterne saa kolde!
 Og hvi har ei de milde Baner Magt
 Til Kæmpeslægten vilde Harm at styre
 Og smelte Hjerterne i Kiærlighed?

Thorkild.

Du spørger som en kiærlig, vakker Kvinde,
 Og Hjertet dig har ført paa bedre Spor,
 End Grublefløkten sine stolte Sønner;
 Du føler det, at iffun Kiærlighed
 Kan være Livets ægte Grund og Spire,
 Saa Faderlighed have maa sit Navn
 Af Altings Drot og Ophavsmand: Alfader;
 Forvilbede paa Rornerne I troe,

Som af sig selv og i sig selv de vare,
 Istedenfor at de kun er et Navn
 Paa Kiærlighedens vise Raad og Vilje.

Odrun.

Hvorledes? er mit Hjertes kiære Drøm,
 Om Kiærlighed som Verdens Herskerinde,
 Ei blot et Bæv af mine Længslers Traade?
 Er Drømmesynerne i mørke Nat
 Da sandere end hvad om Dagen stues?
 Har Diet Ret, naar giennem blodig Skj
 Det mener Kiærlighedens Sol at skimte,
 Og er det den, som med sit blanke Lys
 Paa Valen og paa Sværdene mon straalet?

Thorild.

Forunderligt det er at sige: ja,
 Og med en hellig Mand vi maae udbryde,
 At Herrens Wiisdom er et bundløst Dyb,
 Hans Bei usporlig, og Hans vise Domme
 Udgrundelige ikkun for Ham selv;
 Men dog jeg tør med Visshed det stadfæste,
 At Kiærlighed alene styrer Alt.
 Ei maa det undre dig, at dine Drømme
 Er sandere end dine vaagne Syn;
 Thi viid, at i de lange, svundne Tider
 Kun for det hvide Syn har været Døgn,
 Indvortes uafsløst har Natten ruget,
 Og hvo som vilde sig bevæge selv,
 I Mørket vakked, snublede og famled;
 Kun den, som mærkede, at Diets Lys
 Ei kunde Nattens Mørke giennemstirre,

Med luffet Die gav sig Gud i Vold,
 Ifkun for ham et Lys opgik i Drømme,
 Og klare Skygger af Guds Herlighed
 Ved Stjerneglimt det undtes ham at skue.
 Dog, hvad jeg taler, er vel gaadefuldt
 For dig, som ei i Navnet er indviet,
 I Undernavnet, der som Nøgel kan
 Palladsfets den forborgne Dør oplade,
 Hvor Viisdoms Skat opdyngtet er og dulgt.
 Saa viid det da, at alt i Tidens Fødsel
 Den første Kvinde Herrens Kiærlighed
 Miskiendte og forlorede tillige;
 Fra samme Stund var Slægten Herren fremmed,
 Og dulgte vare Kiærlighedens Spor;
 Men Han, der mindre end en kiærlig Moder
 Forglemme kan det Foster, som han bar,
 Besluttede, før Verdens Grundvold lagdes,
 I Tidens Fylde for den faldne Slægt
 Saa trolig om sin Kiærlighed at vidne,
 At hvert et Hjerte, som ei selv til Steen
 Af onde Magter lod sig villig hærde,
 Hensmelte maatte i en Taareflod,
 Og i den Flod hans Villedde erkiende.
 Ja, naadig, end før Tidens Fylde kom,
 Husvaleden han hvert et kiærligt Hjerte,
 Som længtes efter meer end Jordens Tant;
 I Drømmeshyn han tit sig aabenbarede
 I stille Nat for dem, hvis Aftenfuk
 Sig løftede til ham paa Bønnens Vinge,
 I Anden faae de Lysset, som engang

Med stærke Straaler skulde Mørket tvinge,
 Og vaagnende i Dagningen de sang
 Om Verdens anden, store Morgenrøde.
 Den kom, Alfader fra sit Guddomsstjød
 Nedsendte ham, som, førend Tiden fødtes,
 I Guddomsklarhed havde hvilet der.
 Han kom til Jord, den Faderens Genbaarne;
 Med kærlig Tale og med kærlig Daad
 Forkyndte han Guds vise, milde Raad,
 Han villig gav sig selv i Tjendehænder,
 Af onde Thurser og af deres Frænder
 Han lod sig pine, og han lod sig myrde,
 Som for sin kiære Hjord den gode Hyrde
 Ei kæmper, blot, men sætter Livet til.
 Dog snart den Stærke Dødens Lænker brød,
 Thi ei af dem han kunde holdes længe,
 Og Faderen opløstede ham høit,
 Et Navn Han gav ham over alle Navne,
 Saa at i Jesu Christi Navn det høie
 Hvert Hjertes Knæ sig ydmygt skal nedbøie,
 Og det skal alle Tungers Lovsang være,
 At Han er Herren til Gud=Faders Vre.
 Nu hver en Sjæl, som troer paa Jesus Christ,
 Kan om Gud=Faders Kiærlighed ei tvivle,
 Om nok saa sært og gruelig endog
 Paa Zorderig sig Tiderne udfolde;
 Og hver, som troede paa Guds Kiærlighed,
 Maa elste ham og elste sine Brødre.
 For saadan Tro og saadan Kiærlighed
 Har Faderen ved sin Genbaarne lovet

Os midt i Sorg og Trængsel Sjælefred,
 Og efter Døden evig, navnløs Gammen.
 Det glade Budskab skal paa Jord henvandre
 Saa vidt som Solens Straaler monne gaae;
 Men ret som Sneen og den haarde Is
 Maa først optøes, og Jordens Lænker sprænges
 Af stride Strøm, forinden Blomsten kan
 Med fine Spire Jorden giennembrøde,
 Saaledes maa og Hjertets frosne Jord
 Af blodig Regn beskylles og optøes,
 Før Kiærlighedens fine Blomst i Nord
 Kan spire frem og udi Verten trives.
 Udryddes maae de stolte Ræmpeslægter,
 Som glædes kun ved Blod og Vaabengny:
 De undergaae ved deres egen Brøde;
 Men Kiærligheden styrer viselig
 Til høie Maal selv Nidingers Idrætter.
 Ved Nidingsid de trende Slægter faldt,
 Som du tilhørte og som du begræder;
 Men selv ved Hovmod og ukiærligt Sind
 Frivillig de til Undergang sig vied.
 En dunkel Spaadom har I selv derom
 I eders gamle Sagn om Ragnaroke:
 Behødes skal jo Afers Undergang
 Ved Frændesvig og alffens Syndidrætter;
 Behødes skal jo Gimles lune Vaar
 Af Jimbulvintre, trende Vinteraar.
 Saa skal jo Mørke over Jorden ruge,
 Til Afer undergaae paa Vigrids Mark,
 Da først paa Himlen skal den gylde Sol

Henvandre stoltelig med blanke Straaler;
 Den Sol er Christus, og hans Guddomsord
 Som Straaler sig mon sprede vidt paa Jord.

Obrun.

Heel lysteligt er dette store Sagn,
 Heel trøsteligt for et bedrøvet Hjerter;
 Jeg meente nys, at Alt for mig var tabt,
 Men ved det Tab jeg storligen har vundet.
 Var og dit Sagn kun som et Skjaldefvad,
 En Spaasang om et saadant Syn i Drømme,
 Som det, du sandt og fløgtig meldte om,
 Jeg vilde dog den Tidende ei miste
 For al den Gammen og for alt det Guld,
 Som er paa Jordens runde Bold at finde,
 Jeg vilde daglig stride med mig selv
 For det at troe i Sandhed saa at være;
 Men nu jeg seer dig som en Due hvid
 Paa Gravsens Bredd dig selv derved at trøste,
 Og hører dig, nedlagt paa Sotteseng,
 Saa trygt og frit om Liv og Død at tale;
 Nu veed jeg vift, at Sinding er dit Ord,
 Nu paa den Jesus, som du mig har nævnet,
 Jeg fast vil troe, og al den Kiærlighed,
 Som jeg til Mand og Frænder haver baaret,
 Og den, som, ei med Noget her tilfreds,
 I Himmelrummet op mod Baner higer,
 Jeg flytte vil til Faderen og ham,
 Der elstelig sig saa for os lod pine.
 Med Hjertet elsker jeg, med Hjertet vil jeg troe,
 Thi Kvinden ei det sømmer sig at gruble,

Og flux forjage vil jeg hver en Tviol;
 Men siig mig, hvis derpaa mig Svar kan gives,
 Hvi bliver ei for Ræmperne kundgjort
 Den Hellige? maaskee de Mordersværdet
 Henkasted dog og knælede for ham;
 Heel sørgeligt det er dog at henstirre
 Paa dem, som saa i Hundreb, Tusind-Tal
 Sig skynde Død og Undergang imøde.

Thorkild.

Swad jeg dig svare kan, er ikke stort;
 Men Nok det for en Troende maa være:
 At Jesu Navn fordølges vidt og tit,
 For ei de Bantroes Skyld og Dom at øge;
 Det vist jeg troer, og selv jeg prøvet har
 Hos Gjukunger og deres onde Moder,
 Hvor dybt forhærdet mangt et Hjerter er;
 Forgiaeres jeg ved Brynhilds Sig kundgjorde
 De arme Brødre Salighedens Vei,
 Og da paa Valen jeg igjen dem mindet
 Om deres Sjæls og Legems Undergang,
 Da svarede mig Høgne kun med Sværdet,
 Han saared Jesus, da han saared mig.
 Saa vidt jeg skimter Lys; men naar jeg tænker,
 Hvor mangt et Hjerter briste maa i Kval,
 Hvor mangel Slægt gaae sørgelig tilgrunde,
 For Jesu Christi Kors paa Valhals Gruus
 Sig til en hellig Naadestol kan løfte,
 Naar i Aarhundreder det os maa tykkes,
 At Tusinder, som sulke efter Lys,
 Hensidde maae i Dødens mørke Skygge,

Ja, naar det tykkes os, som Mørket vandt,
 Naar Lyset slukkes, hvor det klart har skinnet,
 Da svimler Tanken paa sit Grændsestiel,
 Da ei formasteligt vi, Døgnet's Planter,
 Maae gruble længer over Herrens Raad,
 Men ydmyge i Støvet knæle ned,
 Og troe det fast, at Gud er Kiærlighed.

Odrun.

Ja, grandt jeg seer det, naar os Tvivl vil ængste,
 Da skal til Jesus skyndelig vi the,
 I ham beffue Kiærligheds Vidunder,
 Og drukne Tvivlen i hans dybe Bunder
 Men kan vi altid os besinde ret,
 Og roffes Troen ei af Tvivlen let?

Thorkild.

Jo visseelig, og skulde selv vi stride,
 Da blev det snarlig med vor Tro forbi;
 Men derfor og Enhver, som vil bekiende
 Sit Hjertes Tro paa Herren Jesus Christ,
 Bli'r døbt med Vand til Tro paa Gen i Trende,
 Til Tro paa Fader, Søn og Helligaand.
 Og denne Aand, Gud-Faders Helligaand,
 Som altid svæver over Daabens Bande,
 Og af hvis Aande Alt, som blev, er skabt,
 Som hvilede i de forsvundne Tider
 Paa Guds Udvalgte, og igiennem dem
 Forkyndte Jordens Slægter Frelsens Time,
 Han i hvert Bryst, som trøster sig derved,
 Indaander Lys og Kraft og Kiærlighed.

Odrun.

O, det er glædeligt langt over Maade!
Med saadan Tro man ei forsage kan;
Men vil du da udi de høie Navne
Indvie mig ved Daab til denne Tro?

Thorild.

Det kan jeg ei, thi mine sidste Kræfter
Udtømtes ved min Tale og min Fryd;
Men lad det ei dig udi Sindet nage,
Thi Hver, som troer, har visse Pant paa Daab
Af Herrens egen høire Haand annammet;
Saa skabtes Helgene i gammel Tid,
Før Jesus kom, saa frelles trindt paa Jorden
Enhver, som troer paa Himlens sande Gud.

Odrun.

Men kan du da slet intet Tegn mig give
Til selv mig at forvisse om mit Kald?

Thorild.

Henhøi dig over mig i Jesu Navn!
Annam det helligste af alle Mærker,
Annam for Bryst og Afsyn Korsets Tegn.
Nu er til ham du bundet, som udstrakte
Paa Korsets Træ et helligt Armepar,
Før det at vidne med de aabne Arme,
At over Alle han sig vil forbarme.

1711

1711

1711

1711

1711

Optrin

af

Nordens Kæmpeliv.

Red

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Anden Udgave.

Andet Bind.

København.

Forlagt af K. Schanberg.

Thieles Bogtrykkeri.

1861.

Optrin

af

Kæmpelivets Undergang i Nord.

Bed

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

Anden Udgave.

Kiøbenhavn.

Forlagt af K. Schanberg.

Thieles Bogtrykkeri.

1861.

Optim

Stempel des Königl. Hofes

181

Die Königl. Hofbibliothek

Wien

181

Gorm hin Gamle.

De Talende.

Gorm hin Gamle, Leirefonge.

Thyra Danebod, hans Dronning.

Knud Danecast, }
Harald Blaatand, } deres Sønner.

Alakharald, Thyras Fader, Jarl i Holsteen.

Unni, Erkebisp.

Gardur, en Sjællandsfar, Islands Opdager.

Einulf, Gorms Fostbroder.

Askield, }
Thormod, } Hofgoder.

Hirdmænd.

Første Samtale.

Leire.

Gorm. Gardur.

Gorm.

Seel lysteligt det er i Alderdommen,
Naar man i Ungdom selv har faret vidt,
Paa Tiden der om Yngres Færd at lyde.
Men siig mig, Gardur, er det sandt,
Hvad man om Gangerolf fortæller?

Gardur.

At han i Valland fik et Hertugdom?

Gorm.

Det veed jeg, men at han blev kristen?

Gardur.

Er og desværre sandt, jeg selv har seet
Ham døbes, hørt, hvordan han stifted
Sit gamle Navn og fik et nyt igien.

Gorm.

Det er en Galenskab, som nuomtide
Er kommet over Nordens djærve Mænd.
Det danske Tungemaal har Rolf vel ogsaa
Omskiftet med det vælske Munkesludder?

Gardur.

Ja, nu er Rolf da død, hans Søn
Er kommet efter ham, han snakker
Som du og jeg imellem danske Folk;
Men for det meste taler han dog Vallandsk
Som alle de, der boe i Rotemag,
Og til en anden By sin Søn han maatte stifte,
For at han kunde lære Danskes Maal.

Gorm.

Saaledes gaaer det nu. I gamle Dage,
Hvor Danske kom, blev ogsaa Maalet dansk,
Men naar den Sæd fra Romaborg nu vinder,
Bli'r vel i Danmark selv det Danske glemt.

Gardur.

Det vil jeg ikke tro, men, om det skete,
Saa er der nu et Land, hvor dog
Nok baade Fædres Sæd og Maal kan giemmes.

Gorm.

Hvor mener du?

Gardur.

Paa Island, mener jeg.

Gorm.

Er det hint Land i Vest, som man fortæller,
At du har fundet.

Gardur.

Netop det.

Jeg nævned Landet Gardursholmen,
At det dog kunde faae et Navn,
Men siden har Man kaldt det Island.
Det er det samme, hvad det hedder, men

Det er et herligt Land med høie Klipper
 Og mange Fjorde, alstions Fjst
 Og brede Enge. Der er koldt deroppe,
 Men det kan ikke skade, det er ret
 For Aser og for Nordmænd, og jeg tænker,
 At om en Alerk end vover sig derop,
 Saa skal han fryse reent ihjel.

Gorm.

Men er det bygget?

Gardur.

Dygtig alt.

Jeg var der kun en Vinter, siden
 Jeg vilde fejlet did engang igien,
 Men kunde ikke mere Holmen finde.
 Da vied Floke Odin trende Navne
 Og fulgte siden efter, hvor de fløi,
 Saa fandt han Landet, og jeg mener,
 Det er et Mærke paa, at Odin end
 Har ikke tabt sin Kløgt, at høie Aser
 Ranskee vil flytte op til Island nu,
 Isald dem hviden Christ fordriver,
 Og Norges Konge med; thi hvad er det
 Vel andet, Harald gjør, den Riding,
 Som dræber Norges Fylkekonger eller
 Uddriver dem fra deres Odel, dog
 Heel mange af dem ere Odins Etmænd,
 De flygte nu til Island, alt
 For Thor og Frei er mangt et Huus opbygget.

Gorm.

Hvad kalder du da det, at jeg uddrev
 Og dræbte alle Danmarks Fylkekonger?

Gardur.

Naar Odins Et bær Baaben paa sig selv,
 Jeg ei kan sige, at den gjør det ikke;
 Men du dog hærgede med mere Skiel
 Paa dem, der svog dig for dit Odelsrige.
 Desuden er det saa en egen Sag med dig,
 Du og de andre stammede fra Aslug,
 Fra Sigurd og fra Brynhild, med den Et
 Det er saa underligt, den maa vel kæmpe
 Imod sig selv, som den har altid gjort.

(Ind traadte nu Giulf hin Gamle).

Giulf.

Hilsæl, Kong Gorm! hvad du besøel,
 Er Alt udrettet.

Gorm.

Du fra Gotland kommer!

Giulf.

Fra Ribe og fra Hedeby,
 Fra Kirkebrand og Klerkemord jeg kommer.

Gorm.

I fik da stillet Tungen paa de Klerke,
 Der nu saalænge har bespottet Thor
 Og alle Aser?

Giulf.

Saa, vi fik den stillet;
 Men hvad den mælte først, var fælt.

Gorm.

Hvordan? mig tykkes, Røsten skiælver, Giulf!
 Jeg troer, at du er ræd.

Giulf.

Med dig jeg soer

Saa vide om paa Hærtog, og vist aldrig—

Du saae mig ræddes, ja endnu jeg tør

Selv med hin argste Børsærf Holmgang prøve;

Men brænde Kirker, dræbe Klerke, nei,

Det gjør jeg aldrig meer, om end du byder.

Gorm.

De har forherjet dig med Seid,

De arge Trolde, du vel ikke meer

Nu troer paa Aserne?

Giulf.

Jeg troer, at Aser

Har Magt, men den har ogsaa flere Guder,

Og Christ er stærk.

Gorm.

Hvad sagde vel de Klerke?

Giulf.

De sagde, naar de kom til Himmerig,

Til deres Valhal, Christ de vilde bede

At straffe os med Plager og med Død,

Men dig med Hjertesorg og alfsions Sammer.

Gorm.

Og derfor est du bange? Thorbjørn vist

Dog ei blev ræd.

Giulf.

Han siger det vel ikke

Til dig, thi han har glemt at mæle.

Paa vores Hjemfærd brødes Skibet, mig

De Christnes Gud har ene ladet frelles;

Men han mig straffede dog mere haardt

• End dem, der sank tilbunds i Havet.

Min Gunnar! — I halvtredsfindsthye Aar

Run Blod har rundet ned paa mine Kinder;

Men nu maa Taarer rinde — ja de maa.

Gorm.

Din Gunnar var en vaffer Svend, og saare

Begyndte ham — Han drukned altsaa med.

Eiulf.

Og troer du da, ifald han kun var druknet,

Beg vilde staae og græde som en Dreng?

Nei, gruelig han endte. — Over Altret

I Kirken hang et Stykke Træ,

Du kender det, det er som Hammerstegnet

Og nævnes Kors, derpaa var hviden Christ

Udskaaret, og som røde Guld han lyste.

Det rev min Gunnar ned og holdt det frem

For Alerken, der han skulde døe, og spottet,

Og bød ham bede til sin hvide Christ.

Da løfted Alerken Vinene mod Himlen,

Som om han kunde giennemstirre den,

Og da hans Blik paa Gunnar sig nedskænfed,

Det var saa stærkt og hvast, at alle gios;

Dertil han mælte Ord, som klang saa hule,

Og som ei Nogen iblandt os forstod.

Da blev min Søn som galen, snart han tuded

Pig Ulve, snart han brøled, Haanden kneb

Han fast om Korset, og da Kirken brændte,

Da løb han ind i Ilden, kasted sig

Paa Jord og brøled giennem Gruen.

Gorm.

Ja, det var grueligt, ei undres mig,
Du græder. Jeg har glemt at græde,
Men hvis min Knud — o siig mig dog!
Har ei du spurgt til hans og Haralds Færd?

Giulf.

Om Knud jeg Intet hørte, men man sagde,
At Harald alt var draget hid.

Gorm.

Saa gik da, Gamle! lad trehundred Mand
Sig væbne, stille sig ved Salen!

Giulf.

Det er det sidste Bud, som jeg udretter,
Før med min Kval jeg skjuler mig i Hoi.
Farvel, Kong Gorm! jeg tjente dig heel trolig,
Og maaskee altfor trolig.

Gorm.

Snart i Valhal

Vi atter mødes skal til Gammensliv.

Føstbrødre vare vi, og jeg er pligtig
At hevne dig. Paa Christ og paa hans Flok
Du hevnes skal.

(Støttende sig paa Spydet gik den gamle Giulf nedbsiet ud af Hallen.)

Gorm.

Hvad siger du vel, Gardur! om alt dette?

Gardur.

Jeg siger nu som før, at det er godt,
At Island er, og at jeg mener,
Det ikke er for Intet, at just nu
Den D er fundet.

Gorm.

Saa du mener,

At det er her forbi med Asers Magt?

Gardur.

Det mener jeg just ikke; men mig tykkes,

Du frygter for det selv.

Gorm.

Jeg frygter ei,

Det aldrig var min Sæd, og ei jeg grubler,

Jeg holder fast ved mine Fædres Tro,

Thi det er Ræmpetroen. Intet Færtegn,

Om det var nok saa underligt og stort,

Kan rokke mig; thi hine store Slægter,

Som stige ned fra Odin, er et Færtegn

Vangt større, end om Ild blev Vand,

Og Vand blev Ild. Dog ei jeg dølgjer, stundom

Heel sære Tanker avles i mit Sind,

Naar jeg maa see, at Asers Magt forringes,

Og naar jeg tænker paa den tunge Drøm,

Som jeg har havt engang.

Gardur.

Ja, Drømme

Desværre tit er ikkun alt for sande.

Paa Norges Harald seer man det saa grant.

Hans Moder drømte, som du veed, om Træet,

Der stygged over Norrig, ei engang

Hun drømte, at saamange giæve Mænd

I Træets Grene skulde blive hængte,

Og nu er det dog med det Andet skeet.

Hvad drømte du, Kong Gorm?

Gorm.

Den Stund,

Jeg beilede til Thyra, ei hun vilde
 Mig ægte, før jeg trende Nætter sov
 I nyhøgt Huus og sagde mine Drømme.
 I trende Nætter kom den samme Drøm igjen:
 Mig tyktes, at jeg stod ved Østersøen,
 Og Vandet skyndte sig fra Vandet bort,
 Saa der blev tørt imellem alle Der;
 Da trende hvide Rødd gif op paa Land,
 Saa trende røde, derpaa trende sorte,
 Og alle bede Græs; men der de Sorte
 Fra Vandet gif, da høstes slikt et Gny,
 At hele Danmark maatte stielve.
 Det lagde Thyra ud om haarde Uaar,
 De kom, men Gnøet vilde hun udthde
 Om megen Død og Ufred i min Æt.
 Kun liden er min Æt, den snart kan ødes,
 Og mener jeg, at ødes Skjoldungætten,
 Da ødes og i Danmark Odins Sæd.

Gardur.

Din Drøm heel mærkelig maa nærnes,
 Og dog jeg ei som Thyra eier Kløgt,
 Mig tyktes, det var ogsaa vel at mærke,
 At Røddene var af adskillig Lødd.

Gorm.

End meer adskillige de vare,
 De Sorte havde mægtig store Horn,
 De Røde mindre, men de Hvide ingen.

Gardur.

Ja, stor er Afakæmpens stille Kraft,
Den mindstes da, naar den i Strid sig deler;
Men Alerken stander værgeløs og svag
For Altret i den hvide Mesjesærf.
(Alfharald kom indgaaende i Salen med Knud og tredive Hirdmænd.)

Alfharald.

Hilsæl Kong Gorm, min Maag!

Gorm.

Saa kom du dog

Engang, Alfharald! skøndt det seent maa nævnes.
Kom hid, min Knud, at jeg kan maale dig
Med gamle Die! Du est vorden stor
Og stærk, du ligner dine Fædrefrænder.
Du, Gardur! gik med Knud, fortæl
Ham Noget om de mange Lande,
Hvor du har færdebes! og, Harald, siig
Til dine Mænd, de gange ud af Salen!

(Harald bød, og ud ginge Mændene.)

Gorm.

Du, Gardur! kom igien! din Klogt er stor,
Og vel du høre maa, hvad vi samtale.

(Da vendte Kongen sig heel bister mod Alfharald.)

Beg trende Gange dig til Zulegisde
Indbød, og du vanhædrede mit Bud:
Du loved, mig til Spot, du vilde komme,
Men kom dog ei. Beg derfor var tilfjinds
Dit Land at hæрге og dig selv at dræbe;
Men Thyra saåre gif i Bøn for dig,
Og meente, at du varst forhindret

Bed sære Hændelser. Nu est du her;
 Trehundred Mand staa væbnede for Salen,
 Og hvis du ei aarsager dig, da skal
 Du aldrig komme heden med dit Liv.

Alafharald.

Mit Liv, Kong Gorm, er iffun lidt at agte,
 Du selv est gammel, jeg er ældre dog,
 Og vilde glædes ved at døe, forinden
 De Ting fremkomme, som tilstunde nu.
 Derfor jeg kaarer ogsaa helst at tie,
 Enddog heel vel jeg mægtebe at tale.
 Du ei skal raabe dine Hirdmænd hid,
 Du har jo selv et Sværd, og jeg tør mene
 Mig værdig til at falde for din Haand.

Gorm.

Uhørt jeg dræber Ingen, som fremtræder
 Her for min Stol. Aarsag dig, om du kan!

Alafharald.

Du vil da vide, hvi jeg ei er kommet?

Gorm.

Ja, derfor stævned jeg dig hid.

Alafharald.

Men naar du hører, hvad dig lidet huger?

Gorm.

Saa er det ikke førstegang.

Alafharald.

Saa hør!

Bed Zuletid jeg kom til Limafjorden,
 Der stod et Træ heel grønt ved Fjordens Bredd,
 Og det var underligt om Vintertide

Alt see det ene Træ saa sommerligt;
 I Træet hængte Ebler, smaa men fagre,
 Ved Roden Andre mægtig store laa,
 Men ormeftukne og med visen Stilk
 De alt begyndte at forfules.
 Jeg gruede ved Synet, og hvorfor?
 Behøver jeg vist ikke dig at sige.

Gorm.

Ei sandt? det skal betyde Sædomsfistning?
 Det var et grumme konstigt Syn,
 Saa konstigt, at man hardtad skulde mene,
 Det Træ kun i dit eget Hoved stod;
 Men det er allerede slemt, det Store
 Er raadnet der. Nu, dengang blev du ræd
 For Skyggen af dig selv. Hvad mere?

Klakharald.

Den anden Juul paa Skibet alt jeg stod,
 Ufødte Hvalpe høit i Tispen gøede,
 Men selv hun tav. Det vel betyder, at
 Det, som end ei er født, men dog undfanget,
 Skal vorde lydt, det Gamle tie kvær.

Gorm.

Var alt det Gamle saa som du, Klakharald!
 Da var det vist nok ogsaa bedst, det tav;
 Men saa er ikke Alt, thi man kan vorde
 Heel gammel og dog ikke kærlingveg
 Som du. Hvad er dit tredje Eventyr?

Klakharald.

Ei Eventyr men Sandsagn. Tvende Bølger,
 Heel store løfted sig i Limafjord,

Og sjunke i hinandens Favn, da thfftes
 For Dine Vandet være idel Blod.
 Da tænkte jeg paa dine tvende Sønner,
 Ulige som de begge er i Sind.
 Dengang jeg dog vel maatte blive bange,
 Da ei jeg er saa stærk som du, Kong Gorm!

Gorm.

Det er min Knud om hvem du spaaer saa ilde!
 Først haaner du, nu vil du pine mig.
 Har du end Meer at sige?

Klafharald.

Nei.

(Kongen slog paa Skjoldet, og en Flok Hirdmænd styrtede ind med
 dragne Sværd. Da reiste sig Gardur og traadte for Kongen.)

Gardur.

Som det sig burde, tav jeg, Herre Konge,
 Imens du talte, men da nu du vil
 Din Maag, den gamle Harald, dræbe,
 Fordi du ei kan see, hvad han har seet,
 Da maa jeg tale, bede dig at mindes
 Din egen Drøm, og store Trolddomsfloget,
 Som Christine eie! Mindes du ei længer,
 Hvad Giulf mælte? hvorfor er det Løgn,
 Hvad Zarlen siger? mon fordi det thfftes
 Dig underligt? og mener du da, han,
 Hvis store Klogt er vide kiendt i Norden,
 Ei vel saa let et mere rimeligt,
 Sandsynligt Paaskud havde funnet finde,
 Ifald han vilde løiet? mener du,
 Han vilde sagt dig, hvad heel vel han vidste,

Du ei gad hørt, ifald det ei var sandt?
Saa underlig en Konge sjælben dømte.

Gorm.

(Der han havde betænkt sig enstund.)

Sa, du har Ret, og det var Odin selv,
Som fik mig til at kalde dig tilbage.
I trende Nar jeg harmed mig, fordi
Jeg meente mig vanhædret, derfor tyktes
Mig Alting usandt, og da om min Knud
Han spaaede ilde, spaaede ham hans Død,
Hans Død, som, naar jeg vorder lagt i Høien,
Alene er igjen af Skjoldungætten,
(Thi Harald hører ei til den i Sind,)
Da blev jeg ret som galen, end jeg ryfter
Af Harme, men det er ei Haralds Skyld,
Det seer jeg grant, og derfor skal han leve.
Dog dette mæler jeg for eder, Kæmper!
Og det skal mæles høit paa alle Thing
Fra Skanør og til Jotland: hvo, som bærer
Mig Tidende om Knud, at han er død,
Sa, som ham nævner død for mine Øren,
Han skal ei leve, indtil Solen sættes,
Om det er Dag, og er det Nat,
Ei til den reiser sig, det sværger
Jeg høit ved Odin, Thor og Frei
Og Nornerne, som Alles Skiebne raade.

Hirdmændenes Høvding.

Svinger i Rusten

Lyfende Staal,

Støder det haarde

Sværd imod Skjold!

Hørte I, Kongen

Svor ved de hellige

Åser og Rorner!

Aldrig kan brydes

Eden, han svor.

Anden Samtale.

Leire.

(Gorm sad i Højsædet med Thyra. Ned fra ham sad Alafharald og Anub og mange andre Mænd trindt om Drifkebordet. Lyfelig ginge Hornene omkring, og glad var Kongen; men Alafharald sad tiende paa Bænken, og det tyktes alle Mænd skønne af hans Afsyn, at en Flok af hine mørkeste Tanke vælte sig i ham og knugede hans Sind.)

Gorm.

Nu drik, min Maag! det er ret Gammen

At drikke saa sit eget Arveøl.

Alafharald.

Nei, det var bedre jeg var ei tilstæde,

Og I med Føie drak mit Arveøl.

Thyra.

Da nu du er saa glad i Sind, min Konge!

Vil du da unde mig en Bøn?

Gorm.

Kun sjælben nægted jeg dig nogen;

Kun naar du bad for dem, som vil

Nedbryde Åsers Magt.

Thyra.

Vist før du maatte

Mig mangen anden nægtet. Nu jeg dog
 Kun beder for en Mand, som hid er dragen
 Ud lange Veie, for med dig at tale,
 At han maa stædes for dig ind
 Og drage hen i Fred, om end dig tyffes
 Heel ilde, hvad han siger!

Gorm.

Som jeg er

Tilfjends i denne Stund, han skulde mæle
 Ret meget Ondt, før jeg blev vred;
 Men da jeg dog nu ei kan vide,
 Hvad der kan komme ham i Sind,
 Er det vel bedst, formeget ei at love.

Thyra.

Kan Danmarks Drot, som gjør alt hvad ham lystet,
 Ei eensgang taale, at en Mand
 Og siger, hvad ham lystet? frygter du
 At Ord din Arm skal binde, hvis du ei
 Med Sværdet flux faaer fløvet ham, som mælte?

Gorm.

Jeg frygte for af Ord at bindes? Nei!
 Led ham kun ind! og hvad han saa end mæler,
 Han dog skal gange frit igien.

(Ud gik Thyra at lede den Fremmede i Sal.)

Gorm.

Jeg gad dog vist, hvad han vel har at sige.

Alafharald.

Tidsnok du vist det faaer at høre.

Gorm.

Alt hvad han siger, tager jeg for Skiemt.

Rafharald.

Dertil maaskee det bliver for alvorligt.

Gorm.

Veed du kanskee, hvad han vil mæle?

Rafharald.

Ei hvad han vil, men hvad han kan.

(Ind kom Dronningen med Erkebisp Unni.)

Gorm.

Hvem er du? hvad har du at sere?

Unni.

Jeg er en christen Biskop, fører Aandens Sværd,
Som ind til Marv og Been kan trænge.

Gorm.

Hvad vil du her?

Unni.

Du spørger, hvad jeg vil?

Hvad Hyrden vil, naar djærv han søger

De Ulve, som har slidt hans Hjord.

Her sidde I ved Skienkebord i Gammen,

Og drikke i jer Mjød ustyldigt Blod.

Hvad havde de vel gjort dig, grumme Konge!

De Fredens Sendebud, hvis Blod

Du nys udgød, som Himlens Herre

Ved mig nu kræver af din Haand?

Gorm.

Hvi vil du staa og spille dine Ord?

Du Lungerne bør i det mindste skaane;

Thi mener du, din Brumlen rører mig,

Du tager svarlig feil. Den Ormeslot,
 Som i mit Land udsphede frækt sin Edder,
 Med Ret jeg offrede til mine Guder.

Unni.

Til Satan offred du Guds Børn.

Gorm.

Hvem er vel Satan? mine Guder
 Ei nævnes saa, og hvilken usjel Gud
 Var Fader til den Ormehngel?

Unni.

Hvem Satan er? Han er den gamle Orm,
 Som søger at fordærve Borderige.
 Han tit sit Navn omstifter; her hos jer
 Han nævnes Thor og Frei og Odin,
 Og alle som ham tjene skal
 Ved Døden komme i hans Bolig
 Og pines der i Svovelluen evig.

Gorm.

Du raser, Alerf! du taler jo,
 Som Aserne var Midgaardsormen,
 Og Balhal Surturs onde Ild.
 Hold op! jeg vil ei mere Saadant høre.
 Jeg lovet har at staae dig, men hvis
 Du bliver ved at haane mine Guder,
 Da maa jeg løftet brhde.

Unni.

Satan var

Den første Vogners, hvo ham tjener,
 Kun holder Ord, naar han har lovet Ondt.
 Men dræb mig kun! min Hals jeg rækker

Frimodig for dit Mordersværd.

Jeg gaaer til Christus, Verdens store Frelser,

Som over Sol og Maane har sit Hjem,

Og naar mit Blod i denne Borg udøses,

Da fries den ud fra Satans Overvold,

Thi naftvættet skal det blusse frem,

Som Vidnesbyrd om Satans sidste Seier;

Din Et skal see det og ved Synet grue,

Og angersfuld omvende sig til Christ.

Men, gamle Hedning, som du est, jeg hufes

Ket over dig, og vil dig ei opirre

Til ved mit Mord at lægge Synd til Synd;

Jeg heller vil dig bede og besværges,

At du ved Troen tager, bygger op af ny

De Kirker, du har ødt, og christner Folket,

Til Sone for de Christne, du har myrdet!

O, hør mig, Konge! det er sidste Gang,

Dig Herren kalder giennem mig, sin Tjener.

Gorm.

Gaf bort, du Lebe! med din Sætteklogt!

Jeg med dit Blod ei vil min Sal besmitte.

Jeg veed, du stoler paa den onde Trolb,

Paa hviden Christ; men alt hans Røglæri

Skal ei forstrække, ei forføre mig.

Unni.

Vil du da ikke angre dine Synder,

Men blive ved at stride imod Gud,

Saa ryfter jeg af mine Fødder Støvet,

Som Christ de hellige Disciple hød,

Og mæler: til dig kom Guds Rige,

Men du forstød det, derfor vee!
 Ja, vee dig selv! og vee din hele Afkom!
 Den skal undgiælde, hvad du har forbrudt,
 Indtil den kristner Danmark og forsoner
 Gud Faders Brede. Men, Klakharald!
 Du, som den hellige Ansgar har seet,
 Som hørte Herrens Ord af fromme Rimbert,
 Som i dit Hjerte troer paa Christ!
 Kan du dog ei, selv nu paa Gravsens Bredde,
 Dig rive løs fra Verden? vil du da
 Forsagt din Tro indtil din Død fordølge?
 Saa viid! den Herre, Herre, han har sagt:
 Hvo som for Menneſter mig nægter,
 Ham vil jeg ogsaa nægte for min Fader.

Gorm.

Hvis du om trende Solemærker findes
 End i mit Rige, skal hin værste Død
 Dig lønne for din Spaadom. Skynd dig!

Unni.

Ja, jeg vil skynde mig herfra;
 Thi det er tungt at drage Aande,
 Hvor Herrens Brede, lig en Tordensky,
 Til Alles Rædsel ruger over Landet.
 Jeg havde tvende Skaaler i min Haand,
 Da hid jeg gik; Velsignelsens jeg tager
 Med mig igien, Forbandelsens udøjer
 Jeg over dig og al din Æt.
 End trodser du, Kong Gorm! men snarlig
 Dig rammer Bredden, og du skal forſage.

(Der Unni var udgangen, sadde alle tause ensfund, thi de vare betagne
Somme af Stræk, men Somme af Harmen, de ei turde udøse.)

Gorm.

Forsage, sagde han, forsage skulde jeg!

Rnud.

Ei Mserne forsaged, da i Sal
Sin onde, visse Spaadom Gulveig mælte;
Og hvo som troer paa dem forsager ei!

Gorm.

Du est min egen Søn, det kan jeg høre!
Nei, jeg vil ei forsage, men, Klaftharald!
Hvad var vel det, han mælede til dig?

Klaftharald.

Han mæled Ord, som vel maa estertænkes,
Og for at kunne tænke ret i Mag,
Saa giver jeg din Rnud mit Barlerige.
Seg brat maa fare hen i fremmed Land,
At før min Død et andet jeg kan vinde.

Gorm.

Det bliver vist et dygtigt Rige, det,
Du vinder nu i Alderdommen.

Klaftharald.

O Alderdom! ja medens man er ung,
Man glemmer meget, som man burde giøre,
Og naar man vorder gammel, let
Man thffkes, at det er for silde;
Men det er ikke godt. Heel tung
Min Byrde thfftes mig i Alderdommen
Men Bispens haarde Ord med Stenens Bægt
Nedthnge mig og knuge gamle Hjerte,

Saa jeg kan ikke aande mere her;
 Jeg maa afsted til Christus, som mig kaldte.
 Farvel, min Konge! hvis du mægter, Thyra!
 Da bøv det stive Hjerte! Dig, min Knud!
 Min kiære Foster søn, med Sorg jeg stuer;
 Thi onde Varsler saae jeg for dit Liv,
 Og jeg til Offer selv dig har opfostret.

Gorm.

Nei bi! i mørke Taarn du ned
 Skal kastes dybt, saa Ingen mere hører
 Din onde Spaadom, saa du ei
 Skal lokke Fleer med dig til hviden Christ.

Alafharald.

O, dæmp din Brede, Konge! lad mig fare!
 I Morges had jeg ikke for mit Liv,
 Da længtes jeg saa saare efter Høien;
 Men nu, jeg veed, at der er ingen Ro,
 Nu stielver jeg for Dødens Komme.
 Din Knud har jeg opfostret til en Hedning,
 Enddog jeg gjorde det med lønlig Gru,
 Og sanked hede Gløder paa mit Hoved;
 Men ei jeg vilde svige dig, og ei
 Jeg turde drive Aserne fra Norden.
 Nu har du ham, og han mit Rige har;
 Lad nu mig arme gamle Mand hensefare
 At gjøre Bod for alle mine Synder
 I Christent Land, forlige mig med Gud,
 Før jeg skal døe! Men, vil du ikke,
 Saa lad dog først den hellige Guds Mand
 Mig skriste og med Himmelsbrød mig mætte,

Udslette al min store Syndesthld!

Da maa du kaste mig i Ormegaard,

Og jeg skal sjunge der med Gammen,

Til Sangen endes med det sidste Suf.

Thyra.

Ei er jeg fager meer, som da du heilede,

Og thktes, der var ingen Mø som jeg,

Du mindes vel de Tider ikke længer!

Men mindes maa du dog, at det var mig,

Som friede ud dit Land fra Hungersnøden,

Som stillede Folkets Brede tit paa Thing,

Som stufede Saxlands Keiser, og som reiste

I Dannevirke Skranken for hans Magt.

Skal nu til Vøn min gamle Fader kastes

I Fangetaarn og døe en pinlig Død?

Er det, fordi han troer paa Christ, da kaster

Og mig derned, thi jeg har samme Tro!

Rnud.

Naar Gamle tale, skal de Unge tie,

Saa lærte mig Alafharald; men de Ord,

Som trængte sig fra Sindet frem, ei længer

Paa Læben jeg kan binde, thi som Ild

De brænde. Ei mig Bispens Tale undred,

Hans Djærvhed glæded, men betog mig ei;

Men ved min gamle Fostersfaders Ord

Beg blev heel sær og sørgelig tilmode.

Det rørte mig i Sind, at han, som lærte

Mig store Sagn om Odin, Thor og Valder,

Forlod den gamle, stolte Kæmpesæd;

Det rører mig, at Dvalins Døttre mægted

At drive ham fra Valhals Dør, da alt
 Den aabned sig for ham til Ræmpegammen;
 Men pine ham, fordi han saa er piint,
 Det var en Skændsel, som maa ikke nævnes.
 Heel Mange troe jo iffun paa sig selv,
 Dem straffer du dog ei min Fader,
 Enddog langt meer de haane Afers Magt.

(Taus sad den Gamle.)

Hirdmændene.

Hører du, Konge!

Ihrya den Elskede,

Dannemarks Trøst!

Hører du Sennen,

Knud den Elstværdige,

Dannemarks Haab!

(End tav Kongen.)

Knud.

Du tier, Konge! du vil ikke høre.

Saa hør da Regnar Lodbrogs Etmand her!

Jeg sværger ved de rige Valhals Guder,

At selv jeg før mod dig skal løfte Sværd,

Og før skal Odins sultne Fugl mig slide,

Før jeg skal see Klakharald lagt i Baand.

Hirdmændene.

Hører du, Konge!

Skjoldungen sværger,

Ti nu ei længer!

Gorm.

For gammel er nu Leirekongen vorden,

Da han maa tie i sin egen Hal,

Dg tale kun for Budet at gienfalde,
 Som han har givet; men jeg mærker det,
 Min Stol nu holder som de gamle Gunders.
 Min egen Søn, min Knud, som troer
 Paa sine Fædres Guder, ved dem sværger
 At bære Baaben paa sin Fader.
 Klatharald! gaa! jeg ei min egen Vt
 Vil øde, ikke Troldens Spaadom sande.

Harald Blaatand.

Du sagde, Fader! du var blevet svag,
 Og til en rørig Medhjælp kan du trænge;
 Saa deel da Danmarks Rige nu med mig,
 At jeg kan werde mægtig som min Broder!

Gorm.

Hvad? vover ogsaa du at haane mig?
 Du usle Kvindedreng foruden Kræfter!
 Nei, dig jeg før skal dele, end med dig
 Jeg deler Danmarks Rige. Trende Skibe
 Dem skal du faae, ga! saa med Hast herfra,
 Og stædes aldrig mere for mit Dø!

Hirdmændene.

Vel har du svaret.
 Benfattig Harald,
 Rivshge Blaatand
 Aldrig skal styre
 Skjoldungers Dødel.

Tredie Samtale.

(Ved Midrøststide sad den ypperste Hofgode Askielb i sin Bo. Svagt brændte Ilden paa Gulv, og ved Skinnets læse den Gamle forne Runer og ristede ny, vist skulde de nyttes ved det nære Juleblot. Sagnetelig indtreen den anden Hofgode Thormod.)

Thormod.

Askielb! Askielb!

Ben af Aser!

Est du vaagen?

Drotten ængstes,

Drotten byder:

Der skal blotes,

Store Guder

Skal adspørges.

Askielb.

Jetter og Trolde

Spøge ved Midnat,

Og kun til Mørket

Blotes i Mørke,

Ei vil jeg blote.

Hvad monne ængste

Drotten i Hallen,

Mens han ei sover?

Thormod.

Ei maa han sove, thi han ængstes svarlig

Af onde Drømme om sin elste Knud.

Askielb.

Runer jeg rister,

Runer jeg binder,

Løser de bundne
 Stave med Kløgt.

Gaf nu i Hallen!
 Siig du til Drotten:
 Daneast ligger
 Blodig og livløs
 Hisset ved Liimfjord.
 Vel maa han ængstes,
 Vel maa han friste
 Søvnløse Nætter.

Thormod.

Og bærer jeg til ham det onde Budskab,
 Da svarer han mig kun med Sværdeodd.

Askeild.

Ei skal han dræbe
 Asernes Tjener.
 Siig ham, hans Elfte
 Er hos sin Broder!
 Spørger han længer,
 Svar, at den anden
 Morgen skal bære
 Tidender visse
 Frem for hans Stol!

Kongehallen.

(Trindt i Hallen stode Kongens Hirdmænd, tause og med lønlig Gru stirrede de paa de sorte Tjeldinger og det graa Bæv. Fremmerst stod Askiold med det mørke, grublende Ansyn, og bag ham de andre Hofgoder. Da indkom Thyra med den meget aldersfegne Konge ved Haand, og han satte sig i Højsædet efter Vaane.)

Askiold.

Solen er oppe,
Drot! vil du følge
Med os i Lunden?
Hellig holde
Midvinters Blot.

Gorm.

End er min Knud da ikke kommen hid!
Om Nat jeg seer ham, men kun bleg og blodig.
Du sagde, Askiold! denne Morgenstund
Mig skulde visse Tidender frembære,
Hvem siger nu mig Tidende om Knud?

Askiold.

Levende tie,
Ræddes for Døden,
Iffun det Døde
Bøver at mæle.

Gorm.

Hvordan? mig tykkes, at det sortner for mit Die,
Hvad heller tjelvedes min Hal med Sort?

Thyra.

Den tjelvedes med Sort, min Konge!

Gorm.

Nu veed jeg det. Det er dit snilde Bærf,
Det er den Tidende, som Guderne mig loved,

Ja den er vis, som Hanegal hos Hel,
Nu er han død, min Eneſte, min Knud,

Thyra.

Du ſelv har ſagt det, ikke jeg, min Konge!

Hirdmændene.

Mindes du Eden,

Konge! den ſtrænge,

Som du har ſvoret;

Som vi ſtadſæſted?

Aldrig kan brydes

Eden, du ſvor.

Gorm.

O! mener I, jeg trænger til at mindes

Om Eden, ſom jeg ſvor? var den og ei,

Hvor kunde jeg dog end en Time leve!

Min Kraft er borte, og den Eneſte,

I hvem jeg ſaae min ſvundne Kraft gienfødes,

Han er nu død. O Danmark! græd med mig!

Udlevet er din gamle Kæmpeſtamme,

Dit Slægtskabsbaand med Guderne opløſt.

Du, Aſkiold! ſig! hvem var min Knud til Vane?

Aſkiold.

Better og Trolde

Spøge om Midnat,

Eggede Broder,

Op imod Broder

Hiſſet ved Liimfjord.

Kan du forſtaaе mig?

Gorm.

Saa var det dog, Klafharald! ſandt, du mæſte!

Saa maatte dog de store Bølger mødes
 I Rimaffjord og farve den med Blod!
 Saa falde da vel og de store Æbler
 Af Stammen ned og raadne ved dens Rod!

Men hør mig, Odin! hører, alle Aser!
 I høie, strænge Norner! hører mig!
 Og hør mig hver Gud, som noget raader!
 Lad min Forbandelse paa Harald og hans Æt
 I tredie og fjerde Led nedarves!
 Lad ham af egen Søn uddrives, myrdes!
 Saa hævnnes Knud paa Fader og paa Søn.
 Og, Odin du! ifald du Noget mægter,
 Da knuus min Æt, naar den forlader dig.

Nu rækker mig mit gode, gamle Sværd!
 Som jeg har arvet efter mine Fædre,
 Som Odin til sin Ætmand, Sigmund gav,
 Som Sigurd Fosnersbane stolt har baaret.
 Det dræbte ham, det skal og dræbe mig,
 Og da skal, Askiold! du det sønderbryde
 Og grave ned dets Stumper i min Høi,
 Til Tegn, at Odins Æt er lagt i Mulde.

Ei vil det saare. Er dets Odd saa sløv?
 Hvad heller er min Haand saa styrkeløs?
 Af! Haanden falder, Hjertet brister,
 Og jeg maa uden Rømpemærket døe.

Askiold.

Odin! Odin!

Stort du bloter

Til dig selv!
Søn og Fader,
Knud og Gorm.
Høit det gjalder,
Danmark skælver,
Seer med Gruen
Juleblot.

The first part of the book is devoted to a general
description of the country and its inhabitants.
The second part contains a detailed account of the
history of the country from the earliest times
to the present day. The third part is a
description of the natural history of the country,
including the flora and fauna. The fourth part
contains a description of the social and political
condition of the country. The fifth part is a
description of the economic condition of the country.
The sixth part contains a description of the
education and literature of the country. The
seventh part is a description of the religion and
customs of the country. The eighth part is a
description of the art and architecture of the country.
The ninth part contains a description of the
science and technology of the country. The tenth
part is a description of the military and naval
power of the country. The eleventh part is a
description of the foreign relations of the country.
The twelfth part contains a description of the
internal administration of the country. The thirteenth
part is a description of the public works and
infrastructure of the country. The fourteenth part
contains a description of the health and medicine
of the country. The fifteenth part is a description
of the statistics and demography of the country.
The sixteenth part contains a description of the
climate and weather of the country. The seventeenth
part is a description of the geology and mineral
resources of the country. The eighteenth part
contains a description of the agriculture and
livestock of the country. The nineteenth part is
a description of the fishing and hunting of the
country. The twentieth part contains a description
of the industry and commerce of the country.
The twenty-first part is a description of the
transportation and communication of the country.
The twenty-second part contains a description of
the public safety and security of the country.
The twenty-third part is a description of the
public health and hygiene of the country. The
twenty-fourth part contains a description of the
public works and infrastructure of the country.
The twenty-fifth part is a description of the
public safety and security of the country. The
twenty-sixth part contains a description of the
public health and hygiene of the country. The
twenty-seventh part is a description of the
public works and infrastructure of the country.
The twenty-eighth part contains a description of
the public safety and security of the country. The
twenty-ninth part is a description of the
public health and hygiene of the country. The
thirtieth part contains a description of the
public works and infrastructure of the country.

Harald Blaatand og Palnatoke.

De Talende.

Harald Blaatand, Danefonge.

Svend Tveskiæg, hans Søn.

Popo, hans Klerk.

Palnatoke, Jomsborgs Hovding.

Fjolner, hans Farbroder, Haralds Hirdmand.

Vagn Aageson, hans Sønnesøn.

Bue Digre, }
Sigurd Kappe, } Besets Sønner fra Borgundarholn.

Sigvald, }
Thorkil Havi, } Strutharalds Sønner fra Skaane.

Odinkar, Palnatokes Frænde.

Gunnar fra Hlidarende, en Islænder.

Haralds Sendebud.

Svends Sendebud.

En ukjendt Olding.

Hofgoder.

Første Samtale.

Jomsborg.

(Sankede vare de ypperste Jomsbifinger, og mellem dem Besets og Strutharalds Sønner, for at lyde paa Palnatokes Tale, der han gav Jomsborg Love.)

Palnatoke.

Hvad var vel Jomsborg? Kun et Vikingsbøl,
Et Smuthul for en vild og fremmed Skare,
Som røved fra den stille Bondemand,
Fra Ven og Fjende, sloges fræk om Rovet,
Og krænked Kvinder, dræbte Vaabenløse.

Vor Arm har knuset denne Røverflot,
Men skulle vi fornøje dens onde Idræt!
Kun slet det sømmed sig for os, som alle
Fra Odin stamme ned. En anden Trang
Os sanked her, det høit skal nævnes
I Nord, hvi Danmarks Kæmpefare drog
Til Vindland hen. — I veed, paa Bretlands Ryst
Jeg har et Rige, som jeg kunde raade;
Hvi kom jeg hid? hvi stillede jeg mig
I eders Spidse, nu da Haaret graaner,
Da jeg med Hæder kunde i min Hal

Hensidde rolig, trodse Haralds Brede?
 Oplader eders Dine, Kæmper, seer,
 Hvor Nordens Aand i Norden selv forsvinder,
 Hvormangen Drot nu kaster gamle Sæd,
 For hviden Christ at tjene! seer med Harmes
 En Klerk fra Saxland knæle, sukke der,
 Hvor fordum Kæmpen sad og Skjalden kvad!

Jeg saae det, og jeg svor ved Urðas Brønd
 At standse Edderelven, som fra Syden
 Vil strømme hid og overskylle Nord,
 Og disse Mure skal som Dæmning stande
 Mod striden Elv og giemme Nordens Kraft,
 Til den sit gamle Hjem kan atter vinde.
 Men skeer det ei, og driver Jettens Flok
 Den gamle, stolte Gudehær fra Norden,
 Da skal dog Bomsborg staae i hellig Kraft,
 Som Undersyn, som varigt Kæmpeminde
 Om Tiderne, som rullede hen,
 Som dræbtes af en Trællestare.

Bue.

Ja, og af hver en Nidings Been,
 Som Sværdet naaer, skal Muren voxe,
 Og Blod skal farve den, da staaer
 Vor Borg som røden Altersteen
 Til Skræk og Gru for hele Norden.

Sigvald.

Du har os sanket, Tofe! her til Stevne,
 For mellem os at stifte Lov og Ret,
 At Borgen, som saa stærk vi bygged,

Som har i os saa fast et Værn,
 Ei skal ved Splid og Tvedragt ødes;
 At Vildhed og at Grumhed ei
 Skal Hordinger imod os reise.
 Thi, siig, hvad med din stille Kløgt
 Du har udfundet!

Bue.

Trænge vi til Love?

Skal de vel binde vores Kæmpehaand!
 At faste Hjelm og Skjold og modig,
 Med løftet Sværd i baade Hænder
 At gange frem og aldrig flye,
 Er Mandens Lov; men kiont at holde Fred,
 Det er en Lov for gamle Kvinder.

Sigvald.

Du Bue! puffet altid paa dit Sværd,
 Hvad har du vel, naar det engang du mister?
 Din Hjerne, den er tom og farlig hult,
 Derfor og nu saa høit din Prælen stralder.
 Du mener, at af Dødningsbeen
 En Muur kan bygges, veed da ikke,
 At snart de rulle, naar kun Liv
 Seel sagtelig det ene rører,
 Du vil bestryge den med Blod,
 En herlig Kalk, som stadig rinder
 Og river Muren med sig hen.

Palnatok.

O, fives nu ei saa! kun lidet semmer
 Sig Sigt for Mænd. Vist, Bue! ei
 Min Lov din Kæmpehaand skal binde,

Kun raade med den, saa den ei
 Sig alt for vildt omkring skal tumle.
 Du, Sigvald! fløgtig fandt, at Bue
 Foruden Sværd var vaabenløs;
 Men hvor er Kæmpen vel, som nænner
 At vriste Sværdet af hans Haand!

Nu Lovene jeg eder vil fremsætte,
 Og hvad ham tykkes, maa Enhver i Dag
 Om dennem tale, men naar næste Morgen
 Fremgrøher, da skal for hver, som Loven ei
 Vil taus adlyde, Porten flux oplades,
 Og har han hørt den slingre bag sin Hæl
 Mod Stolpen ind med Gny, han aldrig
 Af Bomsborgs Mænd skal høre anden Tale,
 End den, som lyder høit i Sværdets Døn,
 Naar det hans Skjold og Brynje kløver.

Alle.

Ja, han skal høre Sværdets Døn,
 Naar det hans Skjold og Brynje kløver.

Palnatøke.

I Livets Morgenrøde Livet spiller
 Letsindig vakkende, som Rør i Luft;
 Mod Livets Aften Styrken atter svinder,
 Og varig Kraft er ikkun Afsers Lod;
 Vor Borg behøver Mænd, og derfor Ingen,
 Som ei har baaret atten Vintres Kuld,
 Og Ingen, som har sexti Aar paa Bagen,
 Skal stædes Afgang til vort Kæmpelag.

Bue.

Ja, ingen Dreng og ingen Gubbe,
Som blegner ved at skue Blod,
Som noler med at drage Sværdet,
Maa taales i vort Kæmpelag.

Palnatøke.

Den Mand, som bange veg i Strid
For En, der kaldes maa hans Bævning,
Om han ved List end sneg sig ind,
Skal flux uddrives som en Riding.

Bue.

Ja, Hver, som bange veg i Strid
For een, for ti, for hundred Fjender,
Vor drives ud.

Palnatøke.

Nei, ikke saa!

Du est af Staal, og Staalet viger
Ei for det heel er sønderbrudt;
Gid Jomsborg aldrig dine Ege
Maa fattes! men den ødtes flux,
Hvis Alle vare dine Ege.

I Vesterhavet tit jeg foer,
Og naar jeg veg for Stormens Vælde,
Beg stundom saae en Snekke stolt
Forfage Vand og Rhst og Havn,
Og trodse kiæk de store Bølger.
Beg stod og saae med herlig Rhst
Paa Asathors det høie Billed;
Men Roret knæk, og Snekken sank

Og kneiste aldrig meer paa Havet,
 Og aldrig meer den bar en Flok
 Af Kæmper hen til mandig Idræt.
 Du veed det, Bue! ei af Frygt
 Jeg taler saa, end ofte Skjoldet
 I Striden thyfles mig for tungt;
 Men dette Lag ei, som et Veirlys
 Paa Himlen, skal en spie Tid
 Fremglimte og igien forsvinde;
 Af haarde Stene Muren blev,
 I Jernets Styrke Porten klædtes,
 Thi vil jeg og, at flere Ledd,
 End jeg kan tælle op til Odin,
 Skal tælles ned fra mig, og end
 Skal i sin Bælde Borgen stande.

Sigvald.

Ja, det vander ingen Mand
 At vige for en mægtig Tjende,
 Thi ellers maatte stolte Eg
 Sig skamme, naar dens Top sig bøier
 For Vindens Kraft.

Bue.

Saa tænker du,
 Din Fader tænkte ligedan, Strutharald
 Har seet sin Strut af fem Marks Guld
 Paa Bues Hjelm og han har tiet.

Palnatoke.

Alt Lag og Rid skal her forsvundet være,
 Thi Brødre er det, som i Bomsborg boe;
 Om Nogen ogsaa fandt sin næste Frændes,

Sin Broders, Faders Bane her,
 Ei maa han blotte Sværd, men ene
 Jeg dømmes, hvad mig tykkes Ret.
 Med Bandet, som vor Borg omskyller,
 Sig Blodet blande! men den selv
 Ei smittes maa af røde Bædste.
 Mon Aser vel har glemt, at Fenris bed
 Med onde Tand af Thy hans Høire;
 Og veed de kanstee ei, han skal engang
 Den høie Seierfader sluge?
 De Intet glemme, Alt de veed,
 Men helligt Thing de ei vil smitte
 Med Ulvens Blod. Som Gunders Thing
 Saa skal vor Borg os hellig være.

Due.

Den Lov er haard, var anden Høvding
 End Tofte, snart jeg skulde atter see
 Borgundarholms de høie Vanker,
 Hvor frit jeg turde løste Sværd
 Mod Besæts og mod egne Fjender.

Sigvald.

Den Lov er viis, thi ingen Høvding
 De vilde Kæmpers Overmod
 Var mægtig uden Lov at styre;
 Snart skulde Ravnen hakke ud
 Den sidste faldne Vikings Dine,
 Og Ulven vade dybt i Blod
 Og slide sig i Borgens Sale,
 Om Frændehevn og Dvekamp her
 Tillodes inden disse Mure.

Palmatofe.

Hvor Tappre er, Bagtalesse og Vogn
 Kan ikke være; hvis det Nogen glemmer,
 Med Spot og Haan fra os han drives ud.
 At sige Tidende ei heller Nogen vove!
 Thi selv jeg først og ene vil
 Forkynde, hvad der skal forkyndes.

Alt Bytte skal til reiste Stang
 Henbæres, der det skal uddeles;
 Og er en Ridning, som for sig
 Beholder Noget, aldrig Solen
 Ham skal beskinne mere her,
 Om han og var min næste Frænde,
 Næst mig den vældigste i Kamp.
 Ei sankedes vi her til Lyft og Gammen,
 Men til at virke, bære kiæft som Mænd
 Hvad Mænd kan bære; derfor Ingen
 Sin Trængsel eller Kvide maa
 For Anden flage.

Bue.

Kvinder sømmier

Det sig at flage, seer jeg En
 At vride sig i Kamp ved Saaret,
 Han skal vist ei fortælle, hvad
 Han vred sig for.

Thorfil.

Men naar en Byrde

Er mig for tung, hvi maa jeg da
 Ei byde Vennen hjælpe mig at bære?

Balnatøke.

Fordi saalænge du den bærer selv,
 Da er den din, men naar du den fortæller,
 Da er du dens, og den igiennem dig
 End søger at nedbryde Vennens Kraft.

Kun een er Loven, som end maa tilføies:
 Imellem os skal ingen Kvinde boe,
 Ei Manddom skal i Kvinde=Arme døe.

Bue.

Selvanden jeg hver Nat i Sengen ligger,
 Jeg med mit gode Sværd, og vi
 Vist ei hinanden skal forkiæle.

Sigvald.

Som Mandevind er lidt mod Norners Viisdom,
 Saa, Tøse! agter jeg min Kløgt mod din;
 Men dog mig tykkes, om mig Noget tykkes,
 At denne Lov er underlig og sær.
 Naar Vinterfrosten binder Havets Strømme,
 Og Sneffen hviler trygt i Borgens Havn,
 Naar Kæmperne om bredden Bord forsamles
 Til Gammens=Tale, sjunge gamle Kvad,
 Hvi maa da sagre Møer ei fremgange
 Alt under hviden Vin og brune Mjød
 I Hornet øse, det til Kæmpen række?
 Valkyrierne jo i Odins Sal
 Fremgange saa, og aldrig end man hørte
 Einherier at glemme daglig Strid.

Sigurd.

Ei er jeg snild i Maal som Sigvald,

Dg tier gierne, naar som Kloge tale;
 Men her mig thffes dog et Ord
 Jeg og maa lægge til: jeg fæsted
 Mig liden Tove, hun er væn som Jaa,
 Dog hid jeg drog for Manddoms-Daad at øve.

Palnatøke.

Ja, Brødre! Kæmper! I har Ret,
 Heel underlig kan denne Lov og synes,
 Jeg grubled længe, nødig vilde jeg
 Den fagre Bænk sønderbryde,
 Ei har jeg sønderbrudt den, sagte
 Jeg løfted ifkun Ledd fra Ledd:
 I Borgen her maa ingen Kvinde være,
 Kun tvende Nætter maa i Raad
 Sig Nogen selv fra Borgen fjerne,
 Men Hovdingen, som, skarp i Syn,
 Maa dybt i sine Kæmper skue,
 Vil stundum dog om Vinterstid
 Tilstæde den, hvis Mod er prøvet,
 Hvis Hug er fast, som er en Mand,
 At dvæle hos sin Mø, sin Kvinde.

Dig, Sigurd! Nordens ægte Søn!
 Dg Sigvald! snild i Raad og Tale!
 Ser vil jeg lære, hvi vor Borg
 Maa lukkes tæt for hver en Kvinde.
 Valkyrier i Odins høie Sal
 Frembære Mjød! ja endnu mere:
 Folkvangers Mø i kærlig Favn
 Indslutter Kæmpen, som har elsket.

Jeg forðum sad i Stefners Borgesal,
 Med hviden Haand Olusa rakte
 Mig Hornet, gav mig Haanden med,
 Og mangengang jeg djærv er sprunget
 Fra hendes Favn i Hildurs Leg;
 Med Lyft jeg hørte hende kvæde,
 Men og med Gammen Pilesang;
 Alt under Høien hviler hun, men hist
 Paa Disabænk jeg skal den Bæne favne.
 Ei er det Tingens, men kun Tidens Skyld,
 Som ved sin Banart nøder os at kaste
 Det Halve bort af Fædres Rømpeliv,
 For anden Halvdeel at bevare;
 Naar Møen er Valkyrie, da ei
 Hun Manden kalder bort fra Odins Lege,
 Saalænge hver en Nordens Mø
 For Freia knæled om og modig,
 Oplued hun sin Veilers Sind
 Til mandig Daad; thi vel hun vidste,
 Sesrumner aabnes kun for Mænd.
 Alt længe nu er Tro paa høie Guder
 Hos Mange slukket; siden vi i Lund
 Opreiste deres Støtter, synes Aser
 Som døde i den døde Steen,
 Og Kvinden, hun som søger Varme
 Og lever kun i den, har sølt
 Paa kolde Steen og ghst, og sløgtet;
 Ei meer hun stunder efter Freias Sal,
 Men tæt hun vil sin Elsker knuge
 Til sig paa Jord. — Og nu den nye Lære!

For Kvinder skabt, den heder Kvindens Hjerte,
 Og Mandemods det før saa haarde Malm
 I Heden smelter.

Thorkil.

Du da mener altsaa,
 At Christuskæren Nordens gamle Kraft
 Fordrive vil?

Palnatøke.

Jeg Intet mener,
 Jeg seer og troer; og hver, som seer,
 Maa troe med mig. Jeg fuldt har nemmet
 I Bretland Væren, kunde og
 Heel klarlig vise, at det saa maa være;
 Men dennegang jeg dig kun vil adspørge:
 Hvorfor mon Angler undertvang
 De gamle Britter? Hvorfor mon
 De samme Anglers Et betvunges
 Af Regnars Sønner? Hvorfor kued Rolf
 Det stolte Valland?

Thorkil.

Ja, det synes vise,
 At største Kraft hos Asafolket boer;
 Men Et er underligt: hvi kued
 Vel Særlands Otto Harald saa?

Palnatøke.

Mon Aserne da med ham strede,
 Og mon for Aser Harald stred?
 Veed du det ei, at Leirekongen
 Er haltende og sygelig,
 Vil være baade Gorm og Thyra,

Vil være baade Ild og Vand,
 Men bli'r en Dunst; det Slette af dem begge.
 Hans Hirdmænd er som han, hans Folk
 Forvirret veed ei, hvad det vil og søger,
 Og var det da den christne Otto vel,
 Som ødte Dannevirke, eller
 Var det ei Trygves djarve Søn,
 Den unge Olaf hift fra Norrigs Fjelde,
 Af gamle Haralds Et, med Haralds Tro,
 Ham, som jeg før min Død end tænker
 At see paa Haralds Stol og der
 At gjøre Somsborg hardtad usødvendig!

Thorkil.

Hvor kan du ønske det? Har Nogen
 Vel dyrket Guderne med mere Fliid
 End Hakon?

Palnatøke.

Hakon? ja Hakon!

Jeg kiender ham, Guldh Haralds lumske Morder,
 Han sanker Been af gamle Haralds Et
 Og reiser paa dem Gladejarlens Sæde,
 At det kan vorde høit, en Kongestol.
 Han troer paa Jetter, paa sin egen Styrke,
 Paa Balhals Guder troer han ei.

Thorkil.

Men hvorfor har han da vel bygget
 Ved Glade og i Gulebal
 De fagre, prude Gudehuse,
 Hvis Mage man ei faae i Nord?

Hvi mon han Aser saa udsmykker,
 At Guldet hardtad skjuler dem,

Palnatofe.

Hvorfor? Det var vel ikke tungt at sige;
 Men naar han skjuler Aserne med Guld,
 Da gjør han ret; thi det var Guldet,
 Som skjulte Aserne for ham.
 Han har opbygget Gudehuse!
 Hvor priseligt! Saa bygge og
 De Christne Gudehuse. — Fordum,
 Ved Tidens Fødsel, kvæder Bola, blev
 De rige Guders Borg fra Jordens Bange
 Til Himlen flyttet; Hakon vil
 Den maaskee ned til Jorden atter hente,
 Fordi den er lidt høiere end hans.
 Dog, herom kan vi siden tale,
 Om saa du vil.

Nu har I hørt
 Hvad Lov, hvad Ulov er i Borgen,
 Og hver, som ei vil lyde, flux
 Udgange, om han ei vil drives!
 Thi denne Lov som Bolas Kvad,
 Som Odins Bud, skal hellig være.

Alle.

Sa, den skal staae som Bolas Kvad,
 Som Odins Bud, som Balhal selv.

En Tomsviking.

En Sneffe hid har ladet stande,
 Og ligger hardt ved Havnens Port,

En Ungersvend staaer i dens Vøsting

Og raaber høit paa Palnatofe.

(Nu ginge alle Høvdinge op paa Muren.)

Palnatofe.

Hvem est du, mens saa høit du raaber,

Og teer dig storlig ved vor Borg?

Vagn.

Ei følger jeg min Vt, og du vel burde

Mig kiende; thi mig avlede din Søn

Med Besets Datter. Spørg kun Due!

Han kiender Vagn.

Palnatofe.

Hvi kom du hid?

Vagn.

Fordi jeg kiedtes mellem mine Frænder

Ved Bænkeseede og ved Studebrøl,

Og mine stille Frænder tyktes ilde

Om mig, fordi jeg stundum slog

Et Been i Panden paa en Brævler,

Maaskee lidt haardt, saa Blodet sprang,

Og Kroppen saldt og glemte sig at reise.

Thi søgte jeg nu hid, da jeg har hørt,

At her er Mænd og ingen Kvinder,

Beg vidste og, at Due var her alt,

Og hvor han er, der gad jeg ogsaa være.

Palnatofe.

Og mener du da, Frænde! at du her

Kan frit med Mandehovder lege,

At Somborgs Kæmper taale meer

End dine egne næste Frænder?

Bagn.

Kun libet nyder jeg vort Frændskab,
 Den første Gang vi sees, og altid jeg
 Har tænkt, du var en anderledes Mand.
 Jeg sad som Dreng paa Skiødet af Thorgunna,
 Og hørte Aage tale om din Daad,
 Om Vinterastner, naar han sad ved Ilden
 Og gjorde Pleiler, hvordan du
 I Bretland foer og paa de irske Kyster,
 Da kaagte al den Smule Blod,
 Som i mig var, med begge Hænder
 Jeg løstede paa Pleilen, slog i Ild,
 Saa Aages Haar blev fuldt af Gnister.
 Engang fortalte han, hvordan du skiød
 Med sikker Piil det lille Æble
 Ned af hans Hoved; slug jeg fik
 Mig gjort en Bue, lagde saa et Æble
 Paa Hovedet af vores ene Træl,
 For dog at see, om ei jeg kunde ramme
 Saa godt som du. Jeg rigtignok
 Skiød feil og ramte Trællens Die,
 Men siden den Tid har jeg øvet mig
 Og søger nu til dig som til min Ævning.

Palnatøke.

Er du saa brav i Haand, som stærk i Mund,
 Da har jeg ingen Skam af vores Frændskab.
 Siig, Bue! tør du borge for,
 At han ei bryder vore Love?

Bue.

Jeg knap tør borge for mig selv, end sige

For slig en vild, ustyrlig Dreng;
 Han bli'r en vældig Kæmpe, men at holde
 De Love her, han sikkert mægter ei.

Bagn.

Kun lidet hædrer du din Fosterson.
 Hvad kan det være vel for Love,
 Som du, men ikke jeg kan holde,

End I, Strutharalds fagre Sønner!

I raade dog vel godt for mig?

Sigvald.

Get Raad vi begge har, vi ville,
 Du aldrig kommer her i Flok.

Bagn.

Ei heller, naar jeg bærer jer en Hilsen
 Fra jeres Fader? Seg i sidste Vaar
 Var hos ham, for jeg vilde sfionne,
 Om bedre nu sin røde Strut
 Han gienste, siden Bue Digre
 Af Medhynk gav ham den igien.
 Jeg fandt kun nogle Jaar og Stude,
 Og saa en Smule Andet. — Seer du,
 Hvor dybt sig Ruften har indgnavet
 I disse Skjolde, disse Sværd?
 De har vist ogsaa ligget grumme længe;
 Hver Dag vi dygtig slide paa dem, men
 Endnu de ikke ret vil blive blanke.
 Strutharald er vist ikke blevet vred,
 Fordi jeg tog, hvad han dog selv ei brugte,
 Og hvad jeg høilig kunde trænge til;

Thi Skib og Folk jeg fik af Aage,
 Men ingen Vaaben, til sin Plov
 Han bruger Bernet, og jeg maatte
 Da selv see til at faae lidt Staal.
 Nu, Sigvald! kommer jeg i Flokken?
 Det kunde jo dog glæde dig
 Hver Dag at skaade disse Vaaben
 Og mindes om din Faders Gaard.

Palnatofe.

Men siig! hvor gammel est du, Frænde?

Bagn.

Jeg lyver ei, tolv Vintre er jeg gammel.

Palnatofe.

Ei bryde vi da vores Lov, som vil
 At Hver hos os skal tælle atten Vintre,
 Men vel mig tykkes om dig, Bagn!
 I Bretland har jeg Varlerige,
 Og Hælvten nu skal være dit.

Bagn.

Vel er det budet; men jeg sfiotter
 Ei om dit Rige. — Eders Lov
 So brydes ei, naar ifkun Hugget
 Er atten Vintre; jeg mit Sværd
 Vil løfte da med baade Hænder,
 Saa tænker jeg nok, at mit Hugg
 Blir fireogthve Vintre gammelt.
 Halvhundred Mand og dette ene Skib
 Jeg ifkun har; men dog jeg byder
 Strutharalbs Søn, den tappre Sigvald, ud
 At møde mig med tvende Skibe

Og hundred Mand til Vaabenthing,
 Og taber jeg, da skal jeg vige;
 Men viger han, mig og min Flok
 I skal i eders Flok optage.

Nu, Sigvald! er du ingen Niding,
 Er Mandehugg dig mere fiært
 End Sengelyst og Bænkeseæde,
 Saa kom herud og prøv en Dyst!

Palnatøke.

Da han saa mandelig dig æfter,
 Og byder saa forvovent Bud,
 Saa faaer du lægge mod ham, Sigvald!
 Du fuer vel hans Overmod;
 Men drøb ham ei! lad Skjolde bære
 Omkring ham! thi han skal
 Kun lære, han er Dreng i meer end Alder.

(Der Skibene vare lagte ud, raabte Palnatøke til Vagn:)

Nu, Frænde! Porten er opbrundet,
 Og flux du frit kan seile ind
 Her under Buen, naar kun først du jager
 De Fiske ind, som nys løb ud.

(Snare sloi Pilene i Flok, og ei sparedes Hugvaaben. Enstund saae
 Alle tausé derpaa, men da Striden begyndte at mindstes paa Sigvalds
 og øges paa Vagns Haand, stod Væ brummende, indtil han
 endelig udbrød:)

Beg troer saa vist, at Sigvald nænner ei
 At hugge i sin Faders Skjolde.

Palnatøke.

Beg mener, Vagn har Ret, de Hugg
 Er meer end atten Vintre gamle;

Jeg frygter snart, at Sigvalds Skjolde
 Blir' alt for smaa, naar de skal til
 At indesklemme ham, mig tykkes,
 At Sigvald styrer ind mod Land.

En Fomsviking.

Ham fattes Steen, dem vil han sanke.

Bagn.

Hør, Sigvald! det behøves ikke.
 Jeg seer, at du vil sanke Steen
 For at afsnide Vaabenrusten;
 Det ei behøves, alt mit Sværd
 Har slidt sig blankt i dine Skjolde,
 Og Blodet troer jeg ogsaa hjælper.

(Ogsaa Bagn gif paa Land, og Sigvald trængtes alt haardere og haardere; men der Palnatoke saae det store Mandfald, da raabte han:)

Nu er det nok. Vi har for Sæd
 At prøve Mænd, som vil i Laget,
 Men sliig en Prøve som i Dag
 Maa være fjelden. Siig, hvormange
 Gif der til Valhal?

En Fomsviking.

Sigvalds Flok

Har Trede tabt, og Bagns kun thve,
 Menomme have Ulivs-Saar.

Bagn.

Nu, Palnatoke! mener jeg dog ei,
 Du nævner mig en Dreng.

Palnatoke.

Saa stille Frænde!

Du veed dog vel, at jeg er Høvding her.

Hvad praler du vel af? ei var det sjældent
 Blandt vore Fædre, at en tolvaars Dreng
 Var mægtig til i Strid at bære Vaaben,
 Ja, stundum eied han og sindig Røgt.
 Den savner du, derfor du nu skal drage
 Med Bue ud paa Tog, ei komme hid,
 Før han sig trøster til for dig at borge,
 At du vil skikke dig i vores Lov.

Vagn.

Bil du da bryde...

Palnatoke.

Ti, og lyd din Høvding!

Du, Bue, tæm ham! før ham siden hid!

Anden Samtale.

Somsborg.

(Palnatoke sad med de ypperste Høvdinge i Salen.)

En Somsving.

Et Bud fra Leirekongen stander
 Ved Borgens Port.

Palnatoke.

Fra Harald?

Gaf, Bue! før os Budet hid!

(til Vagn.)

Du vakre Knøs! har du seet Leirekongen?

Vagn.

Om jeg har seet ham? veed du ei,

Han kommer tit paa Giæsteri hos Aage,
 Og liber godt din Søn, den spage Mand,
 Der passer fiønt sin Bondeslyssæl.
 I Høst, da jeg fra Bretland kom
 Og giæsted Aage, var og Blaataand der;
 Vi sad og snakked overborde
 Om Allehaande; Talen faldt
 Da og paa dig og paa din Manddom.
 Jeg saae, at Harald skifted Løb,
 Hvergang vi nævned dig og Bomsborg,
 Og vilde gierne dreiet Talen om,
 Men jeg holdt fast og sagde lydt min Mening,
 At, siden Rolf, i Danmark ei
 Var født din Særning. Det var Gammen,
 At see paa Haralds Dine; thi
 Det Hvide vendte ud, og Ræben
 Er neppe bleven heel igien,
 Saa sled i den de sorte Tænder,
 Til sidst han Hornet tog og drak
 Heel vældig, for sin Harm at slukke.

Palnatøse.

Det var mit Arvesøl, han drak;
 Nu veed jeg, hvi han Bud mig sender.

Bue

(med Budet.)

Der har du ham, men om han lever,
 Til han har røgtet Grendet, det veed
 Jeg ikke; thi da Porten bag hans Hæle
 Lidt tungt blev smækket i, da skjald

Han ret som Løv i Blæst, og see,
End rygte alle Trællens Lemmer.

Palnatoke.

Stig frem, du Træl! hvi kom du hid?

Budet.

Ei er jeg Træl, en Søn af Hjólnir.
Mig sendte Kongen til dig hen,
Fordi af samme Æt jeg stammer,
Fordi...

Palnatoke.

Af samme Æt? ja, Hjólnir

Han er maafsee min Farfars Søn,
Men dog af Trælleæt. Hans Frændskab,
Den onde Nidings, vil jeg ei,
Og endnu mindre dit, du Uelsing!

(Taus og forfærdet stod Sendemanden.)

Palnatoke.

Nu! har du ædt dit Budskab op paa Veien?

Budet.

Fordi at Kongen tænkte, naar du saae
Din Fræn... naar en Søn af Hjólnir
Indbød dig, var det dig et Tegn,
At Kongen har forglemt sin Brede.

Palnatoke.

Saa, naar en Søn af Hjólnir kom,
Saa maatte jeg da sagtens mærke,
At Harald var mig grumme god;
Det var just ei saa dumt. Nu Meer!

Budet.

Kong Harald Tidende har spurgt fra Bretland,

At Svend er død, og til hans Gravøl
 I Roskild efter trende Nætters Frist
 Han byder dig og mener, at du ikke
 Vil oversidde Budet, da du selv
 Har Svend opfostret.

Palnatofe.

Træl! du lyver.

Hvem har vel sagt, at Svend er død?
 Du, Vagn! har du hørt Sligt i Bretland?

Vagn.

Ja, hørt det har jeg, men om det er sandt,
 Det veed jeg ikke.

(En Stund stod Palnatofe grundenbe og mælte saa:)

Far kun, Træl!

Og hvis du kommer førend jeg til Harald,
 Da siig ham: Palnatofe kommer vist.

(End mælte han, der Bue var udgangen med Budet:)

I Ræmper! reder trende Snekker flug,
 Som bære kan tre Gange hundred Mænd!
 Een styrer jeg, de andre Vagn og Bue.

(Alle ginge skyndelig ud.)

Palnatofe.

Hvad er dog Mandefløgt! jeg meente
 I Svend at fostre Dannemark en Drot,
 Som vilde Skjoldungnavnet atter hædre
 Og holde stadig ved den gamle Sæd;
 Nu er han død, og al min Id forgiaeves,
 Forgiaeves har jeg døvet stærke Røst,
 Som kaldte mig til Hævu, — nu atter
 Staaer Harald ene i sin Æt;

For Gorms de tunge Drømme, Alerkens Spaadom,
Jeg altid grued, og jeg gruer end.

Skal jeg udrydde Odins Slægt i Danmark?

Og dog, er Harald Odin værd? og jeg!

Er jeg da ikke og af Odins Stamme!

Du selv mig kalder, Harald! Vel! jeg kommer

Og drifter Arveøttet efter Svend.

Roskilde.

Harald.

Saa kom da Palnatoke ei! han trodser

Mig og det hele Danmark i sin Braa.

Popo.

En Røverkule er det, Herre Konge!

Et Helved, onde Anders Hjem.

Tjølner.

Han kommer vist, dumdriftig var han stedse,

Han kommer med en Vikingslof,

Og mener da at kunne trodse

Sin Konge, men jeg tænker, det

Skal blive sidste Gang. Al Hæren

Er sanket; naar han gaaer tilsengs,

Vi, for at spare Blod, vil tænde

Lidt Baal og ryge Næven ud,

Hvis han ei kvæles kan derinde.

Herr Biskop! kan det kaldes Synd?

Popo.

Nei, det var Synd, at Christne Mænd

For slig en Hedning skulde falde;

Vist nok, des større blev hans Straf,
 Men vi er Christne, vi vil ikke
 Hans Kval forøge, heller see
 For nye Synder ham at spare.

(Ind traadte Gunnar fra Hlidarende i Hjelm og Brunic.)

Harald.

Hvi, Gunnar! est du vaabenklædt?

Gunnar.

Jeg kommer til dig, Herre Konge!
 I denne aarle Morgenstund,
 At bede Orlov, thi til Hjemmet
 Nu staaer min Hug.

Harald.

Hvad fattes dig?

Gunnar.

Mig fattes ikkun, hvad som Ingen
 Kan give mig, end ikke du,
 Mit Island, Konge! mine Frænder,
 Mit Hlidarende og min vante Dont.

Harald.

Hvi kom du, da saa hardt dig længes
 Nu efter Fosterlandet alt?

Gunnar.

Jeg vilde see med egne Dine
 De Steder, hvor i fordum Tid
 De gamle Kæmper Livet fristed,
 Hvor de bedrev saamangen Daad,
 Der kvædes om af vore Skjalde;
 I alskions Idræt vilde jeg
 Forsøge mig, thi det mig tyktes

Uhæderligt, hvergang jeg kvad
 Om Fædres djærve Id, saalænge
 Jeg ikkun skifted Hugg til Skiemt.
 Nu har jeg seet de rappe Pile
 I Luften flyve, og mit Skjold
 Er mærket af de hvassse Egge;
 Jeg Sigarsted har seet og Leire,
 Og Tellinge og Odinsei,
 Og hvad jeg kunde see i Danmark.
 Nu drives jeg til Gudsfolkets Hjem,
 Til Upsals Helligdom og Sigtun:
 End een Gang vil jeg da i Norrig
 Omvænke, i det prude Land,
 Der avled Mænd, som heller vilde
 Omgiærde sig med Snee og Is,
 End taale, at Kong Harald reiste
 Paa deres Nakker høie Stol.
 Naar det er steet, da farer jeg
 Med Gammen til mit kiære Island.

Popo.

Kong Harald! elskte Søn i Christo! hør!
 Den blinde Hedning vil til Upsals Tempel
 Og dyrke Djævlene. Har du ham kjær,
 Da byd ham tage Christendommen;
 Hvis ei, da deler du hans Synd.

Gunnar.

Hvi er den Alerk og altid her tilstede,
 Naar Mænd samtale? Ronge! du kan troe,
 Hvad dig behager; men du vil dog ikke
 Forlange, jeg skal skifte Guder med?

Harald.

Vist ikke. Du beholde maa din Tro,
 Men bliv saa her! hvad vil du hjemme?
 Mig tykkes, vi har lange Nætter
 Og gruelige nok, men I!
 I har jo Nat den hele Vinter!
 Det maa dog være grumme fælt.

Gunnar.

Ei er det saa. Om Arnestedet
 Vi sankes da i venlig Krinds.
 Hvo Skjaldfskab fik af Odin, væder
 Om Afers og Grimthursers Strid,
 Om Odias Væ i Svithjod og i Frakland.
 En Anden, som er snild i Maal,
 De mange fagre Sagn fremtæller
 Om Yngves, Skjolds og Anguls Slægt
 Og vore egne gamle Frænder,
 Som bygged først det øde Land;
 Men de, som lyde paa, de syle
 Imens med deres egen Gierning;
 En stærker Sphd, en Anden stær
 I Skjoldet Runer, og en Tredje
 Sig snoer den stærke Buestræng;
 En hvætter kanstee og sit Sværd
 Saa sagte, eller Tollefkniven
 Han rører med sin nemme Haand.
 Nu Kvinderne! de spinde Hørren
 Paa bløden Hynde, eller somme Lin,
 Men Somme kan dog og baldyre,
 Og Andre slaae den lette Væv;

De sjunge stundom og en Vise,
Og meest om Elskov. Du kan troe,
Der fattes ikke Lyt og Gammen.

Harald.

Det maa saa være, men det er
Dog ikke altid; at I kvæde
Om Guder og den gamle Tid;
I glemme ikke dem, som leve,
Men spilde ei paa dem jer Pris;
Mit Blod end syder, naar jeg tænker
Paa den Nidvise, som en Træl
Om mig, en Konge, turde digte.
Da svor jeg hele Island Had,
Men du ei dine Landsmænd ligner,
Thi vilde jeg, du skulde her
Stadsfæstes, tage dig en Kvinde
Og bedste Hersesylke af min Haand.

Gunnar.

Den Tak, som byder! men jeg thffes
Mig meer end Herse paa min egen Gaard.

Harald.

Storagtig er du som de Andre.
Tillader vel dit store Sind,
Islenning! Skænk af mig at tage;
Hvad heller er og dette Klædebon
Med disse guldbushebe Vanter,
Samt denne Hat fra Garderig,
Dig mindre værd, end hvad du selv har hjemme?

Gunnar.

Ei maa du vrede, Konge! og din Skænk

Med Tak jeg tager, naar du derimod
 Af mig vil tage gode Vangskib
 Med Gods og alt til Mindetegn.

Harald.

Vel sommer det sig lidt en Konge
 At tage Skien af fremmed Bondemand;
 Men dog vil jeg det gjøre dig til Hæder,
 At Islands stolte Folk kan see,
 Om Dannerkongen ei fortjente
 En bedre Drape.

(Ene kom Palnatøke gangende ind heel skundelig.)

Palnatøke.

Hilsæl Kong Harald!

Jeg havde hardtad aldrig fundet dig.

Fjølner.

Det havde været ilde, Brodersøn!
 Thi du vist ledte grumme længe,
 Før du har fundet hid, og dersom ei
 Jeg kiendte dig des bedre, skulde
 Jeg hardtad troe, at du dig denne Gang
 Forvilde.

(Med det samme sneg sig Fjølner ud af Salen.)

Palnatøke.

Det Samme tænkte jeg

I Aftes. Just som Maanen steg,
 Jeg naaede til det gamle, prude Veire:
 Kongsgaarden laa saa taus og øde,
 Som om den sidste Skjoldung var begravet;
 Jeg stødte med mit Sværd mod Porten,
 Men hule Døn var alt det Svar, jeg fik;

Jeg kom til Hyldehøien, saae, at Stenen
 Hvor Dannerkongen fordum sad,
 Hvor Harald sad, da han blev hylbet,
 Var væltet ned, da giøs jeg ret,
 Og meente, det var arge Trolde,
 Som kogled frem de flemme Syn.
 Sørgmodig gif jeg trindt i Vangen
 Og frygted hardtab ei at finde
 De gamle Kongehøie meer,
 Men da jeg saae Rolf Krakes stande,
 Som selv han fordum stod og faldt,
 I Ring af sine djærve Kæmper,
 Da glædtes jeg; jeg gif derop
 Ved Midnats-Tid, og stirred længe
 Forundret paa den gamle Borg
 Og lytted, om jeg ikke kunde høre
 Et Sværd at flirre paa et Skjold,
 En Hund at bjeffe, om ei andet,
 Saa dog en Snorken, alt forgiæves;
 Mig tyktes kun at see en vældig Skygge,
 Som om det kunde været Gorm,
 Hensfride sorgfuld over Vangen
 Og stirre hen paa Odins Lund!
 Det faldt mig aldrig ind, at Harald havde
 Sin Stol fra Leire flyttet, thi det var
 For mig, som om han havde flyttet
 Sig fra sin Stol. — Hvordan
 Kan Leirekongen ville bygge
 Paa andet Sted, end Skjold og Rolf
 Og Frode, Halvdan, Gorm hin Gamle?

I Morges først, da Sol oprandt
 Og skinned paa det Kors, som stænger
 For Offerlunden, da jeg saae,
 At Stenen, som i tusind lange Vintre
 Har baaret Guders Offer, den,
 Som Skjold opreiste, var omsthyrtet,
 Da først jeg skinned, hvorfor nu
 Ei Harald bygger meer i Leire;
 Da troløs han har Guderne forladt,
 Det faldt ham tungt at see den Lund,
 Hvor Konger fordum bad til høie Aser
 Om Kraft i Aand og Held i Kamp,
 Og hvor de bad til milde Vaner
 Om Grøde for den grønne Eng,
 For Agren og for Dannekvinden;
 Det var ham underligt om Nat
 I Kongehallen, hvor hans Fader døde
 Og mæled sine sidste stærke Ord,
 Imellem hine mange Ræmpehøie,
 Hvor Drauger ride for at speide ud,
 Om deres Et end er dem værdig.

Nu først jeg mindtes, at den Træl,
 I sendte, bød mig hid til Roskild.
 Jeg kom, og da jeg spurgte ud
 Om Kongen, peged man paa Kirken,
 Som bygtes til en fremmed Gud.
 Der vil du vel begraves, Harald,
 Og skjule dig bag tykke Muur

For dine gamle Brænders Brede?
Et herligt Balhal!

(Bleg og forvirret stod Kongen.)

Popo.

Fule Hedning!

En Djævel taler giennem dig.
O, Herre Konge! lad dig ei forvilde!
Slaa Kors for Brystet, læs andægtig
Confiteor! og du skal vorde styrket.

Palnatofe.

Du gjør jo Hammerstegnet, Konge!
Og vier dig til Asathor.

Popo.

Selv Korsets Tegn kan Djævelen forvende!

(Nu indkom Fjølner med en Flok væbnede Hirdmænd og tog Kongen
affides, men det veed Ingen, hvad de talede tilsammen, dog Mange
mene at kunne skønne det af, hvad som siden fremkom.)

Harald.

Oprørsk og trodsig var du altid, Tofe!
Af christen Kiærlighed tilgav
Jeg dig, men da du nu i Bomsborg
Dig teer, som du var Konge selv,
Og, hvad end værre er, forfølger Christne
Og holder ved den gamle Overtro,
Lod jeg dig hente for at høre,
Om du mig vilde agte for din Drot
Og vorde Christen, men isteden
Du taler til mig som min Overherre!
Med Helligdommen driver du din Spot
Og minder mig om de Afguder,

De lede Trolde, som engang
 Desværre ogsaa jeg har dyrket.
 Jeg vil ei dømme dig, der staaer
 En hellig Biskop og din egen Frænde,
 Jeg giver Sagen frit i deres Vold.

Palnatøke.

Du vilde heller ikke dømme
 Din Brodersøn Guldhavald og
 Din Fostre, Norges Harald Graafeld!
 Din Fostersøn du loffed ned fra Norrig,
 Som om du vilde bøde paa hans Trang,
 Og gjorde det da rigtig nok saadan,
 At han kom aldrig mere til at trænge.
 Mig har du ogsaa faaet loffet hid
 Til Gravøl efter Svend, og jeg kan mærke
 Den Drif, du blanded, er vist ikke slap.
 Det maa jeg sande, at den nye Lære
 Har Været af dig; det var flogt,
 Du tog ved den, thi Odin
 Ei havde noget Sæde paa sin Bænk,
 Som var dig værdigt, og hos Hel
 Du havde vel ei lyst at ligge.

Fjølner.

Det er heel tungt, min Konge! at du vil,
 Jeg skal min egen Frænde dømme,
 Thi Brøden er saa stor, at ei
 Jeg tør vort Frændskab lade raade.
 I, Popo! er en hellig Mand,
 Hvad mener I om Palnatøke?

P o p o.

En giftig Urt maa rykkes op med Rod,
 Det nytter ei, at Blade man afriver
 Og bøier Toppen, thi igien
 Den reiser sig og vidt sit Frø udspreder,
 De spæde Blomster visne hen
 Af Dunsten, eller og de kvæles.

P a l n a t o k e.

Det gjør du godt, men mon du ikke
 Tog Feil? En saadan Karl som du
 I Bretland sagde mig, som Dyden
 Ved eders Tro, at I lod staae
 Det slemme Ugræs iblandt Kornet,
 Og nænte ei at luge det.

P o p o.

Sa, var du Ufrud blot! det la'r vi staae
 Til Høsten, var du kun en Afgudsdyrker,
 Fordi du ikke vidste bedre, da
 Fortjente du at spares; thi man kunde
 Da haabe, du omvendte dig engang;
 Men ret som Djævlene du kiender Christ
 Og frister ham. — Du er en giftig,
 En farlig Urt, og du med Rod
 Maa rykkes op. — Til Gæstebudet
 Du kommer uden Hædersdragt,
 Men derfor maa du ogsaa fastes
 I Mørket ud til evig Graad
 Og Tænders Gnidsel. — Korset selv
 Du Vede spotter, og din Rønge
 Du straffer fræk, fordi han ei

Vil boe imellem de Fordømte,
 Hans arme Fædre, som om Nat
 Maae gaae og spøge mellem Høie,
 Fordi de ikke kiendte Gud,
 Men bad og offrede til Satan.
 At han Kapellet op af Steen
 Har bygget, at ei længer Stene
 Forvendes til vanhellig Brug
 Paa Høie og i Offerlunde,
 At Troldoms Runer mere ei
 Indgraves i dem, at de hvælve
 Sig himmelft i et helligt Kors,
 Og at han under det vil hvile
 I viet Jord, til herligt Pant
 Paa Salighed, — det tør du laste!

Palnatøke.

Hvis du ei var saa ondskabsfuld,
 Bøeg maatte lee ad sliq naragtig Tale.
 Men, hvorfor vil jeg staae og spille Tiden
 Paa Sliqt at høre? Skynd jer lidt!
 At jeg kan vide, hvordan I vil dømme.

Tjølner.

Du er saa utaalmelig, Brodersøn!
 Men deri har du ogsaa Ret,
 At vi har ingen Tid at spille,
 Dog, siden kan vi slynde os des meer

I nævned meget Grueligt, Herr Biskop!
 Men det, desværre! er end ikke alt.
 Hans Vikinger paa Danmarks Kyster røve,

Dg han oppustet har den onde Ild
 I Svends det unge Hjerte, Sværdet,
 Som mod sin Fader han har løftet, det
 Har Palnatoke hvæstet. — Nødig
 Jeg siger det, men sliq en Id,
 Saa vide kiendt, kan ei fordolges.

Palnatoke.

Ei vil jeg spilde mange Ord
 Paa flige Nidinger at svare:
 Naar Danmark har en Konge, som
 Ei mægter Lov og Ret at stifte,
 Ei er det Under, om hans Mænd
 Da selv med Sværdet stille Trætte.
 Jeg fostred Svend som Kongesøn;
 Naar Harald vil sin Søn fornægte,
 Er det vel Under, om han da
 Med Bernet vil sin Vt bevise?
 Naar Harald er saa ræd, at ei
 Engang han vover mig at sige:
 Fordi jeg hader dig, da skal
 Du nyde, at jeg har dig ene,
 Da maa en ussel Træl og Klerk
 Optænke Raad til mig at fælde.

Fjølner.

Du taler hvast, men syndigt, Brodersøn!
 Jeg hardtab selv dig nu maa troe uskyldig.
 En Part for det, en Part for vores Frændskab,
 Du ei skal have anden Straf,
 End hvad du agte maa for Gammen:
 Du selv har sagt, at intet Fjeld

Saa brat sig løftet, at du kunde
 So som en Skridfinn fra dets Top
 Nedglide paa de glatte Skier;
 Vi har nu ikke noget rigtigt Fjeld,
 Hvor ret du kunde vise dine Konster,
 Men kun en lille Bakke, Kullen, der
 Du skal for Egier løbe ned,
 Og fare da hvorhen dig lyfter.
 Jeg tænker, for de mange Aar
 Jeg tjente dig, Kong Harald! under
 Du mig det Syn og vil stadfæste
 Min milde Dom!

Harald.

Saa være det!

Han gjøre skal, hvad han har pralet af.

Palnatøke.

Engang du var paa Gæsteri
 Hos mig, Kong Harald! dig til Hæder
 Jeg tømte Hornet alt for dybt,
 Og praled da af mine Konster.
 Den ene har jeg maattet vise jer,
 Nu vil I ogsaa see den anden,
 Og aldrig jeg mit Ord vil rhgge;
 Men først I dog en tredje Konst
 Skal see: hvordan jeg Sværdet løfter
 Og Især kløver. Haa af jer
 Skal see mig løbe ned ad Kullen.

(Støttende sig mod Væggen løftede han det dragne Sværd.)

Nu komme den, som eier Mod
 Til mig at tage, kommer Ingen,

Da kommer jeg, og tag dig da
 I Agt, Kong Harald!

(Frem traadte Gunnar med draget Sværd og mælte:)

Bolde Ræmpe!

Med Undren har jeg hørt og seet
 Din djærve Tale og din hele Udsærd.
 Din Jærving har du ei i Norden, thi
 Dig Odin gav, hvad han en Mand kan give;
 Men har du undsagt lydt paa Thing din Drot,
 Da i hans Sal du mod ham Sværdet blotter?

Palnatoke.

Ei har jeg det, men hvem er du,
 Som tør mig faa til Regnskab falde?

Gunnar.

Jeg er som du en Mand fra Nord,
 Vist ei saa vældig, gudeyndet,
 Men dog en Mand, som ræddes ei;
 Skal Blodet her i Salen strømme,
 Da skal det første være mit,
 Om ikke dit.

Palnatoke.

Men hvorfor blander

Du dig i denne Handel ind?
 Med dig jeg Intet har at skifte.

Gunnar.

Ei Fjølner eller Klerken jeg
 Undskyldte vil, de usle Trælle,
 Som dig vil raade Vane, og
 Som nu ved Sværdeslyn staae blege;
 Jeg byder Kamp for Haralds Skjld,

Hvem jeg har meget Godt at lönne.
 Jeg ei forsvare vil hans Id,
 Og ei hans Svig mod dig, du Giæve!
 Men est du Asdyrker ret,
 Det vel maa falde dig paa Sinde,
 At Aser skaane Fenris-Ulv,
 Dog han vil Seiersfader sluge,
 At ei det rene Gudething
 Med Blod skal smittes; her paa Jorden
 Er Kongehallen lig et Gudething,
 Og vee den Haand, som det med Blod besmitter!
 De høie Aser styre vil dit Løb,
 Hvis Hyndet ei for dig er bredt i Valhal,
 Men er dit Fald paa strænge Norners Skjold
 Indpræget, du med Hæder gaaer til Valhal;
 Hvis derimod du kæmper her i Sal,
 Du falder her tilsidst dog hæderløs.
 Fostbroderskab er saare helligt, Odin
 Bød Vidar reise sig for Ulvens Fader,
 Men hellig mer end en Fostbroder er
 En Konge, som man ei har undsagt.

Palnatøke.

Du taler kæmpelig, saa vilde
 Jeg tænkt og talt, hvis ei jeg var
 Af Nidinger til Brede tirret.
 Vil Kongen troe mig paa mit Ord,
 At jeg ham skal paa Kullen møde
 I Morgen Dag, og maa jeg frit
 Igjennem Salen nu udgange,
 Da skal mit Sværd ei røre Nogen her.

Gunnar.

Hvi nøler du med Svar? Kong Harald!
 Hvad Tofe kræver, det er Ret,
 Og maa den Ret ham ikke undes,
 Da stiller jeg min Ryg mod hans,
 Og vaabenstærk den Mand maa sikkert nævnes,
 Som mægter os at stille ad igien.
 Maa Tofe gaae?

Harald.

Seg det tillader.

Gunnar.

Seg meente nys at have seet
 Alt hvad jeg kunde see i Danmark,
 Ei var det saa, men nu jeg troer for vist
 At have seet, hvad der kan sees i Norden.
 (Skynkelig udginge Palnatofe og Gunnar.)

Kullen.

(Palnatofe stod færdig til det lange Løb med paabundne Skier. Kongen og hans Hirdmænd, Hjelner og Popo vare der, men ogsaa havde meget Folk sanket sig, at see den underlige Færd.)

Popo.

Du grove Synder! nu da du skal miste
 Dit Liv, tilbyder Himlen end
 Ved mig sin Naade. Lad dig døbe!
 Naar Legemet mod haarde Fjeld
 Da knuses, skal din Sjæl dog frelles.

Palnatofe.

Seg svær ved Thor og Odin, Alerf!

Hvis ei du gaaer, jeg flux skal fløve
 Dig lige til dit Veltested,
 Og Dvins Fugl skal flygte fra dit Nadsel,
 Kun fule Maddiker dit døvne Fædt
 Skal æde, og dit sorte Fetteblod
 Skal ligge boblende paa Klippen,
 Ei suges op af noget Dyr,
 Men svides hen af Solens Straaler,
 Og milevidt din raadne Stank
 Skal brede Skræk og fæle Syger.

Nu! gaaer du ei, ved Thor, jeg hugger.

Saa! gaf og trøst Kong Harald! See
 Hvor bleg han staaer i Skjoldfredsen!
 Mit Sværd kan ikke flyve, vær
 Kun rolig, Harald Dannerkonge!
 Men hør mig nu! og hører mig,
 I Mænd! — Jeg staaer paa Randen
 Af dybe Svælg, og, Harald! du
 Mig byder der at finde Døden.
 Død er jeg som din Mand, og var
 Det muligt, end jeg kunde leve,
 Da blev din Død og Tegnet paa mit Liv.

Hift er en Dal paa Sællands Kyster,
 Der groer nu kun det brune Lyng;
 Thi den med Blod, uhevnet Blod, er giødet;
 Der fordum var en urteprydet Eng,
 Hvor Aage, Broder til min Fader,

Opflog sin Telt i Sommernatten,
 Og sov saa trygt paa Danmarks Jord;
 Han vaagned op ved høie Vaabenbulder,
 En Nibingsflof sig havde sueget did,
 Og myrded ham, før han var vel opvaagnet;
 Man sagde: Vikinger bedrev den Id,
 Men — hører det, I brave danske Mænd!
 Det var jer Konge, endnu skinner
 Den store Guldring paa hans Arm,
 Som Aage bar paa Jarlemødet.

Den første Drøm, min Moder drømte,
 Var den: hun havde sig en Bævn,
 Og som hun Bæven slog, en Skyttel
 Paa Jorden faldt, hun tog den op,
 Det var et Mandehoved. Harald!
 Hun thlyktes, Hovedet var dit.
 Heel sælsomt har det siden Nornen soiet,
 Jeg blev din Mand og ei din Banemand;
 Nu har du løst mig fra min Tro, og mødes
 Vi meer i dette Liv, da vist
 Paa en af os skal Aage worde hevet.
 Nu veed jeg! Harald! du er bleven undfagt.

(Nu høstes Murren og Ulyd i Flokken.)

Fjølner.

I danske Mænd! vil I vel troe
 De Løgne, som han jer fortæller?
 Har I nu alt saa hurtigt glemt,
 At det var ham, som Svend opfostred,
 Som lærte ham i eders Bo at røve?

Gjør Kongen Uret i at frie sig selv
Og eder fra en fælles Fjende?

(Vel kunde Sællandsfar og Skaaning mindes, hvorlunde det var saa i Sandhed, at Svend havde hærget deres Odel; thi stilledees Vulderet flux.)

Palnatøke.

Nu, Harald! glæd dig ved min Død!
Men stir ei altfor længe ned mod Søn
Med Gammen paa min knuste Krop!
Det kunde stee, at Vagn og Bue
Kom seilende og saae dig staae,
Og fik i Sinde, at du skulde ligge
Saa blødt som jeg. Tag derfor dig i Agt!

Nu, Odin! nu jeg kommer snart,
I Valhals Sal dig selv at stue,
Da ei mig undes meer paa Jord
At fremme din og alle Afers Vælde.
Som du besol, med Sværdeodd
Jeg mærker mig i baade Hænder,
Til Tegn, at det min Attraa var
At falde midt i Sværdelegen.
En værdig Altersteen er høien Klint,
Som sthygger over Havets Bølger,
Her vil jeg offre mig til dig,
O, maatte Offret dig behage!
Jeg beder til dig i min sidste Stund,
At du vil give Jomsborgs Kæmper Styrke,
Og deres Høvding mandig Kløgt!
End har jeg til dig, høie As! en Bøn:

At vred du ei fra Danmark vender Diet,
 Skiondt Danmark blind bortvender sit fra dig!

(Ei var Palnatøke mere tilsyn. Harald og hans Hirdmænd ginge
 skyndelig bort, saa gjorde og Mange af Flokken, men Nogle stode
 endda og samtalede om det, som skeet var.)

En af Flokken.

Hvad var det Sidste, Palnatøke mælte?
 Til Asa-Odin offred han sig jo!

En Anden.

Saa faaer dog Odin noget Offer,
 Nu staaer det sig kun slet med ham.

En Tredie.

Med os, var det, du vilde sige.
 Seg gyste ret, da Palnatøke bad:
 At Odin dog ei vilde os forlade,
 Skiondt blinde vi forlode ham!
 Det gaaer vist aldrig godt i Danmark.

En Fjerde.

Vi saae, hvordan det gif Kong Eriks
 I Sotland, der han bygged Huus
 Til hviden Christ, og hængte der en Kloffe,
 Den klang saa underlig engang ved Nat,
 Om Morgenien laa Eriks død i Sengen,
 Og man vil sige, Odin kvalte ham.

Den Tredie.

Men hvordan er det med de Kloffer?
 Hvad du fortæller, har jeg ogsaa hørt,
 Men har da disse Kloffer Mæle?

Den Fjerde.

Du veed jo vel, at Dværge bygge

Hos Malmen i det dybe Fjeld,
 De christne Mænd forstaae at binde
 Den Dværg i Malmen, og den Lyd,
 Som Kloffen har, er Dværgens Mæle.

En Femte.

Men vores Harald har jo ogsaa bygt
 Et Huus til Christ, og lever dog endnu.

Den Fjerde.

Ja, ja, hans Time vil nok ogsaa komme,
 Thi vore Guder straffe haardt og vist.
 I veed jo nok, hvordan det gik i Norge
 Med Hakon Abelseen, han gik og fri
 En Stund, men blev tilsidst dog rammet;
 Vel Pilen længe høit i Lusten hang,
 Som om den vilde først sig ret betænke,
 Men traf ham og des viskere. Mon ei
 Den kom fra gamle Odin, mener I?

En Sjette.

I snaffer altid kun om eders Guder,
 I har jo dog vel ogsaa hørt,
 Hvordan det nylig gik i Svithjod,
 Da Bønderne en hellig Mand
 Fra Saxland vovede at myrde,
 Hvordan med onde Landsfarsot
 Dem Christus slog, trods alle Guder,
 Som vilde hjælpe dem! Jo, I kan troe,
 Han raader mere end de Alle.

Den Anden.

Beg troer nu ifkun paa min egen Styrke,
 Og det er nok den bedste Gud.

Den Tredie.

Jeg tænker paa, om Palnatøke

Nu ikke døde! Det dar dog

Et Bærtegn, som os kunde lære,

Hvadfor en Gud der raader meest.

Den Anden.

Ba, staa kun du her til i Morgen

Og grund paa det! saa skal du see,

At Palnatøke vist vil komme

Udslevende herop igien!

Jeg gider ikke seet ham mere,

Han havde jo to Dine, som

Han vilde sluge Folk, jeg derfor

Vil sige dig Farvel og gaae.

(Ridt efter lidt skiltes Flokken, og kun den Tredie blev i dybe Tanker
staaende paa den øde Klint.)

Tredie Samtale.

Tomsborg.

Sigurd.

Er du tilfjends at laase Palnatøke?

Sigvald.

Ved alle Aser! det var ei min Agt.

Jeg meente: just fordi han er saa fløgtig,

Det og maa kaldes dobbelt underligt,

At fra vor Borg han Kvinden udelukker,

Men han er da og alderstegen nu.

(Bue og Vagn komme farende ind i Salen.)

Bue.

Er Palnatoke ikke her?

Sigvald.

Hvordan kan du saaledes spørge?

Er I da løbet bort fra ham?

Thi han fra jer vist ei er løbet.

Bue.

Fodrappe som Strutharalds Sønner

Er ikke Vagn og jeg, men selv

Du vist ei grumme langt var løbet,

Thi dyb og tung var vaade Veie.

Sigvald.

Hvor er da Palnatoke blevet af?

Vagn.

Mig tyffes, Sigvald! at din Vaande

For Tøse er just ikke stor.

Sigvald.

Jeg er en Mand, og kan ei græde

Som Drengen for sin Bedstefar.

Vagn.

Jeg var engang en Dreng, da flapped

Jeg sagtelig dig under Kind;

Hvi græd du da saa røde Taarer?

Dog, nu er ikke Tid at prøve, hvem

Af os der nemmest græder, hurtig

Maae alle Somsborgs Snekker ud

I Hav at søge Palnatoke

Og finde ham, hvis ikke alt

Til Havets Bund han er nedsjunken.

Sigvald.

Jeg priser det, at du er djærv
 Og vil for Tøse Alting friste,
 Men Stormen farer over Hav
 Og blæser haardt mod disse Strande;
 Hvor Tøse er, det veed vi ei,
 Skiondt nys et Brag er her inddrevet,
 Som ligner paa et Haar hans Skib;
 Men er til Havets Bund han sjunken,
 Det nytter ham kun lidt, om vi
 Vil stunde did for ham at søge.
 Hvert Skib skal gøres rede flux,
 Og da, saasnart sig Stormen lægger, ile
 Vi rundt paa Hav at søge op
 Vor tabte Høvding.

Vagn.

Snildt du taler.

Ei sandt? det var en herlig Ting,
 At være Jomsborgs Høvding, Sigvald!

Bue.

Kom, Vagn, vi er ei bange for
 At dhyppes af en Vølge. Bedre
 Det altid er paa Havsens Bund
 Hos Tøse, end som her hos Sigvald.

Sigvald.

Selv har jo Palnatøse sagt:
 Den Snekke, som engang er sjunken,
 Fordi den trodsed Stormens Magt,
 Den kneiser aldrig meer paa Havet,
 Og bærer aldrig Kæmper meer

I Herrefærd. — Her er jeg Høvding,
 Til Tofe kommer selv, og I
 Maae lyde mig, ei løse eders Snekker,
 Hør jeg tillader.

Bagn.

Sigvald! hør!

Nu ganger jeg og stærken Bue,
 Hvis du har Lyst, da stil dig kun
 Her paa vor Bei, men vredes ikke,
 Ifald vi troe, du er en Knold,
 Og sparke dig lidt haardt tilside!

En Jomsviking.

Vor Høvding, Palnatofe!

Sigvald.

Hvad?

Hvorledes kan det være muligt?

Hvad? løb han alt igien?

Bagn.

Ja, staa kun du! jeg ogsaa løber.

Nu er dit Høvdingsskab forbi.

Sigvald.

End var da Timen ikke kommen,

Men komme skal og maa den dog engang.

Palnatofe. Bagn.

Bagn.

Men siig mig, Tofe! er dit Skib

Paa Havet brudt, og har du været

I Roskild hos Kong Harald? Alt
 Mig tyffes underligt, forvirret.

Palnatofe.

Sa, Alt er underligt, min Søn!
 For os, som ei paa Norners Skjolde
 De Runer see, hvorefter Livet sig
 Maa snoe i dunkle, frumme Gange;
 Men siden høie Guder selv paa Jord
 Omvandred, ei et større Under
 Er skeet, end nu paa denne Jærd.
 Et Tærtegn har mig Livet skienket;
 Da Stormen mig i mørken Nat
 Fra eder skilte, blev jeg drevet
 Paa Havet om, indtil ved Morgengry
 Jeg pined Sællands skarpe Odde.
 Bort Skib var læf, vi roede saa,
 At Blodet sprang af Fingerender;
 Fra Totunheim en Hvirvelvind
 Da blæste haardt og vælted Skibet;
 Med stærken Arm jeg kæmped mod
 De høie Bølger, naaede Landet,
 Men fandt ei Een af al min Flok.
 Jeg kom til Roskild, der man dømtte,
 Til Skæmt for Harald og hans Klerk,
 Jeg skulde løbe ned ad Kullen.

Bagn.

Og der er du da løbet ned?

Palnatofe.

Jeg løbet? Spørger du mig ei.
 Om jeg er løbet op ad Kullen?

Imens mit gule Haar blev graat,
 Jeg var en Mand, og troer at vide,
 Hvad Manden kan udrette, men
 Ei det er Mandeværk. Kun Aser
 Kan løbe ned fra Klippetind,
 Kun den, som Guderne bestytte,
 Ei knuses ved at glide ned.
 Jeg havde offret mig til Odin,
 Og kun i Valhal tænkte jeg
 Paa høien Bænk at tømme Hornet;
 Alt svimled jeg, men Skien brast,
 Og sagte gled jeg ned mod Havet.
 Der kom et Skib med vundne Seil
 Mod Vinden, mod de høieølger,
 Det standsede, man tog mig ind,
 Og hurtig vendtes atter Stavnen.
 Ei spurgte Nogen mig om Navn,
 Og ei jeg voxede at mæle,
 Du kender mig, ei var jeg ræd,
 Men dyb Forundring bandt min Tunge.
 Ved Roret stod en Ungersvend,
 Saa mildt henskuede hans Øie,
 Og mødte det enølge, flux
 Mig tyktes, at den sank i Havet;
 En Olding ved hans Side stod,
 Ham var det, som mig Haanden rakte,
 Da jeg i Skibet sprang, hans Blik
 Forkyndte mild og hellig Alvor,
 Som Guderne ved Odins Hof
 Saa var han klædt, og Offerkniven hang

Med gyldent Hjalte ved hans Fæd.

Net som vi vare nær ved Landet,

Han greb min Haand og længe stirred

Han taus paa Mærket, som jeg skar,

Men da tilsidst han løfted Røsten,

Den klang saa underlig og dyb,

At jeg den aldrig meer kan glemme:

„Du offred dig til Odin djærv,

„Dg Offeret har ham behaget,

„Sig Bøtten sanke trindt hans Stol,

„Dg det er Tid for ham at kæmpe.

Bagn.

Men hvem kan det vel have været?

Valnatøke.

Hvem uden ham, den høie Drot,

Der styrer Offeringer og Altre,

Dg ham, som løser hver en Mand,

Der troer paa Guderne, af Trængsel!

Kun ringe, Frænde! er din Kløgt,

Da ei du kender Valhals Guder.

Bagn.

Men Valhals Guder, er de til?

Valnatøke.

Dig Bue Digre har opfostret,

Det kan man høre. Har du da

Ei hørt om dem, som bygged Midgaard?

Bagn.

Jo, Meget jeg om Aserne har hørt,

Men tænkte, at det var kun gamle

Beslynderlige Sagn, som ei
 Man skulde troe, og Bue Digre
 Saa tit har sagt, at paa sig selv
 Han troede fun.

Palnatøke.

Har han da aldrig
 Dig sagt, han troede dog paa Thor?

Vagn.

Han sagde, at naar al den Styrke,
 Som spredtes om paa viden Jord,
 Var sanket i een tapper Kæmpe,
 Da var han stærk, som Styrkens Thor.
 Jeg ogsaa troer, at der er Noget,
 Hvorfra vor Styrke rinder ud,
 Som Bækkene fra Kildevældet;
 Men for sig selv jo maa hver Bæk
 Henløbe, aldrig meer den kommer
 Til Vældet, selv den maa see til
 At blive selv et Væld; saaledes
 Maa ogsaa Manden stræbe frem,
 Og jeg har meent, at Styrken vorte,
 Hvergang han svang et ærligt Sværd,
 Net som med hans den Dræbtes kunde
 Sig sammenblande. Derfor og
 Jeg altid efter Striden længes,
 For dog at ligne Styrkens Thor,
 Om ei jeg vorde kan hans Lige.

Palnatøke.

Med Kløgt du veed at spie dine Ord,

Men troer du vel, at Bæffen kunde løbe,
Hvis den fra Bældet ingen Næring fik?

Bagn.

Derfor den og tilsidst maa stilles,
Og krybe sagte ned i Jord,
Ret som naar vi bli'r lagt i Høien.

Palnatøke.

Men ender sig dog i en Møse,
Og denne vaade Bautasteen
Maa vidne: den ei heel er soundet.
Hvem har fortalt dig, at fordi
Den ikke mere løber over Jorden,
Den heller ikke under Jord
Henløber mod sit gamle Hjem?
Vist Mimers Brønd fra Urdes Kilde
Er kommet langt og længere
End Bæffene fra deres Bæld,
Og dog de vist vil atter mødes
Endnu engang, om ikke før,
Saa dog naar Ragnarøke kommer.

Bagn.

Ja, ældre er din Kløgt end min,
Og ei jeg veed, hvad sig kan somme
At svare dig. Seg maa vel troe,
At Stryken, som fra Thor udbrandt,
Med hans engang skal atter blandes;
Men Guder, som sig blande ind
I Livet, som for Sphd og Sværde
Kun bruge Smilet, lig en Kvinde,
Dem troer jeg ikke paa.

Palnatøke.

Du mener da,

At Menneſter blev til alene
 Fordi de ſkulde være til,
 Og ei for deres Skyld, ſom lod dem blive;
 Thi ellers maae de høre Guder vel
 Og ſtyre Livet, ſaa det Maalet rækker.
 Du vil, at ifkun idel Mandighed
 Skal ſig i Guder aabenbare:
 Er Kvinden da ei til, ei blevet til?
 Er hendes Hjerte og de fine Lemmer
 Vel dannet af det ſamme Malm,
 Som Sværd og Skjold?

Vagn.

Paa Kvinden aldrig

Seg juſt har tænkt; men troer du da,
 At hun blev til paa anden Maade
 End Manden?

Palnatøke.

Seg juſt ikke troer,

At hun blev til paa anden Maade,
 Men vel, at anderledes blev
 Hos hende Alting ſammenblandet.
 Seg til det Dobbeſte i Livet
 Dig ifkun vilde viſe hen,
 Saa at du ſkønned, i dets Udſpring
 Og maatte være Dobbeſthed;
 Og har du hørt de gamle Sagn
 Om Gudedaad og Tidens dunkle Fødsel,
 Du der vel og den ſamme fandt.

Bagn.

Man sagde mig: at Odin, Ve og Vile
Har Menneffene skabt.

Palnatøke.

Saa, vel jeg veed

Den blinde Tid har Guders Tal forøget,
Og ængstlig ledt om nye, som om
De Gamle nu var altfor svage,
Og som i Fleer man Mere kunde see.

Faast intet Sagn og intet Kvad
Forplantes længer i sin Reenhed;
Men seer du dette gamle Skjold!

Det gif i Arv hos mine Fædre,
Og faste paa dets Hvælving staae
Usvigelige Runestave.

Du kiender Navnet; det er Vøluspaa,
Og naar de underlige Tegn du nemmer,
Da skal du læse, og som jeg
For høie Guder dybt dig høie.

Saa kvæder Vola om vort Ophav:

Aserne tvende,
Kraftig og Kiærlig,
Ginge til Hjemmet,
Funde paa Landet
Mægtende lidet
Astur og Embla;
Aand de ei havde,
Skjønhed og Mæle,
Farve de mangled.

Alt, hvad de mangled, gav dem Gude-Parret,
 Og du vel nu begriber lettelig,
 At Alt maa være Dobbelthed i Livet.

Vagn.

Beg halv forstaaer dig, men mig tykkes,
 At ret som Guderne var to,
 Saa bleve Mand og Kvinde tvende,
 Den ene svag, den anden stærk,
 Og Manden ene efter Styrke
 Maa stunde; men du sagde jo,
 De havde et og samme Udspring!

Palnatofe.

Det sagde jeg, og siger end;
 Men siig mig! mener du, at Træet
 Er hypperst, naar om Vinterstid
 Det staaer i mørke, kolde Styrke,
 Hvad heller, naar det klædt og grønt
 I al sin Kraft med Blomsten pranger?
 Er Blomsten vænest, naar dens Top
 Redluder, eller naar den løfter
 Sit lille fagre Hoved kiæf?

Vagn.

Kun liden maa min Kløgt dig tykkes,
 Hvis du kan tvivle om mit Svar.

Palnatofe.

Kan du da tvivle om, at Manden
 Er hypperst, naar sig Kraften blander
 Med Mildhed, og at Kvinden da
 Er sagerst, naar hun stundom glemmer
 Sin Svaghed, klæder sig i Staal

Dg holder Skjoldet for sin Veiler?
 Kan du nu see, at Frei, som Thor,
 Alt Vaner maae, som Aser dyrkes?

Dog, ei om Guder og om Asters Et
 Jeg nu dig mægter Alt at sige;
 Men har du Lyft, da skal vi tit,
 Naar Skjoldet hænger under Loft,
 Samtale om det Underlige
 I Rivet og dets Fødsel.

Vagn.

Aldrig har

Jeg saadan Tale hørt, og ofte
 Om Vinterstid begiærlig skal
 Jeg lyde paa de gamle Frasagn,
 Og paa den Kløgt, hvormed du dem udlægger;
 Thi Noget rører sig i mig,
 Det er, som Diet sig oplukked;
 Forhen jeg styrted vild i Kamp,
 Men snart jeg venter nu at skue,
 Hvorfor jeg kæmper.

Palnatøke.

Ja, det skal

Du klarlig skue. — Derfor, Vdin!
 Det var, du frelst mig fra Død,
 At Afers Magt jeg skulde styrke!
 Sig Vetter sanke trindt din Stol,
 Og det er Tid for dig at kæmpe.
 Ja det er Tid. Med Sværd og Tunge,

Til Sværdet brister i min Haand,
Dg Tungen lammes, skal jeg kæmpe.

Vagn.

Dg Harald Blaatand være skal
Den første Niding, som du fælder.

Palnatoke.

Jeg svor ham Døden, svor med den
At hevne mig og mine Frænder;
Men jeg er nu ei længere min egen,
Jeg er kun Gudernes, og ene dem
Jeg hevne vil paa Veirefongen.
Jeg drog til Danmark med den Hug
At ville vorde Danmarks Høvding,
Ei takkedes det høie Aser, thi
Jeg ellers ei stibbrudden, ene,
Var fastet op paa Sællands Kyst;
En Skjoldung kun maa Kongestolen klæde,
Dg Svend kan ikke være død;
Jeg derfor brat vil give mig i Hav
At søge ham, og da, Kong Harald!

En Tomsviking.

En Vikingsneffe stævner hid.

Palnatoke.

Beed du da ei, hvem Sneffen raader?

Tomsvikingen.

Han nævner sig Svend Ulfson.

Palnatoke.

Saa lad ham løbe ind i Havnen,
Dg før ham til mig slug!

(til Vagn.)

Gaf, Frænde! jeg vil være ene
Med Svend.

Saa er din Time nu

Da kommet, Harald! saare længe
Du beilede til din Undergang,
Og du er bleven graa som Riding.
I Guder! vilde Svend kun nu
Med Stadighed og Reenhed eder dyrke!
Da skulde Danmark til sin gamle Priis
Sig atter løfte, Folket atter knæle
I Lund med klar og hellig Sands.
Men af! jeg frygter, Haralds Vallen
Gienføddes i hans Søn, og Svend
Er Ufas Søn, det var kun sjelden,
En ædel Konge sprang af Trællecæt.

Svend.

Her, Fosterfader! seer du mig,
Landsflygtig, ringe og elendig;
En Snekke er mit Alt, med den jeg hid
Er kommen, for hos dig at raadne.

Palnatøke.

Saa taler Keirekongens Søn!

Svend.

Saa taler Trællevindens Søn,
Forfædt af Fader og af Lykke.

Palnatøke.

Hvad Manden vil, kan Mænd og Guder
Forhindre, standse, det er sandt;
Men Manden ei kan holde op at ville.

Svend.

Naar først du har min Trængsels Saga hørt,
Da maa du dømme.

Hist ved Helgenæs

Jeg løstede mod Harald Sværdet,
Men Sværdet sloges af min Haand.
Jeg maatte flye. Jeg kom til Olaf
I Benden, han var mørk og kold,
Og bød mig bukke for min Fader,
Isteden for at trodse ham.
Jeg kom til England, som en Speider
Jeg grebes der, og med Foragt
Man netop Rivet til mig slængte.
Forvildet vankede jeg om,
Som Trællen, der løb fra sin Herre,
Imellem Skotlands Bjerge først
Jeg standsed, og der fandt jeg Medhynk.

Palnatoke.

O! det er haardt, at Danmarks Kongesøn
Hos Odins og hos Danmarks Fjender
Skal søge Hjelp og finde Medhynk!
Det skulde undre mig, om ei
Man krævede som Løn for Haken,
Du skulde blive Christen, Svend!

Svend.

Jeg hørte, hvordan Varder kvad
Om Vingals Seier over Odin,
Jeg tænkte paa min Faders Seier,
Og Troen sank paa Afers Magt;
Jeg hørte Alerke love Christ

Dg sjunge om, hvordan han hjælper
 Enhver af Nød, som tjener ham,
 Dg Skottekongen bød mig Skibe
 Dg Mænd til Strid mod Danmarks Drot,
 Naar kun jeg vilde Christen vorde;
 Primsigne lod jeg mig, og med en Flok
 Af Snekker jeg fra Skotland styred.

Palnatøke.

Du troede meer den blinde Ossian,
 End vore Skjalde med det klare Dje,
 Du meente, Skottekongens Mænd
 Dg Skibe kunde Ddin trodse
 Som Fingal! hvor er Flokken nu?

Svend.

I trende Dage rased Nordenvinden,
 Dg kun det ene Skib jeg har igien.

Palnatøke.

I Nordenvinden mæled Nordens Guder,
 Dg dine Christne søgte Havets Bund,
 Fordi de ikke kunde taale
 At høre paa det stærke Maal,
 Det var jo, hvad du maatte vente.

Svend.

Saa troer du da, det var en Straf
 Fra Aserne? ei kan jeg nægte,
 At Stormen tyktes mig saa haarb
 Dg huul, som vrede Guders Mæle.

Palnatøke.

Dg dog endnu du trodser Asers Magt?

Svend.

Ja, kan det hjælpe atter dem at dyrke?

Palnatøke.

Men det kan hjælpe, at du troer,

Den Sol er til, som pryder Himlen?

Svend.

Hvad der er til, maa jeg jo troe er til.

Palnatøke.

Er Aserne da ikke til?

Men om du nægted nu, at Solen

Var til, og sagde, at det var

En anden Ting, som lyfte og som varmed,

Var det ei Ret, om Solen skjulte sig

Før dig, saa at du kunde faae at vide,

Hvordan det var, ifald den ikke var,

Hvordan det Andet kunde lyse,

Og turde du da vente Dag,

Før du dig bøiede i Natten

Med Anger og bekiendte lydt,

At ingen Straale er som Solens?

Svend.

Vel tykkes mig, at du har Ret,

Men naar igien jeg Aser dyrker,

Da vredes vist de Christnes Gud,

Og han er haard, naar han vil straffe.

Palnatøke.

O, skam dig, Svend! jeg fostred dig,

Og tænkte ei, din Moders Hjerte

Var frøbet ind i dig. At Haralds Blod

Var blandet thykt med Zetteedder,

Det vidste jeg, men tænkte dog,
 At Skjoldungblodet kunde renses.
 Du ræddes for de Christnes Gud,
 Fordi du troer, at han har Styrke,
 Men har da Aser ingen? mener du,
 At Jmers Pande ei var haard at bryde?

O, reis dig, Svend! og bliv en Mand,
 Og tro paa Guderne! da mine Snekker
 Skal bære dig til Danmarks Kyst,
 Og dette Skjold skal væрге dig i Kampen,
 Og denne gamle, dog ei svage Haand
 Skal løfte dig paa Kongestolen.

Svend.

Ja, Tofe! ja, jeg skammer mig,
 Af Mod og Anger Kinden blusser.
 Med Hug og Mund jeg hylder Afers Magt,
 Og i dit Fjed jeg djærvt for dem skal kæmpe,
 For dem, for dig og for mig selv,
 Og vorde Skjoldungnavnet værdig.

Palnatofe.

Nu kiender jeg min Fostersøn igien.
 Naar det kun ei er Spaanens falske Lue,
 Som blusser vel i Luft en fœie Stund,
 Men uden Næring brat igien udslukkes.

Fjerde Samtale.

(Haralbs Skibe laa i Viimfjorden, selv var han stegen paa Land med
Tjølner, og som de ginge langs Bredden, samtalede de.)

Tjølner.

Ei maa du vredes, Herre Konge!

Jordi jeg spørger dig saa frit:

Hvad vil du med de mange Snekker?

Harald.

Hvad jeg vil? nei, du skulde spørge,

Hvad Stormen vil, at jeg skal gjøre

Her, hvor jeg aldrig gider kommet,

Ret fra den Stund, du huster nok,

Den Juleaften.

Tjølner.

Ikke saa jeg meente!

Men hvi du nu i Alderdom

Vil give dig paa Vifingstøge;

Hvi ei du tøver hjemme nu

I Ro, derom jeg vilde spørge.

Harald.

Og du jo svaret har dig selv!

Du vil, at jeg skal tøve hjemme

I Ro, ja, naar jeg havde Ro.

Tjølner.

Nu er jo Valnatøke tæmmet,

Og Svend er sikkert ogsaa død.

Harald.

Maaskee. Det var vel og det Bedste;

Men har du glemt det gamle Sagn
Om Randver, der han skulde hænges,
Hvordan han plukkede en Høg
Og sendte Høgen til sin Fader,
Og Vormunret paa Høgen saae saalænge,
Til han forstod med tung og bitter Sorg,
At han var sønneløs. Mig ogsaa tyffes,
Det er heel underligt at døe
Og ingen Søn at efterlade.

Fødtet end Sønnen
Sildig, dog bedre
Er det, end ingen
Arving at eie;
Sjelden staae tætte
Bautastene,
Reise ei Sønner
Dem efter Fædre.

Er saa ei sagt i Havamaal?

Fjølner.

Hvorledes er det med dig? Herre Konge!
Saaledes talte du jo aldrig før.
Sag troer, at du har Sot.

Harald.

Ja, Hellsot.

Sag og har levet mange, mange Aar.
Hvorkænge er det nu vel siden
Den Buleaften?

Tjølner.

Ogsaa jeg

Er siden den Tid vorden gammel.

Men, gaae vi ikke altfor langt

Fra Skibene? Du kunde trættes.

Harald.

Ja, jeg er allerede træt

Af denne Gang, som af den anden.

Hist er en Steen, en mægtig Steen,

Der kan vi sætte os og hvile

Og tale om den forbigangne Tid.

Tjølner.

Nei, Konge! Sædet er for haardt

Til dine gamle, møde Lemmer;

Vi snart kan naae igien dit Skib,

Der kan du dig langt bedre hvile.

Harald.

Vist ikke, Tjølner! Hvilken Steen!

Hvad om vi kunde faae en saadan

Paa vore Høie! Vil du troe,

Den kunde flygge over begge,

Og naar de lange Tider led,

Man skulde dog i Danmark mindes,

Hvem der fik sli en Bautasteen.

Tjølner.

Din Tale er heel underlig, min Konge!

Hist er en anden Steen, og den

Er ei saa høi, saa ubekvem til Sæde.

Harald.

Seg troer, du ræddes for den Steen,

Kan du nu ikke klavre længer?

End kan jeg mindes, da du sprang

Med mig fra Skib til Skib i Fjorden,

Og saa fra Skib paa Land. Kom nu!

Saa vil vi see, hvem af os begge

Der først kan klavre op.

Fjølner.

Nei, nei,

Jeg kan ei klavre, du og neppe.

Kom med til denne lille Steen!

Der kan vi sidde ret i Mag.

Harald.

Du glemmer nok, at jeg er Konge,

Og hvad jeg vil, det vil jeg; kom!

Og du skal see, at jeg kan klavre;

Kan du ei vinde op, saa tøv

Kun nedenfor! du est jo ogsaa

Uf Trælleæt.

(Længe varede det, og stor var Møien, før Harald mægtede at komme op paa Stenen. Der sad han tiende enstund og skuede trindt sig.)

Beskynderligt!

Var det ei hist ved hine Træer,

At Knud sprang op? og denne Steen!

Hvad! Hu! hvor blev du, Fjølner! kom dog

Og see! Er Mossen ikke rødt

Paa denne Side?

Fjølner.

Nei, mig tykkes,

At det er guult, en Smule brunt.

Harald.

En Smule! ja han havde ogsaa
 Alt dengang mistet meget Blod,
 Det var jo kun de sidste Draaber,
 Som dryppede paa denne Steen!
 Og det var allerede meget,
 Alt Møsset blev en Smule brunt;
 Men det gjør sagtens Broderblodet.

Brødre skulle
 Slægtskab bryde,
 Hinanden dræbe,
 Frænder svige
 Næste Frænder.
 Sværdtid, Skjoldtid,
 Bindtid, Ulotid,
 For Ragnarøke.

Kan du ei mindes, Fjølner! disse Ord?
 Saa mælte Knud i Dødens Vaande.
 Det var mig tit, som Nogen raabte
 Dem i mit Dre, aldrig dog
 Saa høit, saa frygtelig de lode,
 Som nu i denne fæle Stund.
 Er det vel Stormen, som i Skoven hviner,
 Hvad heller mæler denne Steen?

Fjølner.

Du sagde nys, jeg var af Trælleæt,
 Du seer dog ei, at mine Lemmer ryste;
 Men vel det undrer mig, at du,

En Christen, gruer ved at tænke
 Paa hedensk Kvad, paa Noget, som
 En Hedning kvad, for dig at skrælle.
 Hvad har du gjort? Det Samme jo,
 Som dine gamle, priste Frænder,
 Som Regner Lodbrok selv: en Mø
 Du saae, som du fik Lyst at eie,
 Og Ormen, som sig trindt om Buret vandt,
 Ham stak du, og gif ind og savned Møen;
 Fordi den Mø ei Thora hed, men Danmark,
 Fordi den Orm hed Knud, hvad stader det?

Harald.

Men Regner, han, som Ormen stak,
 Han blev og stungen død af Orme,
 Det har du glemt.

Hjølner.

Ja, det er vist,
 Alt jeg har meget glemt, som du end mindes,
 Og aldrig har jeg hørt endog en Hedning
 Alt thde saa paa sig de gamle Eventyr.
 Hvad vilde vel din fromme Moder sige,
 Hvis hun dig hørte kvæde gammelt Digt
 Med samme Fynd, som Klerke synge Tider?

Harald.

Min Moder! ja, jeg skylder hende Meget.
 (Kongen hensant i dyb Grublen; men ikke eiede Sjælen Styrke til at
 overvinde de forstyrrede Tanker og maatte derfor tjene dem.)
 Nu lystig, Hjølner! spring til Skibs!
 Og hent mig alle mine Mænd

Med Tonge og med Løstestænger!
 Og jag saa Nogle ud i Vandet trindt,
 Og lad dem drive mine Bønder hid,
 Med Stænger og med Reb og Ørne,
 Thi her er Arbeid for dem Alle!
 Nu er jeg engang blevet glad igien.

Fjølner.

Min Konge!

Harald.

Sa, din Konge er jeg,
 Men derfor skal du ogsaa løbe
 Alt hvad du kan, thi du kan troe,
 At her er ingen Tid at spille.
 De Døde er just ei at spøge med,
 Og hvad man lover dem, det maa man holde.
 Nu! hvorfor nøler du! kun rask!

Fjølner.

Seg ræddes for dig, Herre Konge!
 Du seer saa vildt.

Harald.

Nei, hør til ham,
 Fordi man stundom er lidt lystig!
 Hvad havde jeg for alt hvad jeg har gjort,
 Hvad var der ved at være Konge,
 Naar jeg, som du, var aldrig glad?
 Nu ingen Snak! men løb!

Fjølner.

Seg maa

Vel gange, naar du saa befaler,
 Men saa er du jo ene her!

Harald.

Jeg ene? du kan aldrig hufte,
 At jeg er Konge. Alle Ting,
 Det Døde som det Levende, maa snakke
 Med mig, faasnart jeg ifkun vil.

Nu skal du bare høre:

Hvorfor er du saa brun, du Mos!

Har du vel Vist at blive flyttet,

Du store Steen! til Jelling-Høi?

(Harald lagde Dret til Stenen, men Hjelner gif.)

Sa rigtig! ja det vidste jeg

Da nok, hvorfor du Vødd har skiftet,

Men vil du flyttes? nu saa svar!

Jeg troer, at ogsaa du har Nykker

Og stoler paa, jeg ei er ung;

Men jeg skal vise dig, at Konger

Bli'r aldrig gamle, aldrig svage,

Saalænge der er Noget ungt,

Og om jeg saa dig overalt

Skal male med den samme Vødd

Som dette Mos, saa skal du flyttes.

(En mægtig Flok slæbte paa den tunge Steen, og til den nære Lund var den nu henvæltet. Harald og Hjelner stode bag ved Flokken.)

Harald.

Det gaaer jo herligt, hopsa, hopsasa!

Der kan du see, at det gaaer an;

Men den er tung, det kan jeg mærke.

Min Moder kommer til at vænne

Sig til et staffet Mandedræt;

Men hun gad ogsaa gierne sukke,
 Smens hun leved, og hun alt
 Vel nu er vant til lidt at knuges.

(Frem gif Obinkar. Med Undren saae han Fjolskets Færd, og med
 Skræk hørte han Kongens Tale.)

Obinkar.

Dig hjælpe Christ af Nød, min Konge!

Harald.

O, jeg har ingen Nød, see der!
 Jeg har den Hjælp, som jeg behøver.
 Hvem er du ellers? jeg er Harald,
 De Danskes Konge, som du seer.

Obinkar.

Jeg er kun Christi ringe Tjener,
 Men blyttest ei med dig, jeg har,
 Hvad du maa savne, Ro i Sind.

Fjolsner.

Hold Mund, du dumme Klerk!

Harald.

O, lad ham snakke! det er Løier
 Alt see, hvordan han skaber sig.
 Din Stakkel! er det længe siden,
 Saa reent du tabte din Forstand?
 Du har den allerværste Galsskab;
 Du tænker, du kan finde Ro.
 See paa den store Steen derhenne!
 Den meente og, den vilde staae i Ro,
 Men seer du nu, hvordan jeg trisser
 Den som et Hjul!

Odinkar.

Jeg seer det, men

Det Hjul har Mandebreen til Arel,

Og bliver smurt med Mandesved

Og Mandeblood, det maa vel trille.

Harald.

Ja, deri har du Ret, det hjælper,

At den blev smurt med Mandeblood,

Men derfor skal den ogsaa trille;

Thi Alt, hvad der er smurt med Blood,

Maa aldrig stilles, aldrig stædes.

Det kan du ogsaa see paa mig,

Jeg er nu gammel, grumme gammel,

Men jeg kan aldrig have No.

Odinkar.

(sagte)

O Gud! saa mærkede du Rain,

Saa dreves om den første Brodermorder.

(heit)

Men siig mig, Konge! hvor skal Stenen hen?

Harald.

Det skal jeg saamæn siige dig.

Du veed, min Moder hun hed Thyra,

Min Broder hed Knud Daneast,

Thi Danske godt ham kunde lide.

Min Moder holdt dog meest af mig,

Thi naar hun sang, saa sad jeg stille

Og lærte Noget udenad

Alf det, hun sang, og naar hun spurgte,

Om ligesaa jeg vilde sjunge

Og være Christen, dersom jeg blev Konge,
 Saa svared jeg bestandig: ja,
 Fordi mig tyktes, det var herligt
 At være Konge, som det ogsaa er.
 Jeg hørte tit, hvordan min Moder sukede,
 Naar Nogen nævned Knud, og tit
 Hun sagde til mig: hvis han lever,
 Saa bli'r du aldrig Konge, han,
 Den Hedning, bliver det. Da tænkte
 Jeg mange Gange paa, om og
 Det just var sagt, han skulde leve,
 En Klerk fortalte mig, det var
 En hellig Idræt ham at dræbe;
 Jeg dræbte ham, min Fader Gorm,
 Han døde flux af Sorg og Harme,
 Saa blev jeg Konge.

Odinkar.

Dyrt var Røbet.

Harald.

Hvordan? var det saa dyrt? du er
 Jo ogsaa Christen, og min Popo
 Har sagt, at Christendommens Urt
 Des bedre groer, jo mere Hedningsblod
 Den giødes med, og Knud var Hedning
 Og kom til Helved, men til Himmerig
 Skal jeg, fordi jeg fik ham fældet.
 Men veed du hvad? det er dog tit,
 Jeg troer, at baade du og Popo
 Og Thyra løi og narrede mig kun;
 Mig tyktes da, at jeg er Høder,

Som myrdede sin Broder Balder,
 Den Elskede, og Fjølner! du,
 Du er da Løse, du mig raadte
 At overfalde Knud om Natten
 Med mange flere Følk. Naar mig
 Man smider i det sorte Helheim,
 Saa skal du bindes her paa Stenen
 Med Palmatofes Lærme, Stenen? ja
 Den triller herlig, hopfa, hopfafa!

Odinfar.

(sagte)

O, vee det arme Mandebryst,
 Hvori med Himlen Helved strides!
 Men dobbelt vee det Helvedbryst,
 Hvor Satan uden Strid regierer!

Harald.

Men seer du nu, den Steen skal staae
 Paa Thyras Grav; thi jeg vil glæde
 Min Moder med en værdig Bautasteen;
 Den har kun een, en lille Rune,
 Men den er riftet med mit Sværd,
 Som dyppedes i Hedningblodet.
 Naar Gorm kun ikke bliver vred!
 Men det er sandt, o det var herligt!
 Da Knud han skulde til at døe,
 Da sagde han, jeg skulde myrdes
 Paa ligedan en Steen, ifald
 Jeg nu blev myrdet af en Hedning,
 Saa kunde Gorm jo faae en Steen,

Som ogsaa var ham kjær. Ei sandt?

Det kunde jo gaae lige op.

Nei, vil du see, der sprang jo Nebet,

Og hele Flokken drat omkuld,

Den vil nok ikke trille længer.

(Dybt bevæget gif Obinlar bort, og mæled, som han gif:)

O, vee de Arme, som opsluges maae

Af dybe Kløft imellem Christ og Obin!

(En gammel Mand kom hastelig gangende og søgte lige paa Kongen.)

Harald.

Du gamle Graasfiæg! har du seet

Et større Hjul end det at trille?

Den Gamle.

Hvad kan ei trille, naar der kun

Er nok om Værket! Vil du sige

Mig, Konge! hvad dig tykkes størst:

Den store Steen, hvad heller Vandet,

Den væltes paa? thi jeg har seet,

At hele Danmark kan trille.

Harald.

Du er da ogsaa gal, i Dag

Har Alle, troer jeg, tabt Forstanden.

Den Gamle.

Hvis du har og Forstanden tabt,

Da har i Dag du meget mistet;

Thi aarle, ret som Sol gif op,

Paa Viborg-Thing du Danmark misted.

Din Søn er kommen her i Fjord

Med Palnatøke.

Harald.

Hvad? med Palnatoke?

Har Svend da rigtig sanket op

De døde Been og sat dem sammen?

Dog det er sandt, din Staffel! du er gal.

Fjølner.

Det er dog vel kun Løgn, du Gamle!

Alt Palnatoke skulde leve end?

Den Gamle.

Du kan jo faae det selv at see, thi længe

Det varer ei, før han er her,

Og der var mange Mænd paa Thinget,

Som vilde med herhen at see,

Om I nu og var blevet færdig

Med jeres Steen. De meente, at

Da nu Saameget skulde flyttes,

Saa var det bedst at flytte Alt.

(Harald vendte sig, i Tanke, at Obinkar stod der end, og mæled:)

Den Steen kan vist ei heller trille,

Undtagen den bli'r smurt med Blod.

(Hurtig sankedes Flokken og slog en Kreds om Kongen og Fjølner, men den Gamle gik hastelig ind i Stoven.)

Fjølner.

I tappre Jotlands Mænd! jer Konge...

Harald.

Hold Mund! jeg kan jo snakke selv.

I veed, jeg har en Søn, jeg avled

Ham just engang, da jeg var gal,

Og derfor er han vred, og kommer

Her, for at slaae mig selv ihjel.
 Nu er jeg klog og har i Sinde,
 Den Ting skal gøres om igien.
 Han er kun vred, fordi han lever,
 Derfor vil jeg ham slaae ihjel,
 Saa tænker jeg, han bli'r forngiet.

Jeg seer, den Steen vil ikke bort
 Fra Fjorden, en tre, fire Stykker
 Af Jer kan nu gaae hen igien,
 Og bære den paa jeres Skuldre
 Til Fjorden, og saasnart som Svend
 Da kommer, skal I strax den smide
 I Panden paa ham. I kan troe,
 At han vil føle, hvor den rammer,
 Saa dumper han med den til Bunds,
 Og I skal see, hvor det vil boble.

Nu! skynd jer! hvorfor nøler I?
 I mene, det er Skynd for Stenen,
 Den kan vi trække op igien!
 Nu! vil I ikke? ja, saa kan jeg selv.

Fjølner.

Der ganger Harald, eders gamle Konge,
 Hans Fødder vasse, skaldet er hans Huse.
 Da I opvorte, graaneede hans Haar;
 Men Himlen gav ham dette lange Liv,
 Paa det at eders Sønner skulde skue
 I ham hans Moder: Thyra Danebod,

Hun, som bespiste eders Oldesfædre,
 Og redded dem fra Sultens tunge Død,
 Som Heder rydded, og som Landet bygged,
 Som reiste Danevirke op med Kraft
 Til Jotlands Børn, som ikke end i Døden
 Fra eder og fra Jotland vilde skilles.

Kong Harald kaldte jer. End før sin Død
 Paa Thyras Hoi en Steen han vilde reise,
 Som giennem Aldre kunde vidne om,
 Hvor elsket Thyra var, hvad Jotland mægted.
 I knurred over store, tunge Værk,
 Og ei det undred mig; I aldrig Thyra
 Har seet, I saae ei, hvad hun led
 For eders gamle Oldesfædres Skyld;
 Men medens Harald ægger jer til Brede,
 Fordi han er en altfor kiærlig Søn,
 Da kommer Svend, hans egen Søn, med Vaaben
 Og med en Vifingsflo, at dræbe ham
 Og hærge Landet, som hans Sæd mon være.
 Der Harald spurgte denne onde Færd,
 Af Sorg, I hørte det, sit Vidd han tabte.

Jeg fulgte ham i trende Snefe Aar,
 Min gamle Fod mig knap vil bære længer,
 Og Haanden ryster, men endnu engang
 Til Hevn for Harald skal jeg Sværdet løfte.
 Vil I gaae med til Strid for Thyras Søn?
 Hvad heller vil I Oldingen forjage,
 Og hylde Æsas, Trællevindens Søn?

Flokken.

(Med Bulder og Gny.)

Til Strid, til Hevn for Thyras Søn!

(Mørk var Natten. Harald og Fjølner ginge frem med en Flok Hirdsmænd og vare komne i Lunden, nær som hiin store Steen laa omvæltet.)

Harald.

Hvor er vi? er her ingen Stub

Dg ingen Steen, hvor jeg kan hvile?

Fjølner.

Men, Herre Konge! hvorfor vilde du

Ei blive paa dit Stib og hvile?

Harald.

Jeg kunde ei, det stærke Vaabengny

Blev ved at bundre for mit Dre.

Jeg veed ei selv, hvordan det er,

Mig tykkes, jeg var glad i Morges,

Nu er jeg saa bedrøvet og beklemmt.

Fjølner.

Det maa du ikke være, Herre Konge!

Alt kan jo blive godt endnu.

Vi seirede, og Svend kan ikke flygte,

I Morgen er han i din Vold.

Harald.

Dg er det derfor godt? ham kan jeg dræbe,

Men ikke Angsten i mig selv.

Nogle af Flokken.

Her er en Steen.

Harald.

O, lad mig komme

Derhen! — Saa! det var godt, men, hu!
 Hvor det er mørkt og sort og skummelt!
 Kan I ei tænde os et Baal,
 Som dog kan lyse lidt i Matten?

(Isb blev gjort, og hurtig blussede de tørre Grene. Hirdmændene
 leirede sig trindt Baalet, men Fjølner stod mørk, grublende ved Kongens
 Side og lænede sig mod Stenen.)

Hvad skal jeg gjøre, Fjølner! skal jeg ei
 I Morgen mig med Svend forlige?
 Jeg døer dog snart, og kan ei længer selv
 Regiere.

Fjølner.

Skal da Palnatoke leve?

Harald.

Ja, Palnatoke! hvem kan dræbe ham,
 Som kunde løbe ned ad Kullen
 Og leve dog? Endnu har Odin Magt,
 Da sine Venner han formaaer at frelse.
 O, vidste du, hvor mat og syg jeg er!
 Paa Strid og Had jeg ikke meer kan tænke,
 I Hjertet faaer jeg aldrig mere Ro,
 Men udenfor mig vilde jeg saa gierne
 Dog have Fred, maaskee jeg kunde da
 Lidt mere rolig lægge mig i Høi;
 Thi du kan troe, min Tid er snarlig omme.

Fjølner.

Du skulde sove, det vil styrke dig;
 Det Andet skal nok jeg besørge.

Harald.

Al nei, jeg har jo sovet længe nok,

Beg vaagned først ved Sværdelarmen,
 Men Spynen har ei kvæget mig,
 Beg laa og drømte om saa Meget,
 Om Knud og Gorm og Thyra. Nei
 Beg vil ei sove meer. O! kunde
 Beg have tænkt mig denne Stund,
 Beg vilde aldrig været Ronge.

Et andet Sted i Skoven.

(Palnatokke stod ene, lænende sig mod en gammel Eg.)

Saa skal da Bøtter altid feire!
 Saa er da Afsers Magt forbi paa Jord!
 Dog nei, det kan, det maa ei være,
 Og dog, hvad bringer vel den Dag,
 Som ruges ud i dette fæle Mørke?
 Ja, bragte den mig Hæltedød!
 Men Sværde vil mig ikke faare.
 Da Hildur svægede os, trængte jeg
 Mig ind i største Mandevrimmel,
 Men kunde hverken vinde eller dø,
 Og fanges jeg! nei, før mit eget Sværd
 Skal sende mig til Valhals Guder,
 Og hvorfor ikke nu i denne Stund,
 Som er min egen? Hvi fremdrives
 Jeg saa? Hvad kan vel findes her?

(Uvillkaarlig fremgik Kampen og standsede pludselig.)

Hvad blussfer hift? er det et Baal?
 Hvad aner mig!

(Nærmere gif han.)

Ja, det er Valhals Lynglimt!

Hvem er vel det, som sidder der
 Paa Stenen? er det ikke Harald!
 Det er, det er den feige Niding, som
 I Dag jeg søgte, men ei kunde finde,
 Fordi han fjæled sig. — Nu vel!
 Saa dø da Nidingsdød, du Niding!

(Ud drog han Pilen og lagde den paa Buen; vel vilde han sigte i
 Halvmørket, thi det tyktes ham, som denne Piil skulde stille Christis og
 Odins Trætte.)

Bed Stenen.

Harald.

Hvad er det Gule vel, som skinner hist?

Fjølner.

Jeg Intet seer, det er vel Luen,
 Som kaster Skinnets paa et Træ.

Harald.

Men Luen skulde ikke skinne saa,
 Der kunde komme En og see os her.
 Jeg er saa bange, slukker Ilden!

(Pilen fløi og ramte hardt under Hjertet.)

Harald.

Jeg døer, o Christus! Christus eller Odin!
 O, hvilken Gud tør jeg vel dristig nævne?
 Af Ingen, Ingen, jeg maa døe alene.

Femte Samtale.

Viborg-Thing.

Palnatøke.

I mange hundred Aar sig ei har sanket
 En saadan Mandeslof i Ring,
 Fra Dresund og Blesings fjerne Ryster
 Til Jotlands Grændsefiel er ei
 En D saa liden, ei et Sysfel,
 Hvorfra jo her sees Mænd i Kreds;
 Men heller aldrig er i Danmark stevnet
 Et saadant Thing, og aldrig drev
 Saa stor en Nød de gamle Fædre
 Til Stevne. Nys er død en Drot,
 Hvis Hylving Saa af os kan mindes;
 Dog før er Konger døde, og med Ret
 Vi for den Døde os en ny udkaare;
 Men Meer vi tabte i de sidste Tider,
 Thi vore Fædres Guder tabte vi,
 Først nu er Danmark høvdingløs at nævne.
 Vi kom her, for at kaare os en Konge,
 Og for at kaare Guder. Siger nu!
 Hvorom skal der vel handles først:
 Om Kongen eller om de høie Guder?

Flokken.

(med Gny.)

Om Guderne, om Guderne!

Palnatøke.

Velan!

Saa vælger da imellem Christ og Odin,

Imellem ham, som blev fra Arilds-Tid
 I Danmark dyrket, som gav Seier
 Til Fædrene, og efter stolte Liv
 Paa Jord dem favnede i Valhal;
 Og ham, hvis Dyrkere vi selv
 Og vore Fædre have kiæft betvunget
 Ved Odins Hjelp, som bruge Kors for Sværd,
 Og fare ned til Helas skumle Bolig,
 Hvor giftig Taage hvert et Aandedræt
 Forpester, og hvor evigt Mørke ruger!
 Ei Begge kan I tjene, og kun Børn,
 Ei Mænd det egner saa at vasse;
 Thi vælger nu med velberaadet Hug
 Imellem Kraft og Svaghed, Krist og Odin!

(Nogle tav, men Flere vare de, som raabte:)

Ei vil vi dyrke hviden Christ,
 Men Odin: Thor og Frei og Odin.

Palnatoke.

Naar det er eders faste Vilje, naar
 I har besluttet, at de høie Aser
 Skal ene være eders Guder...

Odinkar.

Stands,

Du Hedning! og forfør ei Folket,
 Og bind ei Munden paa de Mange her,
 Som døbtes, og som mærkedes med Korset!
 Frem, christne Mænd! bekiender eders Tro,
 Og siger hvem det er, som I vil dyrke!

(Frem traadte en Flok og sagde efter, saa som Odinkar maaled:)

Paa Christus, paa hans Fader, og

Den Helligaand vi troe, men ikke
Paa Odin, eller nogen Afgud.

Palnatoke.

I Mænd, som holde ved den gamle Sæd!
Som sankes vil med eders djærve Fædre
Paa Odins Bænk i skjoldbelagte Sal,
Som vil hos Freia favne eders Moer,
Som tør i Ragnarokes haarde Strid
For Aser kæmpe, staae mod onde Jetter,
O, skynder eder hen i Gunders Lund!
O, dvæler ei hos denne vantro Skare!
Hofgoder, I, som Odin hunder! frem!
Og følge Hver, som vil i Valhal glædes!
(Tause vandrede Goderne fort, hardtad al Skaren fulgte, og kun en
liden Flok blev hos Odinkar.)

Offerlunden.

Høit løstede sig Alteret i den aflange steensatte Krinds, og Folket
udbredte sig paa Sletten.)

Goderne.

Smitted en vanhellig Fod

Hellige Kreds,

Hastelig visne den Fod!

Kredsen er reen,

Stenene stande i Kreds,

Tregange Tregange Ni,

Tregange drage vi rundt,

Rundt om den hellige Kreds.

Hammerens Tegn
 Bier og værger.
 Zette og Trolb!
 Viger for Hammerens Tegn!

Kraftens hellige Steen!
 Længe du stod
 Dde i Gudernes Lund,
 Taus og forladt;
 Atter vi knæle paa Steen
 Trindt om din Fod,
 Ddin har vundet i Nord,
 Stor er din Priis.

(Derpaa reiste Goderne sig og omginge Altret med Kvad:)

Auftri og Veftri,
 Subri og Nordri,
 Dværgene, bære
 Himlen paa Skulbre,
 Saa bære fire
 Stene mod fire
 Hjørner den høie,
 Hellige Steen.

Mægtige Guder!
 Skuer til Jord!
 Svæv over Lunden,
 Venlige Njord!
 Noatuns Konge,
 Altrenes Drot!
 Sku du vor Idræt,
 Ryt til vort Kvad!

(En Hest droges frem.)

Goderne.

Solen og Maanen
 Skinned paa Himlen,
 Straalende Freia
 Skinned i Sal,
 Lystige Jetter
 Vilde dem røve,
 Hesten dem redded,
 Derfor er Hesten
 Aserne kjær.

Solen og Maanen
 Skinne paa Himlen!
 Straalende Freia
 Skinner i Sal;
 Jorden oplyses,
 Hjertet oplødes,
 Hesten det voldte,
 Derfor vi offere
 Hesten til Aser
 Her udi Lund.

En Gode.

Aniven jeg sliber,
 Hvislende piber
 Tørstige Steen.

En Anden.

Pibende Vædske
 Snarlig skal lædske
 Tørstige Steen.

(Jorden rullede i Skjen.)

Goderne.

(til Folket.)

Afathors Vogn!
 Hører du hellige Døn?
 Valhals forsonede Guder
 Nærme sig. Knæl!
 Bed dem med luende Andagt
 Blive os nær!

(Folket knælede, stærkere rullende nærmede sig Tordenen, og et mægtigt
 Lyn rammede Hesten.)

Goderne.

(til Folket.)

Skued du Straalen,
 Hvor den sig hvirvlede
 Ned over Kredsen,
 Sagtelig rørte
 Alterets Kanter,
 Hvor den med Raslen
 Nedsank i Hestens
 Biede Linding?

Hellige Guder!

Selv har I faaret
 Offeret nu.

Kniven er hvættet,
 Brat vorder tvættet
 Alterets Steen.

Det flyder, det flyder,
 I Bollen sig gyder

Det rygende Blod,
 Mod Himlen det ryger,
 Mod Gudernes Borg,
 Og Teignen bestrigger
 Den mofsede Steen;
 Graa var dens Lødd,
 Nu er den rød.
 Saa staar i Kampen
 Graa Bøv af Stridsmænd,
 Faste som Kamp:
 Graa stander Bøven,
 Rødmer i Kampen,
 Skifter sin Lødd.

(til Folket.)

Skuer du Dvins
 Hungrige Fugle?
 Hører du Ravnens
 Skrige i Luft?
 Vel har behaget
 Mægtige Aser
 Selvskaarne Offer.

Pris da de vældige
 Guder i Valhal!
 Drik deres Minne!
 Kæmp deres Strid!

Kongsgaarden i Viborg.

(Det var silde, og halvdrukken sad Svend med sine Mænd om Bordet.)

Svend.

Hvor er min Fostersfader Tofe?

Han tidlig gif fra fulde Horn;

Han bliver gammel, kan jeg mærke,

Og elsker høit sin Rattero.

Men, Fjølner! gamle Skielm! hvorledes

Kan det vel være, du er her?

Din Krop er dog endnu lidt ældre.

Fjølner.

Ja, Konge! jeg har aldrig havt

For Skif paa egen Mag at tænke.

En Tjener skal jo tjene, og kun slet

Det sommer sig for ham sig selv at raade.

Mit Die meente, at det fik sit Vds,

For vel at agte paa min Konges Die,

Og prøved aldrig paa at lukke sig,

Saa længe det saae Kongens aabent.

Saa tjente jeg i trende Snefe Aar

Kong Harald, saa jeg Svend vil tjene.

Svend.

Det kan jeg lide, Gamle! saa jeg vil,

At alle mine Mænd skal tænke.

Fjølner.

At Alle skulle tjene dig saadan,

Som de din Fader Harald tjente?

Om Palnatofe dig nu tjente saa

Som Harald, var du dermed tjent?

Svend.

Hvordan? jeg er jo ikke Harald.

Stig mine Hirdmænd: de kan gaa!

Kom saa igien!

(Enstund sad Kongen og grublede frem og tilbage, som Sæd er hos vaskende Naturer, og paa det Sidste vilde han høre sig selv, for at vide, hvad han tænkte.)

Hvor det dog løber

Mig rundt i Hovedet! jeg veed

Ei, om det Njoden er, som avler

De sære Tanker i mit Sind.

Men Tøse har mig jo opfostret

Og gjort til Konge. Skam dig, Svend!

Fjølner.

Du sagde mig jo, Herre Konge!

Beg skulde komme hid igien?

Svend.

Beg siger, at jeg veed ei, hvad jeg sagde,

Men hvad du sagde, var vist vel betænkt.

Fjølner.

Og skulde jeg da tale til min Konge,

Og ikke tænke først? hvad heller var

Det Ret at tale, som jeg ikke tænkte?

Det har jeg aldrig gjort, og gjør det da

End mindre nu paa mine gamle Dage.

Kan du ei Sandhed lide i din Gaard,

Saa jag mig bort! og jeg vil bede Tøse

At give mig en Jordplet for min Arv,

Hvor jeg kan døe i Ro.

Svend.

Na Sludder, Gamle!

Jeg meente kun, at hvad du sagde før
Om Palnatøke, var, fordi du vilde,
Jeg skulde hade ham som du.

Fjølner.

Jeg hader ham, og hader ham med Rette,
Men hvad jeg sagde, sagde jeg, fordi
Jeg ikke under dig din Faders Afgang.

Svend.

Han har jo ikke Harald dræbt.

Fjølner.

Just ikke han, men denne Piil det gjorde,
Og Haanden, som i Buestrængen traf,
Da Pilen sløi og rammede din Fader,
Den har dog og lidt Deel deri.

Jeg kender Pilen paa dens gyldne Spidse,
Det er den samme, som min Brodersøn
Tog af sit Røgger til Kong Harald,
Da Veblet han af Nages Hoved skiød.

Svend.

Men denne Piil dog ogsaa kunde have
Lidt Grinde hos Harald.

Fjølner.

Derom vil

Vi ikke strides, jeg var Haralds Ven
Og ældste Tjener. Jeg kun vilde,
Du skulde see, det var den samme Tøke,
Som Pilen skiød, og som i Dag
Gav sine Guder Skyld for Skuddet.

Jeg veed nu ei, om du kan være tjent
 Med Undersaatter, dog, det Ord ei duer,
 Med Kæmper, som tør dømme Kongen selv,
 Og straffe ham paa deres Gunders Vegne.
 Tag dig i Agt! meer siger jeg dig ei.

Svend.

Du faaer mig aldrig til at tænke,
 At Tofe, som har fostret mig,
 Hvem Folket vilde havt til Konge,
 Men som mig skaffed Kongenavn,
 Har Ondt isinde. Veed du Noget,
 Saa lad mig høre! — Hvorfor tier du?

Fjølner.

Forði det dog jo nytter ei at tale.
 Forglem, at jeg har Noget sagt,
 Og tro kun Tofe! han forlader
 Dig sikkert ei, undtagen hvis en Pii
 Fra Guderne dig traf, da kunde
 Han som en Afadhrker ei
 Beklage dig, men maatte takke Odin.

Svend.

Hvordan? Hvad mener du med det?

Fjølner.

Hvad Tofe meente, da han svor: en Christen
 Ei mere skulde klæde Kongestol.
 Om Saxlands Keiser nu dig nødte
 Til Christendom, om selv du fandt,
 Naar sære Særtegn du beskued,
 At det var godt at troe paa Christ,
 Og altfor tungt at staae imod

Saa stærk en Herre; mon da Ddin
 Ei kunde faae det Indfald, ved en Piil
 Fra Tofes Haand, at nøde dig til Valthal?

Svend.

Men jeg vil ikke troe paa Christ.

Fjølner.

Jeg kun forstaaer mig lidt paa Troen,
 Og veed ei, hvilken der er bedst;
 Men snart er halve Danmark chrisinet,
 Hvad vil saa du?

Svend.

Saa faaer vel jeg

At følge Strømmen.

Fjølner.

Og naar den du følger,

Hvad gjør saa Tofe, mener du?

Svend.

Hvor veed vel jeg, hvad han vil gjøre!

Din Tale gjør mig hardtad gal.

Fjølner.

Gid den dig gjorde klog, forsigtig!

Du fiender Tomsborgs Vikingsflok,

Du hørte, at i Dag paa Thinge

Meer end det halve Folk sig laved til

At hylde Tofe; naar han vredes

Paa dig engang! hvad saa?

Svend.

Jeg seer, at han kan vorde farlig,

Men skulde jeg vel derfor dræbe ham!

Fjølner.

Du skulde ligne ham; heel listig
 I Dag han Kongenavnet ei
 Modtog, men vilde heller bie,
 Til Alt blev modent. Dræbe ham,
 Sig just for dig ei sømmer, men jeg mener,
 Du gjorde vel, om du ham hød
 Til Arveføllet efter Harald;
 Naar Pilen da gif rundt omkring,
 Naar trodsig han ved Pilen kiendtes,
 Naar ifkun Haralds Venner sad paa Bænk,
 Da blev vel Harald Blaataand hevet.
 Du havde ingen Skyld, men du
 Sad fastere paa Kongestolen.

Svend.

Men var det ei en Ridingsid
 Af mig at lokke ham i Snaren?

Fjølner.

Saa lad ham være løs saalænge,
 Til Pilen dig har naglet fast!

Svend.

Nu vil jeg sove. Mjøden og din Tale
 Har reent forstumlet mig, jeg veed
 Ei mere nu, hvad jeg skal tænke.

Fjølner.

Beg ønsker dig en rolig Søvn,
 Dog ei saa rolig som Kong Haralds.

Thinghoien udenfor Viborg.

(Det var ved Midienat, der Palnatoke sad gladelig paa Høien og
sneede ud over Landet.)

Palnatoke.

O, hvilken Lyst at dvæle her
Imellem disse gamle Stene,
Som bare Fædrene, hvergang
En Skjoldung kaarede til Konge!
O, dobbelt Lyst at dvæle her
I denne Nats det lyse Mørke!
See, hvor de Stjerner tindre mildt,
Som hver af dem var Freias Die!

En Skiffelse fremstrider hist,
Naar færdes Mænd vel her saailde?

Hvem er vel du, som vanter om
I Natten, og min Ro forstyrrer?

Obinkar.

Jeg kommer for at søge dig,
Du ganger her omkring med Gammen
I Mørket, fordi Mørket vandt,
Og om din Gammen end jeg spilde,
Da var det Ret, thi du i Dag
Har spildt min Sjels den største Glæde.
O Tofe! Tofe! du har kæmpet
Mod Lyset, mod den klare Sol.

Palnatoke.

Du er den Klerk, som vilde her paa Thinge
Forsøre Folket til at troe paa Christ.

Ei er du en af Saxlands fule Munke,
 Men danst, og, som mig thykkes, djærv;
 Hvor kunde du saa skammelig affalde
 Fra Fædreguder og fra Fædresæd?

Odinkar.

Jeg er din Frænde Odinkar,
 Som du jeg Aserne har dyrket,
 Men tjener nu en bedre Gud.
 O, Tofe! hvorfor vil du ikke
 Oplade Diet?

Palnatofe.

Kom og sæt

Dig her paa Stenen! vi vil tale
 Om Gudernes den hellige Natur;
 Thi, som mig thykkes, er du ingen Daare,
 Og farer ei med usfelt Giggleri,
 Som Popo og de andre Alerke.
 Jeg troer paa Aserne, fordi
 Jeg troer, det saa er Ret, men kunde
 Du vise mig, det ei var saa,
 Da og min Tro jeg vilde stifte.

Odinkar.

Jeg veed det, Tofe! du er ikke Hedning,
 Som Mange ere det, og ei
 Du Lyset trodsrer blind i Mørke,
 Men kun i Mørket seer du Lys;
 Du esser kun de kolde Stjerner,
 Og hader Solens varme Glands.

Valnatofe.

Man vorder lad og dorff i Heden,
Naar ei den blander sig med Kulde.

Odinkar.

Naar Solen blusfer hver en Morgen
I Osten frem, og Stjerner fløe,
Hvad mener du vel, det betyder?

Valnatofe.

Med Natten kæmper Stjerners Lys,
Som Aserne med Zetter kæmpe.

I Ragnarofe Aser skal

Med Zetter falde, endt er Nattesriden,

Og Solen straalser frem i Glands,

Det aner jeg ved Morgengryet.

Odinkar.

Men, naar nu Zetter kunde fældes

Før Ragnarofe, maatte da

Ei Aser og med dem forsvinde?

Valnatofe.

De maatte; men det kan ei fsee,

Saalidt som Døgn kan worde idel Dag.

Odinkar.

Kan Asernes og Morneres Fader

Ei aale En, som, mere tro

End Odin, Zetterne vil fælde?

Valnatofe.

Er Guddomsraften to? kan Ymers Rop

End staae, naar Ymers Aet udslettes?

Odinkar.

Det er et Bærtegn, som vi ei

Begribe, men som selv forkyndes
 I vore gamle, dunkle Sagn:
 Naar Jord og Alt paa Jorden græder,
 Da stiger Baldur op fra Hel;
 Men stiger han, da Ymers Legem
 Fra Smitten renses, thi det græd.

Palnatoke.

Din Røgt er større end jeg tænkte.

Odinkar.

Alfader sendte ned sin Søn,
 Og Sønnen steg til Helas Bolig,
 Der bandt han Jettens føle Flok;
 Men Baldur op han med sig førte,
 Og denne Søn var hviden Christ.

Palnatoke.

Heel underligt er hvad du siger,
 Men Aferne! hvor bleve de?

Odinkar.

Hvor blive de i Ragnaroke?

Palnatoke.

Med Hødur stige de til Gimle.

Odinkar.

Med Baldur Hødur steg fra Hel.
 Kan du end spørge længer, Tøse?

Palnatoke.

End spørger jeg: er Kraften to?
 Kan blinde Hødur naae til Gimle,
 Før did ham lyser Surturs Ild?
 Kan Afer uden Kamp nedfældes?
 Og hvem kan bundne Jettens Flok

Med Fenrisulv og Midgaardsormen
 Udslette, naar ei stærke Thor
 Og tausé Vidar mere aander?

Obinkar.

Hvad mener du vel mægter bedst at lyse,
 Alfaders Sol, hvad heller Surturs Ild?
 Naar Aser leve, kan ei Fenrisulven
 Og Midgaardsormen dræbes, som du veed,
 Men om nu Aserne ei falbt,
 Om disse Verdens stolte Guder
 Blandt Jetter lagdes fast i Baand;
 Om evig dem Alfader straffed
 Med evig Kval i Surturs Lue;
 Var det da ikke Ret?

Palnatoke.

Hvordan?

Kan eders Gud sig selv da pine,
 Og skal det Onde aldrig dø?
 Skal Valdur ei med Hødur bygge
 Paa Seierstøtten? skal fra Fjelderød
 Ei Ridhøg drives med sin Drmehngel,
 Og synke ned i Ginnunggab?
 Skal Alt da engang Gæt ei vorde,
 Skal Meer end Gimle være til?
 Det er en ond, en farlig Være,
 Og, trods dens fine Troldefløg,
 Jeg klarlig seer, hvorfra den stammer:
 Alt længe Jetterne med Magt
 Mod Aser kæmped, men forgæves,
 Nu stræbe de med sælsom List

At vinde end i Ragnaroke;
 De vil indbilde os, at alt
 De ligge i et evigt Fængsel,
 Naar vi da glemme mandig Kamp,
 Og stille vores Liv hensover,
 Da ødes Valhal, sorte Hel
 Os griber, onde Zetter seire.

O, vee os! at saa skammelig
 Vi Volas dybe Kvad forglemte,
 Forglemte Aserne og kun
 I Templet deres Støtter æred,
 Thi derfor misted vi vor Kraft,
 Og Zetter Asfurs Børn kan daare.
 O, Frænde! hjælp mig at fornøye,
 De herlige, de svundne Tider!

Odinkar.

Nei, Frænde! nei, heel vel jeg veed,
 Paa hvem jeg troer, han sviger ikke.
 Forsonet er jeg med min Gud
 Og trænger ei til Valhals Rampe,
 Ei meer behøver jeg min Vid
 Til Ragnarokes Strid at sætte,
 Thi endt er Zetters onde Magt,
 Og knust er Midgaardsormens Hoved.

Palnatoke.

Det mener du? har du da glemt
 Det gamle Sagn om Thor og Hymer,
 Som ender med de mærkelige Ord:
 Vel sige Mænd, da Thor sin Hammer

Udkastede, blev Ormens Hoved knust;
 Men det er sandere at sige,
 At Ormen ligger end i Hav
 Og vinder sig om alle Lande!
 O! tro ei disse onde Løgne,
 Lad dig ei daare af en Glands,
 Der blænder, men vor Kraft fortærer!

O dinkar.

Ei dræbes Kraften, skiondt ei meer
 Den mæler høit i Vaabengnhet;
 Den virker stille, inderlig,
 Og dræber daglig onde Zetter.

Dog — klart jeg seer, det nytter ei
 At ville dig til Christus føre,
 Du er stadfæstet i en vildsom Tro,
 Og ingen Styrke mægter dig at rokke;
 Ei vil jeg dømme, thi jeg vil ei dømmes,
 Og vel jeg veed, din Hug er ikke ond,
 Men syndig er din Id og dertil daarlig,
 Thi medens Christi rene Være du
 Vil standse, prøver du at standse
 Selv Tiden i sit Løb; den visne Urt
 Skal paa dit Vink med friske Blade prange.

O, Daare; mener du, fordi
 I Dag de gamle Guder seired,
 At længe deres møre, raadne Stol
 Kan staae, før heel den sønderbrydes?
 See dig omkring, fra Romaborg
 Til Eideren har Christus vundet.

Palnatøse.

Men her i Norden, Afsers Hjem,
Her, hvor den høie, prude Ræmpetro,
Er groet imellem Klipper frem,
Kan den vel og som Klippen stande.

Odinkar.

Jeg ærer Fædrene i Nord,
Og jeg beundrer dem, som kunde
I Mørket saadant herligt Glimt
Opdage, men det er jo svundet.
I Morrig og i Svithjod selv
De Fleste troe paa egen Styrke;
Men Mange ogsaa troe paa Christ
Der, som i Danmark.

Palnatøse.

Er vel Glimtet,

Som du det kalder, svundet her i Nord,
Fordi heel Faa det flue nuomtide?
Er Solen og forsvunden, naar i Sky
Den hyller sig, ja selv naar den nedsynker
Bed Aftenstid? Dog, var det endog saa,
At Christus kunde vinde her i Norden,
Da stander Bomsborg dog, og kan dens Ræmper
End ei, som er min faste Tro,
Indsætte Odin i sit Odelsrige,
I deres Væb dog vist et Skin af Nord
Skal leve evig.

Odinkar.

Ewig, Daare!

Det vorder lagt i Høi med dig.

Balnatofe.

Saaledes stode disse gamle Stene
 Igiennem mange hundred Aar,
 Naar Storme fuses giennem Skoven
 Og rev fra Jord den stærke Eg,
 Da stode de, kun Mosssets Trævler
 For Vinden svaied hid og did.
 Saa kan vel ogsaa Bomsborg stande,
 Den store Steen, som jeg har reist;
 Thi den har ingen Rod i Jorden,
 Den staaer kun paa den, og først da,
 Naar Jorden revner, kan den synke.

Obinkar.

Ba, du har sagt det, Spaadom er din Trods,
 Thi som jeg stod og stirrede mod Himlen,
 Da saae jeg underlige Stjernesud,
 Og sære Syner, som mig Aanden siger,
 Stadfæste dit forvorne Spaadomsord.
 Ba, Jorden skal sit Svælg oplade,
 Og der skal Bomsborg synke ned,
 Og vore Vtmænd skal ei vide,
 Hvor fordum stod den stolte Borg.
 Naar da en Saga dem fortæller
 Om denne Nat og dine frække Ord,
 Da skal de korse sig med Gysen,
 Og knæle dybt i Støv for Christ.

Sjette Samtale.

Somsborg.

(Ene, fordybet i sig selv, sad Palnatoke i Salen med et runedækket Skjold for sig paa Bord, og ei mærkede han, at Vagn var indkommen. Et Aar var henrundet, siden Vagn drog til Bretland, og nu stod han længe, stirrede taus og forundret paa den Gamle, indtil han paa det Sidste maatte udbryde:)

I Guder! hvem er denne Olding,
Som sidder hist, nedbøjet over Skjold?
Er Palnatoke død? er det hans Drauge,
Som sidder her ved Midjedag?

(Nærmere gif han.)

Er du dig selv, den stærke Palnatoke?

Palnatoke.

Hvem tør forstyrre her min Ro?
Jeg er jo død og lagt i Høien,
Og sover paa det gamle Skjold,
Som før jeg bar i Sværdelegen,
Og drømmer om mit Liv paa Jord,
Om Aserne og deres Kampe.
De Spyd, som fordum bare Odins Sal,
Har grumme Jetter nu omsthyrtet,
Og Tagets blanke Skjolde rulled ned,
Ei Aser og ei Valhal kan jeg finde,
Og derfor maa jeg Arme ligge her.

Vagn.

O, løst dog Hovedet og see mig, Tofel!

Palnatoke.

Hvi stander der du unge Mand med Sværd

Bed Vænden, flædt udi den haarde Brynje?
 O, skynd dig! lad dem hurtig smedde om
 Til Haffe og til Spade! grav i Jorden,
 At du kan blive kiendt med den,
 Og faae den til at favne venlig
 De trætte Been, naar du bli'r lagt i Hoi!
 Thi der er intet, intet Valhal mere.

Bagn.

Hvad? Tofe! har en Seidmand koglet
 Ud af dit Sind den høie Aløgt,
 Som giennem hver din Idræt skinned
 Og lagde Kæmpekræft i hvert dit Ord?
 O! har du glemt, at du er Palnatofe,
 At jeg er Bagn, hvem du har lært
 De høie Ajer at tilbede,
 Og at forstaae de gamle Kvad?
 O, vaagn dog op af denne onde Dvale,
 Der tifold værre nævnes maa end Død!
 O! kan du ikke længer Noget mindes?

(Nu løstede sig Palnatofe, som vækket af den dybeste Sovn.)

Palnatofe.

So, raske Bagn! nu mindes jeg
 Fuldvel mig selv og dig, men ofte
 Det med mig er saa underligt,
 Jeg ikke veed, hvad selv jeg mæler.
 Henveiret er min fordums Kræft,
 Og jeg er vorden svag og gammel.

Bagn.

Er jeg maaskee ei heller mere ung?
 Har mange Aar maaskee i Bretland

Jeg sov et hen? Jeg kunde selv mit Bidd
 Forlise ved et saadant Særtegn.

Palnatofe.

Ja, Frænde! det er vist et Særtegn,
 Som varfler om de store Guders Fald.
 Kom! sæt dig hos mig ned paa Bænken!
 Da skal du lære, hvi saa brat
 Min Styrke og mit Mod jeg tabte.

Du saae, hvor stærk og fro jeg var,
 Da sidst vi skiltes her i Bomsborg.
 Jeg stirred efter Sneffens Mast,
 Indtil dens Top var heel forsvundet,
 Da saae jeg ned paa Bølgen hist,
 Som vælter sig mod Borgemuren,
 Men rokker ei den mindste Steen;
 Jeg talte mine Aar, mig tyktes,
 At som en Muur jeg trodsed Tidens Strøm;
 Jeg skued hen mod Danmarks Kyster,
 Min Fostersøn kom mig i Hug,
 Og gladelig jeg der ham skued sidde
 Paa Kongestolen, høie Aser tro;
 Og denne Svend, hvem nys jeg gjorde mægtig,
 Han har til Lyn nu gjort mig svag.

Bagn.

Den Svage! hvad kan han vel gjøre?

Palnatofe.

Det Svage mægter Intet ved sig selv,
 Men naar det Stærke man behøver,
 Det virker meget ved Uvirkfomhed.

Hvis Nogen griber fast om Sivet,
 Og troer, han har en Vidje i sin Haand,
 Hvad da?

Bagn.

Da stufes han, som du,
 Ifald du meente, Svend var kraftig,
 Men selv han ikke vorder svag.

Palnatofe.

Naar kun i Vidjen han saae Livets Redning,
 Han blev det dog maaskee.
 Dog her er ei om eget Liv at tale,
 Heel ofte har jeg ingen Redning seet,
 Og aldrig dog jeg svag har gruet,
 Men denne Gru, som jeg saa kæk forjog,
 Nu hævner sig paa mig i Alderdommen.

Jeg saae i Svend den sidste friske Green
 Paa Skjoldungættens tørre, møre Stamme,
 Jeg meente, at af den et Ror
 Til Danmarks Skib end kunde stæres,
 Til Skibet, som de gamle Guders Hær
 Til Asgaard atter skulde bære,
 Men som blev tumlet om i Hav
 Af Sonden og af Nordenvinde.
 Det gamle Ror jeg smed i Hav,
 Og stræbte glad det ny at raade,
 Det bøied sig for Vindepust,
 Jeg nær var falden selv i Havet;
 Jeg maatte slippe det af Haand,
 Og nu omtumles atter Skibet,

Jeg gruer for hvert Dieblif
 At see det synke ned i Svælget,
 Med Balhals Guder og med Nordens Kraft.
 See! det har Svaghed gjort, og jeg
 Er hurtig vorden svag og gammel.

O, hør det Vagn! min Fosterson,
 Hvem jeg har sat paa Kongestolen,
 Har villet myrde mig med Svig.
 Til Haralds Gravøl bød han mig,
 Og vilde gjort det til mit eget.

Vagn.

Og end du nøler! end du ei
 Har knust den usle, feige Niding!
 O! har da Bomsborg ingen Mand,
 Som herne vil sin svegne Høvding?
 Ved Mjølner og ved Alfathor...

Palnatøke.

O, ti, min Søn! o, sværg ei saa!
 Hvad Rorer skar, kan Ingen slette,
 Og vist er det ei Mandeværk,
 At Odins Et er saa hentæret,
 At Knud og at Guldharald faldt,
 At Svend nu ene er tilbage.
 Skal jeg da med min sidste Kraft
 Vel Skjolds den sidste Etmand knuse?
 Maafee han vorder dog endnu
 Hvad ifkun ene han kan werde.
 Og skeer det ei, da maa det sandes,

At Afers Vælde er forbi,
At hviden Christ dem har betvunget.

Vagn.

Har du dit eget Vomsborg glemt?

Palnatøke.

Saalænge jeg var stærk, da meente
Jeg: Intet bøier Vomsborgs Styrke;
Men da selv jeg er bleven svag,
Hvad kan da ikke Vomsborg vorde!
Hvad er vel stærkt som Ygdrasil!
Og Orme dog den undergrave.

O! kunde du i Vorgen vorde Høvding,
Da sank med mig i Graven ei mit Haab;
Men, Sigvald, nu jeg kiender ham tilfulde,
Hans Kløgt er Zettekløgt, og dog
Blev han ei Høvding, ødtes Vorgen,
Thi han har vundet Flokkens Gunst.

Vagn.

Jeg kan ei lyde Sigvald.

Palnatøke.

Vil du slutte

Det sidste Glimt af Haab, jeg har i Døden:
At du engang, naar Sigvald vorder kiendt
Af Alle som af os, kan vorde Høvding?
O, lov mig, Vagn! du stævner ei herfra,
Saalænge Vomsborg eier giæve Kæmper!

Vagn.

Jeg lover meget, men jeg lover det.

Palnatøke.

Du lover det! jeg veed, du holder Løftet,
Og dog det end mig bæres for,
At du ei bliver her ret længe,
Naar jeg er død; men derfor vil
Jeg ikke heller lægges her i Høien,
Til Hyen du føre skal mit Vig
Og jorde det hos Olufas, mig tykkes,
Jeg der vil være nærmere ved dig.

Vagn.

Dit Somsborg vil du selv forlade, Tøse!
Maae da og ikke alle dine Kæmper flye?

(Nu indtraadte Sigvald med et Sendebud fra Svend.)

Sigvald.

Her er en Danskt, som søger dig,
For onde Tidender at bære.

Palnatøke.

Hvad Tidende kan længer nævnes ond?

Sendebudet.

Til dig jeg flygted, for i No at dyrke
De høie Aser, thi din Fostersøn
Har taget ved den christne Sæd,
Og byder den i alt sit Rige,
Men Afers Altre styrter han omfuld.

Palnatøke.

Min Fostersøn omstyrter Afers Altre!
Nu, Christ! nu vinder du i Nord.

(Enstund henfaldt han i dyb og mørk Taushed, men løstede sig omfider
pludselig, og kvad:)

Høit blæser Heimdal,
Horn er i Luft,
Odin rider til
Mimers Brønd.

Høit galer guldkammet
Hane, og vækker
Hærfaders Kæmper;
Sodbrune Hane
Galer i Helas
Sale forneden.

Vist maa jeg ile,
Ale at stride
Hisset paa Vigrids
Luende Slette,
Her er det ude.

(Til Vagn.)

End kan du skue
I mine Hænder
Hellige Mærke,
Rist nu med Sværdsod
Dybt giennem Huden!
Da skal med Blodet
Aanden udfare.

(Første Gang var det, men og sidste, at Vagns Haand skjalv om Sværde-
hjaltet; han ristebe, og Palnatoke nedfank livløs.)

Vagn Aagesen

eller

Jomsborgs Undergang.

De Talende.

Sigvald, Somsborges Hovding.

Astrid, hans Hustru, Datter af Burislav i Venden.

Vagn.

Ingeborg, hans Hustru.

Bjorn hin Bretske, Palnatokes Fostbroder.

Svend Bueson.

Aslak.

Endrid.

Hakon hin Rige, Norrigs Jarl.

Erik, hans Søn.

Eivind Kelda, en Seidmand.

Tvende Hofgoder.

Odinkar.

Forste Samtale.

Jomsborg.

Borgegaarden.

(Rundt vare Jomsvikinger spredte, og de fleste syslede med Vaaben.
Sigvald og Thorkil stode afside og samtalede.)

Evend. En Jomsviking.

Evend.

Hvad mener du? er dette Skjold nu blankt?

Jomsvikingen.

Du er saameget for det Blanke

Og Smukke. Du vil faae en Hjertesorg

I Norrig, naar vi møde Jarlen.

Hvor vil du giemme da dit lange Haar,

Som er saa guult og fagert, at ei Blodet

Skal smudsse det?

Evend.

O! det har ingen Nød.

Naar Striden bliver hvas, jeg skærer

Det af og flyer dig det i Glem,

Saa tænker jeg, det er i god Forvaring.

Jomsvikingen.

Nu! det var netop svart som spurgt.

Men, seer du hist, hvor Sigvald staaer og taler
 I Løn med Thorkil? det mig tykkes fast,
 Som af det Tog han ei har megen Gammen.

Svend.

Han loved kanskee meer, end han har Lyst
 Og Evne til at holde.

Jomsvingen.

Men siig mig dog, hvordan det ret gif til
 Der ved Strutharalbs Urveel?

Svend.

Ja, hvordan mener du? De drak tilbørlig,
 Og Munden kom paa Gang, saa fik Kong Svend
 Dem til at gjøre store Løster.

Jomsvingen.

Hvad loved Sigvald egentlig?

Svend.

En Færd til Norrig, som ei skulde endes,
 For Hakon eller han var dræbt.
 Da kan du troe, at Kongen glædtes.

Jomsvingen.

Hvad mener du er Kongens Agt?

Svend.

At sende Sigvald med en kærlig Hilsen
 Til Balnatofe. Du kan troe, at Svend
 Ham under Jomsborg mindre selv end Astrid.

Jomsvingen.

Ja, dengang narred Sigvald ham
 Da rigtig nok. Men, seer du hist;
 Der gaae jo To med dragne Sværde

Ind paa hinanden, det er Nyt
 I Borgen, vi maa see de Eoier.

Borgsalen.

Bagn.

O, hvilken Tomhed her i disse Sale!
 O, hvilken Tomhed inden i mig selv!
 Hvad er vel Bomsborg uden Palnatofe?
 En mægtig Krop, hvis Sjæl er fareet ud,
 Hvad Sværdet er, som hænger hist paa Knagen;
 Heel frygteligt det var i Tokes Haand,
 Nu hænger det saa tamt og stille
 Som Knagen selv.

(Længe grublede han, før han igjen kom til Orde.)

Det hænger stille;

Men naar det grebes af en vældig Haand,
 Da maatte det, som forhen, bide Skjolde,
 Og foer en kraftig Mand i døde Krop,
 Gik den da ikke Liv igjen? den fik...

Odinkar.

Det ei.

Bagn.

Hvorfor?

Odinkar.

Fordi den døde,

Thi Intet døer, som mægter end at leve.

Bagn.

Men hvem er du, som lurar paa min Tale?

Odinkar.

Din Frænde Odinkar, en christen Klerk.

Bagn.

Hvorledes kom du ind i Borgen?

Odinkar.

Ad samme Port, som Tokes Pig kom ud.

Bagn.

Ja, du har Ret, det Pig har Veien jævnet,

Men spurgte Ingen, hvad du vilde her?

Odinkar.

De havde Andet at bestille,

Thi Alle stod omkring to Mænd,

Som sloges om et Kvindfolk. Sigvald

Dem vilde skilt, men fik kun onde Ord.

(Hurtig greb Bagn Tokes Sværd fra Knagen og vilde ile ud, men Odinkar traadte for ham.)

Det er forbi. Da Bue Digre hørte,

Hvorom de stred, han slux dem begge dræbte,

Og overtraadte Loven selv,

For at ei Loven skulde overtrædes;

Jeg seer, du havde samme Sindelag.

Bagn.

Maaskee. Men siig! hvad vil du her?

Odinkar.

Mit høie Kald mig driver rundt i Norden,

At bringe Folket Daab og Christendom,

Jeg fremmerst søger mine egne Frænder

Og Palnatokes ædle, djærve St.

Derfor jeg kom, med dig jeg vilde tale,

Og lære dig den Sandhed, jeg har lært.

Bagn.

Og mener du, jeg vil din Lærdom nemme?

Odinkar.

Det veed jeg ei, det veed alene Gud,
Men jeg maa tale, selv for døve Øren.
Dog, Palnatøke hørte mig, og du,
Det veed jeg, lyfter ham at ligne.

Vagn.

Han hørte dig, men troede dig dog ei.

Odinkar.

Han troede dog, at Christus vilde seire
I Nord, paa Bomsborg ene stoled han,
Det er forbi. Hvorpaa vil du nu stole?

Vagn.

Paa Aserne og paa min egen Kraft,
Om Alle tabe, jeg dog vist skal vinde,
Og, om jeg stolede paa Bomsborg end,
Var det saa daarligt? Du har lurret,
Og hørt, af Sorg jeg var forlagt,
Men Norrigs Hakon snart skal sande,
Der er endnu et Bomsborg til.

Odinkar.

At der har været et engang.
En Kæmpe rammes kan af Pilen,
Skiondt Buestrengen brast itu,
Da Pilen fløi, men troer du vel, at Strengen
Bli'r derfor heel igjen?

Vagn.

Er Vuen god,

Man derfor ei behøver den at slænge,
Man snoer sig da en anden Streng,
Og er den end lidt mere stækket,

Saa Buen fkyder ei saa langt og vist,
Den fkyder dog.

Odinkar.

Isald den ikke briſter,
Naar den ſkal bøies til den korte Streng,
Og om den nu var ormestuffen,
Som den, hvorpaa du ſelv vil være Streng!
Nei, Frænde! Jomsborg er ei mere,
Og Palnatoke ſelv til Undergang
Det vied, da han brød ſin egen Lov.

Bagn.

Hvorledes?

Odinkar.

Mindes du ei længer,
At han mod Loven tog dig i ſin Flok?
Da rhyſtede han ſelv de ſtarke Mure
Og Aſers Throne med; thi høit han ſvor,
At Loven ſkulde faſt ſom Valhal ſtande.
Det ſkal opfyldes, ſelv I maae
Med Blindhed ſlagne, Valhal ſtyrte:
I fare hen at øde Hakons Magt,
Og eders Guder kæmpe mod ſig ſelv.

Bagn.

Nei, nu ſom altid, Aſer imod Setter,
Thi Hakon er ei Aſers Ven, han ſkal
Forgaae, men Aſer boe paa Norrigs Klipper.

Odinkar.

Det mener du, fordi du ei begriber,
At underlige ere Herrens Raad.

Naar Jordens Magter sig mod Christus sanke,
De dog alene tjene Himlens Gud.

Vagn.

Hvem er den Himlens Gud, og hvem er Christ?

Odinkar.

I disse Ord, heel faa, du spørger, Frænde!

Om Alt, hvad der er noget Spørgsmaal værdt.

Du støvner kiæk til Mimers rene Kilde,

Som sprang af Jord ved Christi Guddoms-Bliv;

Med viet Haand jeg dyre Drik dig rækker,

Og beder Gud, du føle maa dens Kraft,

Saa klart du seer, hvad ei du kan begribe!

Den Himlens store Gud, foruden Hvem

Slet Intet var, Han i sin Vælde

Run mæled over tomme Ginnunggab,

Det klare Lys da skinned i det Høie,

Og i det Dybe vælted Bølgen sig;

Men Jorden blev imellem begge løftet,

Med Træer, Dyr og spæde Urter fyldt.

Da skabte Herren i sit eget Billed

En Mand af Jord, og med sin Guddoms-Aande

Han giennemvarmed, styrked Jordens Gud;

Af Mandens Kiøb og Veen en Kvinde

Til helligt Samfund blev af Herren skabt,

Og derfor lever Kvinden kun i Manden,

Og følger kun, hvad Manden tænker kiæk.

De signed Gud, men Slangen lokked dem,

De vilde synes deres Skabers Lige,

Da tordned Gud, og trued dem med Død;

Hvert Menneske kan endnu høre Braget,
 Og skælvende han vender sig mod Gud,
 Men Slangen lokker ham igien til Jorden,
 Hvis han sig vender, er det evig Død,
 Men Kamp, naar flæk mod Himlen han opstirrer.

Bagn.

Heel Meget tykkes mig at ligne det,
 Som selv jeg troer, kun noget anderledes.

Odinkar.

Vist ligner det. Guds Billede ei saa
 Er sundet, at jo nogle Træk end findes
 I hver en Sjæl, og dybe Træk der var
 Hos ham, hvis Skjalde-Drøm var Afamaalet.
 Alfader det er Himlens store Gud,
 Og Aserne blev skabte i hans Billed,
 Men vilde stolte være Guder selv,
 Og derfor skal de døe i Ragnaroke.

Bagn.

Ret som om Mennesket du sagde nys.

Odinkar.

Saa er det. Men om Christ du ogsaa spurgte.
 Ham veed ei Afamaalet Noget om,
 Thi han ei kom, før seent i Tidens Fylde.
 Alfader saae, at stor blev Slangens Magt,
 At Mange lod sig af den Trædske lokke,
 Og de, som kæmped, savned Lys og Kraft:
 Da rørtes han ved Slægtens store Sammer,
 Og kiærlig han forlod den al sin Skyld,
 Han sendte ned sin egen Søn til Jorden,
 At knuse Slangens Hoved, saa den ei

De Svage meer saa fløgtig kunde lokke.

Nu har vi Fred med Gud, og hver, som troer
Paa Christ, han har i ham Guds Villed.

Vagn.

Men hvem er Christ? hvor blev han af?

Odinkar.

Han er Guds Søn, og han er Gud tillige,
Han døde for os Alle, men igien
Han lever hos sin Fader høit i Himlen.

Vagn.

Det er jo hardtad som vor Asathor,
Der gaaer i Strid mod Midgaards Udhr.

Odinkar.

En dunkel Spaadom kan det maaskee være,
Thi sørend Christus kom, han lovet var.

Vagn.

Saa det vi troe, engang skal komme,
Er kommet allerede nu!
Nei, det er ikke sandt, thi Trædsfhed
Tiltager daglig end paa Jord,
Saa er jo Slangens Hoved ikke knust,
Saa kan, saa maae vi ikke have Fred.

Odinkar.

Vist er det knust, vi nu som Overmænd
Den Trædsfe kan med Viisdom overvinde,
Og vi har Fred med Gud ved Christ,
Med kraftig Hjelp af ham til Striden.

Vagn.

Men naar skal Slangen dræbes heelt?

Odinkar.

Den dræbes ei, men bindes, pines evig
Med alle dem, den loffed til sig hen.

Vagn.

Hvad? skal den aldrig dræbes? Nei, langt heller
Jeg vente vil paa Ragnarokes Strid,
End saa forliges med Alfaders Hjende.
Saa knuste Aser Ymers Hoved, men
De bandt ham kun, og derfor skal de døe.
Du frister mig, som Vøse fristed Aser.

Odinkar.

Du ei forstaaer mig; thi du mener, at
Den Slange, som jeg taler om, lig Ymer
Er blevet af sig selv; men ikke saa:
Dens Livslys er fra Gud, og derfor ei
Det slukkes kan.

Vagn.

Fra Gud? du lyver.

Er onde Setter af Alfader skabt,
Saa er jo selv han ond, saa strider
Han jo imod sig selv, og vi,
Vi er hans Narre, nei, du lyver.
Gaf bort! jeg vil ei høre meer.

Odinkar.

Men Slangen blev Guds Avindsmænd.

Vagn.

End een Gang byder jeg: gaf bort!
Og tal ei meer om dine onde Guder!

Odinkar.

Dig Himlens Gud tilgive! thi du veed

Ei, hvad du siger. Alt vil du begribe,
 Selv Gud, hvordan han røres i sig selv;
 Begriber du da bedre Ymers Fødsel
 Og Ragnarøse?

Vagn.

Hold din Mund

Og gaf!

Obinkar.

Jeg gaaer, men med et sorgfuldt Hjerte.
 Dog end et Ord! naar Levende og Dødt
 Fornægter Aferne, og naar dit Die
 Forgives stirrer i det tomme Rum,
 Og søger det, hvorefter Sjælen længes,
 Da tænk paa mig! og tænk paa Christ!

Anden Samtale.

Den Prinsigd i Hjørungarvaag.

(Fra den aarle Morgen indtil Middag var stredet haardelig, og Jar-
 lerne trængtes saare. Da blev hvilet enstund, og med saa Mænd gif
 Hakon paa Den at lede om Raad.)

Hakon.

See! hisset drive mine mandeløse Sneffer
 Forbi de mange bjærve Kæmpers Lig.
 Forbandet være denne Vikingsfare!
 Hvi hærge de den ei i Syd og Vest?
 Hvi stævne de til Norrigs nogne Ryster,
 Hvor intet Rov den loffer? kom den hid
 Af Overmod og Ondskab, mig at lære,

Jeg ikke er den Mægtigste i Nord?
 Og Alfer! I, til hvem saa tit jeg bloted,
 Som jeg har reist de stolte Offerhuse,
 Hvis Støtter jeg med Guld har smykket ud,
 Med røde Guld, med Alt hvad mig er dyrest
 Paa denne Jord, I taale det, I seer,
 At Hakon, eders meest nidkiære Dyrker,
 Som smed de christne Klerke ud i Hav,
 Som brændte op de Christnes Gudehuse,
 At han skal haanes af en Vikingsflot!

(Bred vendte Jarlen sig til de tvende Hofgoder, som fulgte ham.)

Hvi giver ei i Dag mig Ddin Seier?
 Har jeg da ei af ham den vel fortjent?

Første Gode.

Gøndul og Skøgul
 Hroptathr sender,
 Valen at leise;
 Nornernes Yngste
 Stander med Skjoldet;
 Ddin og Skulda
 Raade for Seiren.
 Retviis er Nornen,
 Kløgtig er Ddin.
 Tør du end spørge?
 Norriges Jarl!

Anden Gode.

Saa aarle, da Solen
 Sig skyndte fra Hav,
 Vi bloted til Ddin,
 Vi bloted til Thor,

Vi bloted til alle
 De mægtige Aser;
 Ei hørte vi Ravnene
 At skrige i Luft,
 Men hungrige Ulve
 De tuded i Skov.
 Ilde er blotet,
 Onde er Varsler,
 Bred er dig Odin.

Hakon.

Saa bloter da bedre,
 Og staffer mig bedre
 Varsel fra Guder!

Anden Gode.

Vel kan vi blote,
 Neppe dog mægter
 Hakon at tvinge
 Mægtige Guder.

Første Gode.

Odin og Skulda
 Raade for Seiren.
 Netviis er Nornen,
 Klogtig er Odin.
 Spot ikke længer,
 Norriges Karl!

Eivind.

Jeg meente, Hakon! du var klogtig.
 Kan du da ei begribe, at
 Værserken Thor maa hjælpe sine Brødre,
 At han, som alle Kvinder hader,

Maa ynde kvindeløse Flok?
 Og Odin, har jo Lofe sagt, forstaaer
 Kun slet blandt Mænd at stifte Seier.
 Thi vend dig bort fra denne Asaflok
 Til stærke Kvinder! du hos dem er vensæl.
 Paakald den store Thorgerd Hørgabrud!

Goderne.

Hørgabrude*)
 Rættelig nævnes
 Frigga og Freia.
 Argeste Seidmand!
 Bøver du Jettens
 Kvinder at nævne
 Hørgabrude?

Hakon.

Og sidder hun da ei paa gyldne Stol,
 Paa Gudebænk imellem Thor og Odin?

Goderne.

Derfor dig Odin
 Skænker ei Seier,
 Derfor er Aser
 Brede i Hu.

Givind.

Hun sidder vist paa fagre, gyldne Stol,
 Paa Gudebænk imellem Thor og Odin;
 Men just fordi hun sidder mellem dem
 Hun sidder ikke øverst, ei alene.

*) Tempelbrude.

Naar disse først er borte, skulle vi

Om dette og om Meer samtale.

Hakon.

Beg eder ei behøver. Ganger kun!

Første Gode.

Bee, vee, vee

Over Norriges Jarl,

Over Norriges Land!

Over Hakon vee!

Han har Aser forskudt

Og til Vetter sig vendt,

Ham har Aser forskudt,

Han med Vetter skal døe.

Anden Gode.

Hørgabrud Freia

Hun skal fordrive

Thorgerd fra Bænken,

Hun skal nedstøde

Hakon til Hel.

Begge.

Hakon! vi gange,

Med os bortvandre

Valhals de rige,

Hellige Guder.

Civind.

Naar tog du Tro paa Thorgerd Hørgabrud?

Hakon.

Her kan jeg mæle, dog jeg ellers tier,

Ei synderlig jeg troer paa nogen Gud,

Men fastest troer jeg paa min egen Styrke.

Eivind.

Hvi hygger du da Offerhuus og bloter?

Hakon.

En Part for Folkets Skjld, dog og en Part
 Fordi jeg stundom var i Klemme
 Og thktes, at en Bøn til Guder hjalp.
 Saa var det, da jeg sloges med Guldhjarald,
 Han hardtad blev mig overmægtig, da
 En raadte mig at bede fast til Thorgerd,
 Saa gjorde jeg og vandt, og derfor har
 Jeg siden den Tid ogsaa hende dyrket.

Eivind.

Det Raad var godt, ihvem det saa end gav;
 Thi Thorgerd er en saare mægtig Kvinde.
 Alt troe paa egen Styrke, duer ei,
 Det Hele kun kan troe paa egen Styrke,
 Og paa det Heles Styrke skal vi troe.
 Du kender jo de gamle Sagn om Ymer
 Og Sønnerne af Bør, ei er det Snak,
 Dog Saa forstaae det nuomtide.
 Alt hvad du seer, og hvad du ikke seer,
 Men som du kunde see, er Ymers Regem,
 Det bundet er af Aserne, og nu
 Det stunder efter sig med Magt at løse,
 Og Det, som stunder, Det, som eier Magt
 Til Strid, er hvad vi nævne Thorgerd,
 Fordi hun er et Børn mod Thor
 Og alle Aser, hun er som en Kvinde,
 Thi hun har født, men hun har født sig selv.

Hakon.

Ei fuldelig din Tale jeg kan fatte;
Men har da Aser ogsaa rigtig Magt?

Eivind.

Der er en anden Ethrke til end Thorgerds,
Og den vi kalde Aser; men den skal
Gaae under, bukke sig for hendes.
Og vil du nu fra hende nyde Hjelp,
Da bed og blot til hende kun alene,
Og sværg, du ei vil dyrke Aser meer!
Da giennem mig skal Thorgerds Stemme lyde,
Og du skal seire over Somsborgs Magt.

Hakon.

Forsværg Aserne, det tykkes mig
Heel sært og sælt, jeg selv er Odins Etmand.

Eivind.

Og jeg, en Søn af Rognvald Kettilbein,
Nedstammer ikke jeg fra Odin,
Hin Asamand! men du kan troe,
At havde han sig selv kun ret forstaaet,
Til Thorgerd selv han havde vendt sin Hug;
Thi Aser, naar de seire, brat forsvinde,
Men vinder Thorgerd, bli'r hun evig til.
Nu, djerne Frænde! vov at prøve Ethrke
Med Valhals Guder! thi ei Somsborgs Mænd,
Kun dem det var, som ødte dine Skibe.

Hakon.

Jeg ræddes aldrig, men fra denne Stund
Jeg veed, hvordan det er at ræddes,
Og lønlig Gysen giennemryster mig.

Givind.

Det Vifinger vil glædes ved, thi see!

Nu lægge de jo atter fast omborde.

Hakon.

Men vil du da, at jeg fra Gudebænt

Skal kaste Thors og Freis og Odins Støtter?

Givind.

Ei skal du det; thi Navn er kun en Byd,

Og dog til Navnet menig Mand sig flynger,

Men naar du beder, naar du bloter, da

Ved Afers Navn du tænke kun paa Thorgerd!

— See, hvor de skarpe Pile flyve hist!

Det giælder dine Kæmper, Hakon!

Hakon.

Belan! før Vifinger og Afer mig skal tvinge,

Afhyner og Afer evig Haan og Had

Beg sværger. Hvad forlanger Thorgerd?

Givind.

Vend dig mod Norden hen, og knæl

Imellem disse stærke, golde Stubbe,

Og beed og Offer byd til Hørgabrud!

Naar sorte Ekher sank sig i Norden

Og skjule Solen, har hun hørt din Bøn.

(Ei var det Under, at Gærlens Knæ stjalv under ham, der han gif at bede til hiin onde Kvinde, men dog knælede han i Nord og mælte:)

Hakon.

Ei mere, Thorgerd! vredes paa din Dyrker!

Til dig alene har han vendt sin Hug;

For dig skal sorte Nødd og Heste bløde

Paa Granestub, naar Stormene fra Nord

Omkaste Skove, naar de sorte Skyer
Med stærke Døn mod Hjelbespidser briste!
O, hjælp du mig! o, hør min Bøn!

Givind.

End skinner Solen, Mere maa du hyde,
Kun Aser nøies med saa ringe Blot;
Men Thorgerd kun med Mandeblood kan lædtes.

Hakon.

De Bifinger, som udi Bold jeg fanger,
Seg vier til dig, offrer dig ved Nat.

Givind.

End skinner Solen, Mere maa du hyde,
Og Hørgabrud vil drikke Nordmænds Blod.

Hakon.

Seg paa en Hvi af Hjenders Hovedskaller
Min bedste Træl, min Karer, offre vil.

Givind.

End skinner Solen, Mere maa du hyde,
Og Hørgabrud ei drifter Trælleblod.
Hvi hyder du ei hende Blod af Edling?
Imens du nøler, ødes dine Skibe.

Hakon.

Saa faar da selv, du strænge Hørgabrud!
Kun ikke mig, ei Svend og ikke Grik!

Givind.

Nu sankes Skyer, og Solen fortner,
Og Thorgerd kaarer din liden Erling,
Med Barnebloodet af Odins Et
I Mørket aabner sig Seirens Rilde.

Hakon.

Min Søn! min Erling! dig jeg kunde glemme!

For dyrt, o Thorgerd! sælger du mig Seier.

Givind.

End kæmper Lys og Mørke, Sol og Sky,

Behold din Erling, og lad Jomsborg vinde!

Alt hugge dine Mænd de spændte Reb,

Og ile bort fra Strid med stærke Aser.

Hakon.

Hold Mund, du arge Seidmand! eller flux

Med dette Sværd jeg dig til Thorgerd offerer,

Saa faaer hun ogsaa Blod af Asaet.

Givind.

Forhast dig ikke, Norges stærke Jarl!

Thi viid! jeg offrede mig selv til Thorgerd,

Og alt for kort er end dit lange Sværd,

Naar spottende jeg ganger under Jorden.

(Medens han saa stod, kom en Mand hastelig løbende og mælte:)

Heel hvas er Striden, Man har Odin seet

Paa Skib hos Vagn og Thor hos Bue.

Kom, stynd dig, Hakon! til dit Skib!

Thi Alle raabe høit paa Jarlen.

Givind.

Har du betænkt dig, Hakon?

Hakon.

Unde Vose!

Du frister mig.

Givind.

Saa gør en Bøn

Til hine Aser, som du nys forsvor!

De hjælpe dig vel ud af Nøden.

Hakon.

Du spotter — Ha! men du har Ret.
 Evindeligt for mig er Asgaard lukket,
 Og jeg maa the til Totunheim.
 Jeg vil, hvad ei jeg mægter at udsige.

Eivind.

Nu, djærve Hakon! har du Seier vundet.
 Gaf nu til Skibs og send din Erling hid!

Hakon.

Min Erling? af! nei, Thorgerds Erling.

(Stormen bragede, og Uveiret øgedes; ene stod Eivind vendt imod
 Norden og mælte:)

Velkommen, du sorte,
 Du mørknende Sky!
 Velkommen, velkommen,
 Du Ragnaroks Billed!

I Storm og i Mørke,
 I Hagelens Driver
 Indsvøber sig Thorgerd,
 Og Rædsel udbredes,
 Og Menneffer ødes,
 Og Bettemagt voxer,
 Og Aser forgaae.

Udørfens Løse!
 Surtur og Geirrød!
 Yrpa og Thorgerd!
 Glædes, o glædes!
 Hakon er eders,

Hakon er vores;
 Gnister af Muspels
 Rædsomme Luer
 Boe i hans Bryst.

Blusser, opblusser,
 Muspelheims Luer!
 Snart I med Surtur
 Rase fra Sonden,
 Mødes med Jetter,
 Spille ved Himlen,
 Spottende fluge
 Valgunders Sol!

Gled dig nu, Ymers
 Tørstige Legem!
 Snart skal du drikke
 Asaets Blod!
 Du, som dig vinder
 Trindt omfring Midgaard!
 Vid dig i Halen,
 Snug dig til Midgaard!
 Snart skal du suge
 Asaets Blod.

Hvislende Stormen
 Hviner i Lufsten,
 Steentunge Hagel
 Styrter fra Norden,
 Styrter og knuser
 Ræmpernes Isfer.

Palnatofe!

Præl, om du mægter!

Tomsborg skal falde,

Styrte til Jorden,

Med den skal Afsers

Altne nedstyrtes.

Credie Samtale.

Tomsborg.

(Sigvald og Afsrid sad paa Bænk, og hans Arm var snoet om hendes Midie.)

Sigvald.

O! mere glad var Svipdag ei, da fiærlig

Han Menglad holdt i stærke Ræmpearm;

Ham Nornen bød at vandre kolde Veie,

Men Veien endtes hos hans Venneviv;

Saa maatte jeg og vandre kolde Veie,

Men Veien endtes hos min Venneviv.

Afsrid.

Som Menglad sad jeg ogsaa her i Borgen

Og ventede paa mit Dnsfes Fugl, som fløi;

Han kom igien, og jeg var fuld af Gammen,

Nu er jeg det ei længer.

Sigvald.

Og hvorfor?

Afsrid.

Jordi min Fugl, som fløi til Strid mod Høgen,

Ei kunde tvinge den, og kom dog hid
 Igien med alle sine skønne Fjebre
 Og uden Spor af Høgens Kio.
 O! da du gif af Badet op, min Sigvald!
 Da ledte Diet smaalig efter Saar,
 Og da jeg tørred dig, jeg stirred
 Saa fast paa Klædet, thi jeg meente dog,
 Jeg skulde seet lidt Blod, jeg vidste,
 Du kom fra Striden, hvor saa Mange faldt,
 Mig tyktes, at du maatte være saaret,
 Før du forlod de djærve Kæmpers Fag.

Sigvald.

Hvi vil med Sligt du spille nu vor Gammen?
 Siig Freia Tak, fordi hun frelste mig!
 Du troer dog ei, jeg flygted som en Riding!

Astrid.

En Riding! Hu! det er et rædsomt Ord.
 Al! var du det, og kunde du det være!
 Nei, det umuligt er, men siig!
 Forlod med dig og alle Kæmper Striden?

Sigvald.

Bist gjorde de, det har jeg sagt saa tit,
 Undtagen de, som nødtes til at blive,
 Fordi der ei var Liv i dem; jeg troer,
 Du vilde helst, blandt dem jeg skulde været.

Astrid.

O! kan du vredes paa din Astrid saa,
 Fordi af kiærlig Angst hun spørger,
 Om end hun spurgte dig for tit!
 O! kunde du mig ind i Hjertet fige

Og see min Gru ved blotte Tanke om,
 Man nævned dig ei meer en trofast Kæmpe!
 End nødes jeg at spørge længer: veed
 Du ei, hvordan det Vagn er gaaet?

Sigvald.

Er han ei død, saa lever han endnu.

Astrid.

Hvor kan du tale saa! Du søger
 Da ei for Due eller Vagn,
 Ei over Jomsborgs bedste Kæmper?

Sigvald.

De bedste? ja, maaskee for dig,
 For mig de altid var de værste,
 Og jeg er glad, at jeg engang blev fri
 For alle dem, som puffede paa Styrke,
 Og vilde styre, raade meer end jeg;
 Først nu jeg agter mig for Jomsborgs Høvding.

Astrid.

Men hvad er Jomsborg uden flige Kæmper?

Sigvald.

Hvad Bindland for din Fader er: et Rige!
 Og Kæmper ere alle mine Mænd,
 Saasnart jeg vil, men naar jeg vil det, spage,
 De kæmpe ikke meer for Kampens Skjld,
 Men kun for mig og for en Deel af Byttet,
 Med flige Folk en Høvding bedst er tjent.

Astrid.

Seg ei forstaaer, hvad dermed du vil sige,
 Og gib jeg aldrig maa begribe det!

(Sigvalds Mænd: Aslak og Endrid, traadte ind i Salen.)

Aslaf.

Vi snappet har et Skib, som kom fra England,
Med deiligt Klæde og med Viin beladt,
Her bringe vi dig Noget af det bedste.

Sigvald.

Saa, det var herligt, lad mig see!
Ja, Astrid! det er Klæde, fiint og fagert,
Det skal du svøbes i, og du kan troe,
Det syne vil omkring din smekkne Midje.
Men, det er sandt, det skulde deles først.

Aslaf.

Men vi har hentet det, og du er Høvding,
Saa mener jeg, at vi bør tage først,
Der bli'r jo nok endda at dele siden.

Sigvald.

J har da ogsaa taget noget selv!
Jeg maatte dog vel see, hvor meget.

Aslaf.

Nei, Høvding! du vil dog vel ikke
Med Tømmefingren maale Klædet ud,
Og draabeviis os tælle Vinen til?
Hvad vi har faaet, vil vi nok beholde.

Sigvald.

Nu vel! saa lad os smage Vinen da!

(Ind traadte Bjørn hin Bretske.)

Astrid.

O! er du der, du gamle raske Kæmpel!
O! kommer du fra Norrig? hvor
Har du saa længe dvælet? hvorfor fulgte
Du ei med Sigvald?

Bjørn.

Mere spørger du,

End jeg paa een Gang kan besvare.

Fra Norrig kommer jeg, men ei

Jeg Sigvald fulgte, thi jeg havde

En anden Vei end han.

Astrid.

Du lever da,

Men Bue faldt jo dog i Slaget,

O! siig mig Noget om den Kiæffes Død!

Bjørn.

De hugged Hagen af til Underlæben,

Men det han ændsebe kun lidt,

Han raabte: nu skal Danmarks Møer

Ei lyktes ved at kysse mig. Tiljids

Han misted Hænderne, med begge Stumper

Han greb to Rister med Strutharalds Guld

Og sprang i Havet, raabende: fra Borde!

Fra Borde, alle Bues djærve Mænd!

Og alle sprang, og fulgte ham til Valhal,

Ei mangled Noget af dem Odins Tegn.

Astrid.

De havde Alle Saar! den stærke Bue!

I Døden som i Livet var han Børn.

Men, lever Vagn?

Bjørn.

Han er i Fyen.

Astrid.

Hvi kom han ei med dig til Bomsborg?

Bjørn.

Du længes svarlig efter Enkestanden,
Den ogsaa snart kan vorde dig til Deel.

Astrid.

Hvorledes, Gamle! hvad er hændt?

Bjørn.

Saa veed du ei, at Sigvald . . .

Sigvald.

Hold din Mund!

Bjørn.

Jeg holder paa mit Sværd og taler.

Sigvald.

Veed du da ei, at jeg er Høvding her,
Og kiender du ei længer Bomsborgs Love,
Som byde, at ei her maa blottes Sværd,
At Ingen her maa Tidender frembære?
Gaf, Endrid, du, og Aslak, river Sværdet
Af Haanden paa ham, fører flux ham ud!

Bjørn.

Ja, har I lyst at faae at vide,
Om dette Sværd i Norrig og blev sløvt,
Saa kommer kun! Du, Sigvald! snaffer
Om Bomsborgs Love, du, som brød
De helligste og flygted som en Niding,
Imedens vi mod Overmagten stred.
Den Piil, som Vagn dig sendte til Jarvel,
Den fik du ei, derfor han æfter
Dig nu ved mig til Holmgang ud,
Og hver Mands Niding den, som ikke møder!

Sigvald.

Jeg flygted ei for Menneſker, men Trolde,
 Og aldrig jeg mod Slige loved Strid.
 Vor Lov forbyder Somsborgs Mænd at gange
 I Tveſamp med hinanden, derfor ei
 Jeg møder Vagn, og er dog ingen Niding.

Bjørn.

Den er du, og den ſkal du vorde kaldt
 I alle Norderlande.

Sigvald.

Aſlak! Endrid!

Hvi nøle I? hvi gribe I ham ei?

Aſlak.

For di vi kende Bjørn. Kan du vel huſte,
 Hvordan det gif ved Haralds Arveøl?
 Hvis ei, ſaa gaſ, og grib ham ſelv!

(Med haanlige Lader udgif Bjørn af Salen, og ingen Mand rørte ſig
 fra Bænke.)

Aſtrid.

Saa er du da ei længere min Sigvald!
 Du er kun Lok i min Sigvalds Ham.
 Som Freia, da hun Osur meer ei ſaae,
 Jeg nu maa gange over Skov og Hede,
 Med Graad paa Kind, min Sigvald at oplede.

Syn.

(Ene ſtod Vagn, ſørgmodig og grublende for Palnatokes Hoi ved
 Midienat.)

Vagn.

Nei, der er intet, intet Balhal mere,

Saa lød jo ferdum, Tofe! dine Ord!
 Og nu mig tykkes, at jeg altid hører
 Dig mæle saa igiennem Høiens Muld.
 Nei, der er intet Valhal meer, thi Hakon
 Ved Beterss Hjelp har vundet Seier,
 Og Bomsborgs Kæmper faldt, og Bomsborg selv
 Er ikke mere til, en Høverfule
 Den atter nu er vorden. Tofe! af!
 Hvi lærte du mig, at der var et Valhal!
 Jeg gif saa trøstlig, kæmpende, fordi
 Mig tyktes Liv og Kamp var eet paa Jorden,
 Og uden Gru jeg tænkte paa den Stund,
 Da Liv og Kamp fik Ende, Døden seired.
 Men nu! jeg saae et Glimt af Gunders Liv,
 Jeg saae et Glimt igiennem Ragnarofe,
 Og naar jeg kæmper, stirrer Diet did,
 Dog der ei meer for mig er Lys at finde.
 Hvi rammedes jeg ei af Thorgerds Pile
 I Hjørungvaag! hvi gav mig Erik Fred?
 Hvi tog jeg den? Nu kunde jeg jo ligget
 I Høien rolig, uden Tvivl og Frygt,
 Som Tofe, ja, som han. O Valnatofe!
 O! lever du, og er et Valhal til,
 Da rid ved Rat fra Odins Sal til Høien,
 Og stil min Vængsel med et venligt Ord!
 Du maa, du skal, thi du har Tørsten vækket,
 Du maa og slukke den, du skal, du maa!

(For Vagns Dine var det tilsyne, som Høien oplødes, og en Stemme
 tyktes han at høre.)

Vagn.

Uvenlig, Drange! er din hæse Røst,
Du spørger: hvi jeg vil opmane Døde?
Jeg vide vil, om Valhal og om Aser
Er til, om jeg paa dem tør stole trygt?

Du tier, Drange! atter luffes Høien.
Fornægter du da Aserne? af! ja,
Nu er det kommet, hvad du spaaede, Frænde!
Af Levende og Dødt fornægtes Aser;
Forgiæves Diet i det tomme Rum
Henslirrer efter, hvad min Sjel begiærer!

Fjerde Samtale.

Svalder.

Bundet var Ormen hin lange, og Olaf var sprungen fra Borde.
Hede stod Erik at fare til Norrig; men end engang vilde han samtale
med Vagn og takke ham for hans Hjelp i Striden.

Erik.

Langt anderledes er jeg nu tilmode
End da jeg saae dig førstegang, min Vagn!
Da og jeg havde seiret, men jeg var
Nedbøiet som den Overvundne.
Jeg stod for dig og for din djærve Flok,
Og hørte eder mæle Styrkens Ord,
Jeg saae i eder kun den sidste Bevning
Af Kæmpeætten, af den prude Hird,

Som Tofe sanked til at væрге Afer;
 Det skar mig dybt i Hjerte, at et Lag,
 Hvis Stifter var den største Mand i Norden,
 Alt skulde ødes, og at strænge Norner mig
 Udkaared til at øde, hvad jeg elsked.
 Dertil end kom, at ei jeg vidste ret,
 Om Seieren var min, hvad heller
 De onde Trolbes; thi min Faders Færd
 Var underlig og gruelig tillige.
 Nu derimod ved Afer og mig selv,
 Ved dig og mine andre bjærve Kæmper,
 Jeg vandt en Seier, som kan glæde mig,
 En Seier over Afers svorne Fiende,
 Og var han end, som gamle Haralds Etmand,
 Til Norges Rige odelsbaaren, var
 Dog Trøndelagen ei hans Odel,
 Og han var Erlands Banemand.

Men, Vagn! du est jo ikke glad som jeg!
 Saalænge Kampen stod, dit Die lyst
 Af Gammen, nu det mørkt og koldt
 Paa Jorden hænger. Er der Noget
 I Norges Rige, paa den vide Jord,
 Saalangt min Arm og mine Kæmpers rækker,
 Der fattes dig, da tal! og Livet skal
 Jeg lade, eller og fordrive
 Din Sorg, thi den er tung, og jeg
 Fra første Gang, mit Die mødte dit,
 Fostbroderlig med dig er sammenbundet.

Vagn.

Hav Tak, du Gæve! men paa Jorderig
 Er Intet længer, som jeg stunder efter.
 Jeg gif i Kamp, ei blot fordi det Liv,
 Du skænked mig, var dit, jeg haabed
 At finde der en ærlig Kæmpedød;
 Thi kied jeg er ad Livet, Tvivl mig ængste
 Saalænge jeg er her, og Døden kun
 Dem mægter at opløse eller dæmpe.

Vi vandt en Seier, den er din,
 Du er den værd, men Olaf fældtes!
 Han var en Kæmpe, ifkun Een,
 Kun Toke, nævner jeg hans Mæge,
 Og overmenneskelig var hans Færd.
 Ei skar det, Erik! dig saa dybt i Hjerte
 I Hjørningvaag, som mig i Svoldersund.
 Al! naar, hvordan skal Enden vorde
 Paa store Tvist imellem Christ og Odin?
 Sig Kæmpeslægten deler mellem dem,
 Og fældes, ødes under Begges Mærke;
 Men Jetter, Djævre, — nævn dem hvad du vil! —
 De seire. — Eller, er der intet Saadant!
 Er Himmel, Valhal, Guder, kun en Lyd,
 Og vi, som Skovens Træ'r, en Slægt, der voxer
 Af Jorden op, kun for, at efter os
 En anden skal opgroe og atter fældes!
 Al! det er tungt at leve, naar man ei
 Forstaaer, hvad Livet er, og ikke
 Kan stille Sjælen ved en stadig Tro!

Erif.

Hvor du forfærder mig med denne Tale!
 Hvad i mig selv jeg som en sagte Hviſſen
 Kun ſtundom hørte og kun halv forſtod,
 Det taler høit igiennem dig og piner
 Mig meer end tuſend dybe Saar.
 Ei tør jeg glædes ved min Seier længer,
 Forbandet han, ſom fiæffe Olaf ſveg,
 Den lumſke Niding!

Vagn.

Hvad? er Olaf ſvegen?

Er Seiren vundet ved en Nidingsid?
 Hvem er han? tal! hvem ſveg den Velde?

Erif.

Det gjorde Sigvald.

Vagn.

Høie Guder!

Hvi fløvedes han ei af dette Sværd,
 Som efter hans, den Nidings Blod ſaa længe
 Har tørſtet! hvorfor undtes det mig ei
 At vorde ham til Bane, før han ſnoede
 Sig i ſin værſte Slangebugt!
 Hvor er han? tal! at før min Afgang
 Jeg Guderne kan tækkes ved hans Drab,
 Thi han er alle Gunders ſvorne Fjende.

Erif.

Jeg følger dig til Død og blodig Hvern,
 Thi ogſaa jeg nu efter Høien længes.

Vagn.

Nei, ikke ſaa, min Ven, dig Nornen

Har faaret til et mægtigt Riges Drot,
 Did ile du, før høvdingløse Skare
 Oprøres mod sig selv til Tvist paa ny!
 Kan Sigvald fældes, denne Haand vel mægter
 At sende ham, før Sol gaaer ned, til Hel;
 Men er det Rorners underlige Raad,
 At længer han sit Nidingliv skal friste,
 Da nytter ingen Magt, og falder du,
 Da skuffes Norrig for den Drot, du skylder
 Dit Fædreland i faldne Dlags Sted.
 Thi drag herfra! jeg dig besværger
 Ved alle Guder og ved Norrigs Held!

Erif.

Din Aand er Herre over min, jeg drager,
 Men drager bort med sorgbetyngt Hug.
 Du byder mig at vorde Norrigs Drot
 I Dlags Sted, men Bærket at fuldende,
 Som han begyndte, Kristne Landet! nei,
 Det kan, det tør jeg ei, og øde
 Hans Bærf! det tør jeg ikke heller.
 Hvad skal jeg gjøre? raad mig, om du kan!

Bagn.

En mere raadvild Mand er ei paa Jorderig
 End jeg, og jeg skal give Andre Raad!
 Dog, ei som mit, dit Hjerte sønderslides
 Af Angst og Tvivl; thi er mit Raad,
 At du skal lade høie Rorner raade;
 Thi det dumdriftigt er at blande
 Sig ind i stærke Guders Tvist.

Farvel! paa Jord ei meer vi mødes,
Men mødes vi engang, da er jeg glad,
Thi da er Tvivlen løst, og Mørket soundet.

Grif.

O! gid jeg var en Kvinde denne Stund!
Da turde Taarer mæle, mens jeg nu
Maa tie.

Bagn.

Skam dig ei! lad Taaren rinde,
Og blande sig med min! thi ei med Blod,
Med Taarer kun nu Kæmperne i Nord
Maa i Føstbroderlag sig sammen sværge.

Wagns Gaard i Thyen.

(Ene sad Ingeborg og kvad saa sørgelig med Graad paa Kind).

Ingeborg stod paa høien Fjeld,
Hun stirred saa vidt over Hav,
Alt efter Hjalmar, den prude Svend,
Han var hendes Hjerte saa nær.
Men Nornerne raade vor Skæbne.

Hun slyde den Brynje med Silke fiin,
Som han skulde bære i Strid,
Ak! har kun Anganthys det skarpe Sværd
Gi farvet den med hans Blod!
Men Nornerne raade vor Skæbne.

Hid seiler en Drage saa høi og prud,
Og Hovedet luer af Guld,

Den førte ung Hjalmar i Vedingsfærd,
 O! monne den bære ham end?
 Men Nørnerne raade vor Skæbne.

Den Sneffe stævned mod Landet ind,
 Og Ingeborg stævned fra Fjeld,
 Den naaede Land og hun naaede Sø,
 Ung Drvarodd stod udi Stavn.
 Men Nørnerne raade vor Skæbne.

O! siig mig det snarlig, du unge Svend!
 Som stander saa høit udi Stavn:
 Mon Sneffen end bære min Hjalmar hid,
 Som bar ham ud sønder i Hav?
 Men Nørnerne raade vor Skæbne.

Ja, visseelig bærer den Sneffe end
 Din Hjalmar, som bar ham i Hav;
 Dog gange du maa vel omborde til ham,
 Han ganger slet ikke til dig.
 Men Nørnerne raade vor Skæbne.

O! vift er han Dødsens, om ei han er død,
 Mens ikke han ganger til mig.
 Hun løfted den Dug, som var bredt over sig,
 Heel ynkeligt var det at see.
 Men Nørnerne raade vor Skæbne.

Hun løfted den Dug med de Fingre smaa,
 Som Dugen saa var hendes Kind,

Dg Hjertet, det maatte isønder gaa,
 En dobbelt Jnk var der nu.
 Men Nornerne raade vor Skæbne.

Dg Upsalakongen lod giøre en Hvi,
 Der ligge de dybt under Muld,
 Den Saga den flyver saa vide om Land,
 Hver hufes, som lyder derpaa.
 Men Nornerne raade vor Skæbne.

Obinkar.

Dig trøste Han, som bygger i det Hvie!
 Men siig! hvi er saa drøveligt dit Kvad?
 Hvi rinder saa paa blege Kind din Taare?

Ingeborg.

Hvem er du?

Obinkar.

Bagns og Toles Frænde.

Ingeborg.

Du kiender da min Bagn, og veed,
 At han er dragen ud i Leding,
 Dg spørger dog om Grunden til min Sorg!

Obinkar.

Har du da glemt, at Kamp er Kæmpens Liv,
 Dg veed du ei, du ægtede en Kæmpe?
 For Saadant græd ei fordum Nordens Kvinder.

Ingeborg.

Jeg veed det, fra min Æt jeg er vanslægtet,
 Mit bløde Hjerte for det haarde Staal
 Har altid gruet, dog jeg Kæmpen elstet;

Men havde du ham seet, min Vagn, da sidst
 Han mig forlod, du spotted ei min Vaande.
 En lønlig Sorg har gnavet ham i Hug,
 Saa længe jeg kan mindes; naar og stundom
 Han flapped mig saa kærlig under Kind,
 Var Glæden staffet, mørk han stirred
 Paa mig, ja paa sin liden Tøse selv;
 Men fra den Stund, han Hærbud fik fra Varlen,
 Han var saa glad og dog saa frygtelig,
 Og da han sidst mig trykkede i Favn
 Og kysked mig og sagde mig Farvel,
 Han tyktes glad, og dog nedbrandt en Taare,
 Som brændte mig igiennem Been og Rind.
 Han stod som den, der kaldet er til Valhal,
 Hvis Die alt har fundet Odins Sal,
 Og til sin Elfte flæber sig med Styrke,
 Ei for at binde sig til Jord, men for
 At drage hende med til Gunders Samfund.
 Du seer mig aldrig meer, det sagde
 Mig hvert hans Blik og hvert hans Favnetag;
 Seg seer ham aldrig meer, det siger
 Mit Hjerter mig og mine tunge Drømme.
 Seg saae i Nat, af! hvor jeg græd og stjalv!
 En Orm, saa sæl og stor som Midgaardsormen,
 At vinde sig omkring hans Liv, han streb
 Saa kæmpelig, saa længe, men tilsidst
 Han kvaltes dog af onde Udhys Edder.
 O! vidste jeg, han hviled alt i Hoi,
 Da stillede min Kval, da skulde
 Seg snarlig naae ham, men endnu

Jeg holde maa min Aande, som vil flygte;
 Thi kom han hid med mange dybe Saar,
 Og jeg var borte, kunde ei ham pleie,
 Ei aande Varme i de kolde Læber,
 Og Rødme i den blege Kind,
 Jeg selv i Freias Sal fortvioled.

O! veed du ei, om Striden alt har standet,
 Om han er falden? veed du det,
 Da dølg det ei! min Vaande kan ei vore.

Odinkar.

I Svolderfjund har Kæmper prøvet Styrke,
 Men ei i Striden faldt din Vagn;
 Dog bedre Tidende jeg haver ei at bære,
 End at han snart skal lægges udi Hvi.

(Ind traadte Svend Buesøn og trende Andre. En Kiste bare de paa
 Skuldre og satte den til Jord.)

Ingeborg.

Ei kan jeg gange, leder I mig hen,
 Endnu engang at see min Vagn! og siger
 Mig om hans Afgang hvad I veed!

Svend.

Med draget Sværd han trængte ind paa Sigvald,
 Fordi han Norrigs Olaf havde sveget,
 Og Sigvalds Mænd ham dræbte, ei af os
 Var Nogen nær, og da vi kom til Stedet,
 Var Sigvald flygtet fra vor visse Havn,
 Men Vagn med Døden droges som en Kæmpe.
 Han bød os flytte hid sit Lig
 Og bringe dig hans sidste Hilsen.

Jeg røgtet har mit Grinde, det var

Mit Livs det tungeste; nu flux

Jeg skynder mig et bedre at udrette:

At rive Sigvald Hjertet ud af Liv

Til ringe Bod for dræbte Frænde.

Obdinkar.

Dit Hjerte krympes i de sidste Slag,

Det seer jeg grant, vil du ei lettes

I Dødens Strid ved Kors og hellig Daab?

Ingeborg.

Mig tyktes godt det Videt, jeg har hørt

Om hviden Christ, og gierne vilde

Mit Hjerte vende sig til ham;

Men Vagn var ikke Christen, jeg vil være

Hos ham. — Min Søn, af! han er faderløs

Og moderløs nu brat, du er hans Frænde,

Vil du ham træde i Forældres Sted?

Obdinkar.

Jeg vil.

Ingeborg.

Saa døer jeg rolig.

(Viden Tøse knælede grædende ved Faders og Moders Lig, for ham stod Obdinkar.)

Obdinkar.

Almægtige, Barmhjertighedens Fader!

Nedstu i Naade til Din Tjener her,

Og til den Spæde, som paa Jord nedknæler!

Tilgiv for Jesu Skyld den Slægt,

Som voved sig mod Dig at reise!
 Omhugget har Du med din Kraftes Arm
 Det stærke Træ, som trodsed Solhvervs-Storme,
 Tilbage er kun dette svage Skud;
 O, giv mig Kraft til i det at indpode
 En Kvist, som grønnes kan og bære Frugt
 Til Velbehag for Dig og Held for Norden!

Jeg føler det, o! Du har hørt min Bøn:
 Fra Tøse skal en hellig Mand nedstamme,
 Og djærv for Dig han løfte skal sit Sværd,
 Som Palnatøse sit for Aser løfted;
 Og Dæmningen, som Tøse, fræk og blind,
 Opreiste mod Din Søn og mod hans Lære,
 Skal han nedbryde, høit Dit Navn forkynde.

Saa vier jeg dig, liden Tøse! her
 Med Korset, til et Tegn, at du
 Og al din Æt skal troe alene
 Paa den Korsfæstede og paa hans Ord.
 Med helligt Vand jeg over disse Døde
 Dig døber i Treenighedens Navn.
 Gid Draaberne, som falde paa de Døde,
 Maae stille deres Sjæles hede Tørst,
 Som sluffedes ei her paa Jorden!
 Tilgiv dem, Fader! alle Fædres Speil!
 De vidste ikke, hvad de gjorde.

